

Lão bà nô

Tác giả : Lê Hoa Yên Vũ

Dịch giả : QT lão nhân

Edit: Thủy Tĩnh Các

Thể loại : nhất công nhất thụ, hài, HE

Tình trạng : 8 chương + 1 phiên ngoại . Hoàn.

Văn án

Hiên Viên Chiếu từ nhỏ đã có một chí hướng vĩ đại: Lấy thiên hạ đệ nhất mỹ nhân làm vương phi, sau đó lại lấy một trăm mỹ

nhân xinh đẹp làm tiểu thiếp.

Bất quá lão thiên gia tựa hồ như không muốn giúp hần thực hiện công việc bận bịu này, thẳng đến khi sáu tuổi hần mới mua được về nhà một mỹ nhân, kết quả một tháng sau lại mất đi Ly Lạc.

Mất đi, mất đi, không sao cả, để nỗi đau đớn khắc cốt ghi tâm này hoàn toàn chìm vào quên lãng là được rồi. Hôn mê hai ngày sau tỉnh lại, Hiên Viên Chiêu quả nhiên đem hình bóng Ly Lạc từ trong lòng cùng trong trí nhớ xóa đi .

Chỉ còn lại một thanh tiểu mộc đao mà không hiểu sao hần luôn trân trọng, đó chính là vật đính ước Ly Lạc đã tặng cho hần.

Mười hai năm sau, dựa theo chí hướng từ nhỏ, Hiên Viên Chiêu lớn lên thành một người nổi danh ăn chơi trác táng. Song làm hần không có ngờ tới chính là, âm mưu mười hai năm trước của phụ vương yêu quý nhằm dạy dỗ hần thành tài, lúc này cũng từ từ hé mở.

Là duyên phận hay cái gì khác, mười hai năm sau Hiên Viên Chiêu lần thứ hai đối với Ly Lạc nhất kiến chung tình, từ đó trở đi chính thức bắt đầu cuộc sống địa ngục của hần.

Không có sư tử Hà Đông rít gào, chỉ có yêu thương dạy dỗ cùng ôn nhu như xưa lại khiến tên công tử ăn chơi biến thành một lương đồng nhân tài, bất quá tác dụng phụ là làm cho hần đồng thời cũng biến thành một người sợ vợ như sợ hổ.

Chuyện xưa Ly Lạc ôn nhu dạy dỗ Hiên Viên Chiêu hân hạnh bắt đầu.

Lão bà nô

Tác giả : Lê Hoa Yên Vũ

Dịch giả : QT lão nhân

Thể loại : nhất công nhất thụ, hài, HE

Tình trạng : 8 chương + 1 phiên ngoại . Hoàn.

Chương thứ nhất

Mặt trời chói chang nhô lên cao, dương liễu hai bên quan đạo cành nhánh khoan thai rủ xuống.

Một đám dân chạy nạn độ hơn mười người đang chầm chậm di chuyển trên đường, trong đó toàn bộ đều là lão phụ yếu nhược, tuyệt không có một vị trung niên nam tử nào, khiến cho đám người thoát nhìn so với những nhóm khác càng thêm chật vật đáng thương.

Thỉnh thoảng có người nào đó ngã xuống, rồi lại gượng chút tàn lực đứng lên, ai cũng biết, trong hoàn cảnh không một miếng nước một mảnh lương thực này, nếu ngã xuống mà không đứng dậy, vận mệnh bọn họ chỉ có một kết cục duy nhất là tử vong.

“Khát quá...khát...” Một lão nhân lại vừa ngã xuống, hăn động vài cái, rốt cuộc kiệt sức không đứng dậy được, chỉ có thể liếm đôi môi khô nẻ đã nứt ra, sau đó ngửa mặt lên trời nhìn lá liễu thì

thào tự nói, thần trí đã có chút mơ hồ.

“Lố gia gia...Lố gia gia người đừng như vậy, chúng ta đi một đoạn nữa, có lẽ phía trước còn có thôn trấn có thể cho chúng ta xin được ngụm nước.” Một thiếu niên ước chừng mười bốn mười lăm tuổi ngồi xuống bên người lão nhân không ngừng cổ vũ hăng, còn vươn đôi tay gầy gò định kéo hăng lên.

Thiếu niên có gương mặt trái xoan, mặc dù cằm gầy nhon, song ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần vẫn khiến cho y có một cổ phong tư động lòng người. Không ai có thể tin thiếu niên này chính là người dẫn đầu đám dân chạy nạn.

Cơ khát cực độ làm cho mọi người đều lãng quên cái bụng đói đang réo vang. Hiện tại chỉ cần một chén nước, chính là đã ban cho bọn họ ân huệ lớn nhất trong đời.

Tiếng vó ngựa vang lên từ đằng sau, thiếu niên quay đầu lại, một cỗ xe hoa trắng vào mười sáu con ngựa hoặc đen tuyền hoặc trắng tinh đang tiến đến, đoạt hết ánh nhìn của y. Mặc dù không biết mười sáu con hãn huyết bảo mã này quý giá đến nhường nào, nhưng tư thế mạnh mẽ lao đi đầy oai hùng như vậy cũng đã làm cho y hâm mộ không thôi.

Xe ngựa phóng qua đám dân chạy nạn, rồi ngừng lại ở trước mặt bọn họ.

Màn xe hoa lộ kéo lên, một tiểu oa nhi phấn điều ngọc mài nhảy xuống. Phía sau hăng là hai gã ngân y nhân, trên mặt không chút biểu tình nhìn đám người quần áo tả tơi, chỉ có đám dân chạy nạn bên này đang kinh ngạc.

Tiểu nam hài ngẩng cao đầu, có chút kiêu ngạo chạy đến, ánh mắt xem thường xẹt qua mặt mỗi người, rốt cuộc nhìn thấy thiếu niên còn chưa nâng được Lố gia gia đứng dậy kia, mắt hăng đột nhiên sáng lên.

“Người tên là gì?” Nam hài chỉ cao đến nửa người thiếu niên bước tới bên cạnh y, một đôi con ngươi sáng rực nhìn chăm chăm, thái độ cao cao tại thượng làm cho lông mày thiếu niên

trong chớp mắt hơi nhú lại.

“Ly Lạc.” Dù có bất mãn, thiếu niên vẫn dốc sức dùng ngữ khí ôn hòa trả lời, thái độ y bình tĩnh đúng mực, mặc cho bộ dáng mệt mỏi, vẫn toát ra một cỗ khí chất vô hình. Hai người áo trắng phía sau nam hài nhìn thoáng qua, đều lặng lẽ gật đầu.

“Ly Lạc.” Bé trai thì thảo lặp lại một lần, sau đó một phen kéo kéo Ly Lạc nói: “Ta tên gọi Hiên Viên Chiếu, hứng thú chính là thu thập mỹ nhân, người lớn lên rất phù hợp với tiêu chuẩn mỹ nhân ta định ra, ta muốn mua người.”

Rõ ràng chỉ là một tiểu oa nhi năm sáu tuổi, ngữ khí đã nhuốm mùi ăn chơi trác táng, giống như tên công tử nhà giàu đi càn rỡ cưỡng đoạt dân nữ.

“Xin lỗi, không bán.” Ly Lạc chán nản đẩy Hiên Viên Chiếu ra: “Người bao nhiêu tuổi? Răng đã mọc đủ chưa còn không biết, thế mà đã học được thói con nhà phú quý, này cũng xem như thiên tài đi.”

Bởi vì quốc gia diệt vong, gian thần hãm hại khiến cho cả nhà bỏ mạng, bản thân trở thành dân chạy nạn, thiếu niên không kìm được châm chọc.

“Lớn mật, người bắt quả chỉ là một tên dân đen, dám chế giễu tiểu vương gia của chúng ta.” Một trong hai ngân y nhân hừ lạnh một tiếng, nhất thời khiến cho mấy người phụ nhân nhát gan run rẩy ôm lấy nhau.

“Cái gì? Dám chế giễu ta, lá gan thật không nhỏ.” Hiên Viên Chiếu cũng bắt chước kêu lên, nghĩ nghĩ một chút rồi quay đầu lại hỏi: “Bình Tam, chế giễu nghĩa là gì?”

“Khụ khụ, chế giễu chính là...” Bình Tam ho khan hai tiếng: “Khởi bẩm tiểu vương gia, chế giễu chính là...Chính là câu nói sau này tiểu vương gia sau này sẽ thường xuyên nghe thấy.”

“Quên đi, quên đi.” Hiên Viên Chiếu vung tay lên, một chiếc quạt giấy chế tạo tinh xảo liền xuất hiện trong tay hắn, hắn phe phẩy mấy cái, đại khái cảm giác động tác này rất tiêu sái, bất

quá bởi vì tuổi còn nhỏ, chỉ hiện ra vẻ đáng yêu hết sức, hoàn toàn không có nửa điểm tiêu sái lộ ra.

“Nể tình người là một tiểu mỹ nhân, ta không cùng người so đo.” Hiên Viên Chiêu phất tay áo nhỏ nhắn: “Nói đi, muốn bao nhiêu tiền người mới bằng lòng bán mình cho ta?”

Ly Lạc nhìn Hiên Viên Chiêu tràn ngập tự tin, lại nhìn lão phụ yếu nhược bên người, cúi đầu nghiêm túc cân nhắc trong chốc lát, rồi đột ngột ngẩng lên, quả quyết nói: “Ta không cần tiền, nếu người có thể an trí thỏa đáng cho bọn họ, để cho họ nửa đời sau không phải lo ăn lo mặc, ta liền đi theo người.”

“Thật vậy không? Không phải lo ăn lo mặc là ý gì? Người nói đi, ta nhất định sẽ làm theo.” Hiên Viên Chiêu hết sức phấn khởi nói, dù sao đây chính là tiểu mỹ nhân đầu tiên hãnh mua được, trước kia chưa từng có mỹ nhân nào coi lời của hắn là thật.

“Chính là người để cho bọn họ sau này có chỗ ở, có thể ăn no mặc ấm.” Ly Lạc đứng dậy, cẩn thận quan sát Hiên Viên Chiêu, y không thể tin nam hài này thật sự đồng ý vì mua mình mà tiếp nhận từng ấy dân chạy nạn.

“Bình Nhị, chuyện này giao cho người.” Hiên Viên Chiêu xoay người phân phó cho một ngân y nhân: “thôn trang của đại ca ở ngay phía trước không xa đây, người đem hết thảy những người này đến đó, dựa theo lời mỹ nhân mà làm.”

Hắn nói xong bèn kéo tay Ly Lạc: “Đi, chúng ta lên xe.”

“Hắn nói thật đấy chứ?” Ly Lạc lấy cớ muốn cùng mọi người nói chuyện, để cho Hiên Viên Chiêu lên xe trước. Nhìn thấy bóng lưng hắn vào xe, y vẫn có chút không thể tin được, chỉ có thể thỉnh giáo hai người áo trắng bên cạnh.

“Là thật.” Bình Nhị gật đầu: “Các người là người Hạ triều à? Nghe nói Hạ triều nửa năm trước mới bị nước khác tiêu diệt, sau đó lại gặp hạn hán. Chúng ta trên đường đến đây đã gặp rất nhiều dân chạy nạn.”

Thiếu niên cười khổ gật đầu, suy nghĩ một chút lại nói: “Hiên

Viên Chiếu kia...Chính là tiểu vương gia, hắc...Tuổi hắc còn nhỏ mà đã học theo bộ dáng của ai vậy?"

Lúc này đối lại là hai người ngân y nhân cười khổ: "Chúng ta cũng không biết, nghe nói là trời sinh, người là mỹ nhân đầu tiên hắc mua được."

"Ly Lạc, sao người còn chưa lên?" Hiên Viên Chiếu kêu to, Ly Lạc bất đắc dĩ đành lên xe. Đám dân chạy nạn cũng được Bình Nhị, Bình Tam cho phép ngồi ở trước sau xe ngựa. Cũng may đối với mười sáu con hắc huyết bảo mã, mấy chục con người gầy như que củi căn bản không thể tính là gánh nặng gì.

"Ly Lạc, phía trước chính là phong cảnh Lộc quốc, thôn trang của đại ca ta ở ngay biên giới, đem mấy tên chướng mắt này ném ở đó xong người cùng ta trở lại kinh thành. Từ nay về sau người chính là thê tử của ta." Hiên Viên Chiếu kiêu ngạo tuyên bố.

"Thê...thê tử?" Ly Lạc choáng váng: "Ta...ta là nam nhân người có biết không, nam nhân không thể cùng nam nhân lập gia đình."

"Ta mặc kệ, từ nhỏ ta đã lập chí muốn tìm mỹ nhân đẹp nhất làm thê tử, đương nhiên mỹ nhân kém hơn có thể làm thiếp, chí hướng của ta là lấy một thê tử, sau đó lại nạp một trăm tiểu thiếp, đến lúc đó so với hoàng đế ca ca chỉ có bảy mươi hai phi còn nhiều hơn."

"Này...Đây là do ai dạy cho người?" Đầu Ly Lạc bắt đầu trướng lên, y tựa hồ đã đem chính mình bán cho một người...không nên bán.

"Điều này còn cần phải dạy sao? Ta mặc dù còn nhỏ, cũng là nam tử hán đại trượng phu, ca ca từng nói, nam tử hán đại trượng phu nên có chí hướng kiên định, sau đó phải hoàn thành chí hướng có một không hai của mình, chí hướng của ta chính là lấy được một trăm lẻ một mỹ nhân."

Hiên Viên Chiếu một hơi bộc lộ hào khí can vân của mình, mà Bình Nhị Bình Tam trên trán đã lấm tấm mồ hôi lạnh, tiểu vương

gia thật khiến cho Bình vương phủ mất mặt không phải ít a.

“Nhưng ta không thể tính là mỹ nhân, chờ người trưởng thành sẽ phát hiện, trên đời này mỹ nhân có trăm nghìn vạn người, mỗi người so với ta đều đẹp hơn nhiều, bởi vì dù sao ta cũng là nam nhân, không thể xinh đẹp như nữ nhân, tựa như gà rừng mái vĩnh viễn cũng không xinh đẹp như gà rừng trống.”

Ly Lạc hết lời khuyên bảo, bất quá Hiên Viên Chiêu căn bản chỉ tỏ vẻ điếc đột xuất.

“Ai nói thế? Ly Lạc là người đẹp nhất ta từng gặp qua, cho dù lớn lên, người nhất định vẫn là đẹp nhất. Nếu người đã bán cho ta, tự nhiên phải làm thê tử của ta, không đúng, là vương phi, ta tuyệt không cho người đổi ý.”

Ly Lạc đến mồ hôi lạnh cũng đã chảy ròng ròng: Trời ạ, chẳng lẽ trong vương phủ không có ai dạy cho tiểu vương gia chí hướng cao xa là như thế nào sao?

Kinh thành Lộc quốc, Bình vương phủ.

“Bình Nhị, thiếu niên tên gọi Ly Lạc kia là ai? Tại sao Chiêu nhi vừa về phủ đã bắt bọn nha đầu gọi hắn là vương phi?” Trong thư phòng, Bình Vương gia kêu Bình Nhị lên hỏi.

“Chuyện là như vậy, vương gia...”

Thật xui xẻo a, lần sau rút thăm nghìn vạn lần không nên tham gia, đi theo tiểu vương gia ra ngoài đúng là khổ sai, hiện giờ hắn thế nào lại phải giải thích với vương gia, u u ô, nếu như vương gia biết chuyện xảy ra, sẽ không cắt đứt chân mình chứ, u u ô.

Khóc không ra nước mắt, Bình Nhị cuối cùng ấp a ấp úng đem chuyện kể lại, trong lòng không ngừng mắng tên Bình Tam không có nghĩa khí.

Đừng thấy bọn họ là cao thủ đệ nhất võ lâm mà lầm, đến lúc đối mặt với tai họa, ai cũng không ngu gì mà chủ động chạy tới làm chuyện đạo nghĩa.

“Nga, thì ra là như thế.” Bình Vương gia gật đầu, không hề

phát hỏa như mong đợi, ngược lại lộ ra vẻ mặt đầy hưng trí nhìn về phía Bình Nhị: "Bình Nhị a, vương gia ta bình thường đối với người thế nào?"

"Vương...vương gia..." Bình Nhị kinh hoàng dựng tóc gáy: "Vương gia ngài đừng dùng vẻ mặt này nhìn tiểu nhân, ngài bình thường đối với ta cũng không có gì đặc biệt..."

Bình Vương gia giận dữ vỗ bàn, nhất thời Bình Nhị bị dọa đến mặt mày co quắp tê liệt: "Ta, ta thừa nhận vương gia đối với ta tốt lắm, nhưng người đối với Bình Đại, Bình Tam Bình Tứ Bình Ngũ cũng tốt như thế, cho nên có chuyện gì, vẫn nên tìm bọn họ lại đây thương lượng thì hơn."

"Mặc kệ, bốn vương hôm nay gọi ai thì là người ấy, ân, cũng không phải bắt người lên núi đao xuống biển lửa gì, ta bắt quá chỉ muốn hỏi một chút, người cảm giác đứa bé Chiêu nhi đứa bé thế nào?"

Câu đầu của Bình vương gia vừa làm cho Bình Nhị thở phào nhẹ nhõm, câu thứ hai đã lập tức khiến hắn hận mình không thể động thổ chạy trốn.

"Nhất định phải nói sao? Vậy vương gia muốn nghe lời thật hay lời giả?" Bình Nhị dò xét sắc mặt vương gia, trong lòng cân nhắc lý do từ chối.

"Trước kia thích nghe lời giả, nhưng hôm nay sẽ cố nghe lời thật." Bình vương gia cũng không quanh co.

"Tiểu vương gia cậu ấy, cậu ấy vô luận là tư chất hay căn cốt đều tốt, dù là thiếu tướng quân cũng chưa chắc có thể so được, ân, vốn nên là văn võ song toàn kỳ tài trị quốc, chỉ bất quá...chỉ bất quá..."

"Đừng có dông dài, có gì cứ nói thẳng." Bình Vương gia mặt mày hớn hở, mà Bình Nhị lần thứ hai thông suốt.

"Chỉ bất quá tiểu vương gia đối với những vật xinh đẹp quá mức cố chấp, nếu như không dạy dỗ thật tốt, tương lai...Tương lai rất có khả năng chỉ là một người ăn chơi trác táng."

Kì thật Bình Nhị rất muốn nói tương lai Hiên Viên Chiêu khả năng lớn nhất sẽ trở thành một tên sắc lang, bất quá cân nhắc đến trình độ tiếp nhận của vương gia, vẫn là không nên nói đến tận cùng thì hơn.

Quả nhiên Bình vương gia lập tức sa sầm mặt xuống, con trai nhà mình có bao nhiêu cân lượng, so với người khác đều minh bạch hơn.

“Được rồi, người trở về đi, ta muốn nhìn một chút xem Ly Lạc kia rốt cục là người như thế nào.” Bình Vương gia rời đi vài bước, rồi đột nhiên dừng lại như thể vừa hạ quyết định nào đó: Không xong, phải tìm biện pháp, vì tiền đồ và tương lai của con trai.

Năm ngày sau.

Vẫn ở thư phòng vương phủ, bất quá lần này đứng trước mặt vương gia không phải Bình Nhị mà là Ly Lạc một thân áo vải sạch sẽ.

“Bốn vương nghe nói thiếu gia đã ra lệnh chuẩn bị cấm y hoa phục cho người, vì sao người không mặc vào?” Bình vương gia nhìn thiếu niên khí độ trước mắt, trong lòng âm thầm than thở, hận không thể tiêu trừ trí nhớ người khác, rồi sau đó nhận y làm con.

“Tiểu nhân là do tiểu vương gia mua về, đương nhiên chính là người hầu của vương phủ, tiểu vương gia phát ngôn không cổ kị, nhưng tiểu nhân không thể không tuân thủ bốn phận của mình.” Ly Lạc bình tĩnh đúng mực, kì thật là căn bản không muốn làm luyện đồng nam sủng gì đó, nói thế nào y cũng là nam nhân.

“Bất quá Chiêu nhi mua người, chắc đã nói minh bạch cho người biết hẳn muốn lấy người làm vương phi, người không phải đã đáp ứng rồi sao? Chẳng lẽ muốn nuốt lời?” Vương gia bắn tia nhìn lấp lánh về phía Ly Lạc, khiến cho y sừng sốt.

“Vương gia hẳn sẽ không đồng ý với chuyện hoang đường như vậy chứ?” Vô luận như thế nào, Ly Lạc cũng không tin vị vương gia trước mắt cùng với Hiên Viên Chiêu luôn thích quẩn quít lấy mình

kia lại có suy nghĩ cổ quái giống nhau, dù sao hẳn cũng là vương gia a.

“Tại sao không? Ta rất tán thành hôn sự này.” Bình vương gia đặc ý nói, cảm giác phi thường thích thú khi thưởng thức vẻ mặt sắp té xỉu của Ly Lạc.

Ly Lạc không biết nên mở miệng thế nào, chẳng lẽ người trong Bình vương phủ đầu óc đều bất bình thường hết sao?

“Ly Lạc, năm nay mười lăm tuổi, là con trai của đại tướng quân Hạ triều Ly Phàm, bởi vì gian thần hãm hại, tên hoàng đế Hạ triều ngu ngốc đem bảy mươi tám nhân khẩu nhà người ra chém đầu, người vì xuất môn sẵn thú mà may mắn thoát thân, về sau phải sống trong cảnh đào vong. Không tới nửa năm, Hạ triều bị diệt, người không nhà để về, không thể làm gì khác ngoài lưu vong cùng dân chạy nạn, sau bị Chiếu nhi nhà ta bắt gặp, có phải như vậy không?”

Bình Vương gia nói một hơi xong, cầm lấy chén trà nhấp một ngụm, hài lòng nhìn Ly Lạc vì hoảng sợ mà sắc mặt thừ ra.

“Ngài...ngài làm sao biết được?” Dầu sao cũng chỉ là một thiếu niên, cho dù thông minh, trong tình cảnh kinh ngạc tột độ, vẫn không biết cách che giấu thân phận của mình.

“Chẳng những vậy, ta còn biết cừu nhân hãm hại cả nhà người chính là đồ đệ Cừu Năng của quốc sư Lộc quốc. Ta đoán người nhất định rất muốn báo thù đúng không? Thế nào, có nguyện ý cùng bốn vương gia dịch?”

“Ngài...ngài có khả năng giúp tiểu nhân báo thù?” Ly Lạc vì kích động mà thân thể bắt đầu run rẩy, báo thù, việc tưởng như xa vời không với tới cũng không thể quên đi, hiện giờ đột nhiên lại nằm trong tầm tay, làm sao có thể không khiến cho hẳn mừng rỡ như điên.

“Ta sẽ không giúp người báo thù, nhưng ta sẽ đưa người đến gặp người dạy cho người năng lực đó. Quốc sư vốn công lực phi thường, Cừu Năng lại được hẳn chân truyền, phóng mắt trong

thiên hạ chỉ có một người địch lại bọn họ. Ta đem người đến chỗ người nọ, đổi lại người phải đáp ứng ta một điều kiện."

Thiên hạ không có chuyện cho không, đạo lý này Ly Lạc hết sức minh bạch, y nặng nề gật đầu: "Chỉ cần ngài đưa ta đến chỗ người kia học tập, điều kiện gì ta cũng đáp ứng."

"Yên tâm, ta sẽ không đưa ra yêu cầu gì quá phận." Bình Vương gia khoát tay áo, hy vọng có thể giải trừ tâm tình khẩn trương của Ly Lạc.

"Điều kiện của bốn vương là, người không được quên lời hứa với Chiếu nhi, thành nghệ xuống núi trước tiên phải gả cho hắc, vô luận là làm vợ hay làm thiếp. Đương nhiên, vương phủ chúng ta sẽ không ủy khuất người, nhưng người nhất định phải giúp bốn vương dạy dỗ Chiếu nhi thành một lương đồng nhân tài."

Ly Lạc rốt cuộc đã biết suy nghĩ đặc biệt của Hiên Viên Chiếu từ đâu mà có, xem ra hắc hoàn toàn được di truyền từ vị vương gia này.

"Thiên hạ có rất nhiều thầy giáo giỏi, tại sao nhất định muốn ta..."

Không chờ Ly Lạc nói xong, Bình Vương gia khoát tay: "Đừng vội, hãy nghe ta nói, nếu tại thời điểm người xuống núi Chiếu nhi đã thành tài, vậy giao dịch hôm nay hủy bỏ. Nếu như hắc vẫn lông bông, người mới cần gả cho hắc, đốc thúc hắc học hành. Bởi vì người là người hắc thề muốn kết hôn làm vương phi, ta cảm giác được so với những thầy giáo kia người sẽ hữu dụng hơn."

Ly Lạc cúi đầu cân nhắc nửa ngày, cuối cùng phá vỡ yên lặng gật đầu một cái: "Được, ta đáp ứng điều kiện này, nhưng ta còn một nghi vấn, nếu như muốn dạy dỗ hắc, không phải bắt đầu từ bây giờ sẽ tốt hơn sao?"

"Thứ nhất, người muốn đi trau dồi bản lĩnh để báo thù, nếu không, sao có thể chuyên tâm học tập, đừng nói đến dạy Chiếu nhi. Thứ hai, khụ khụ, cái kia...cái kia... nếu Chiếu nhi có thể thành tài, sau đó không muốn lấy người nữa mà lấy một người phụ nữ,

ta vẫn hy vọng hắc lấy nữ nhân, người hiểu không?”

Đại khái cũng biết lời này có bao nhiêu quá phận, Bình vương gia khuôn mặt hơi hơi đỏ lên.

“Hiếu, kì thực ta cũng hy vọng hắc có thể lấy một người nữ nhân.” Ly Lạc mỉm cười, nhưng trong lòng tựa hồ lại vì những lời này mà nhẹ nhàng run lên một cái.

“Ân, Chiếu nhi hiện tại tựa hồ không ly khai người, cho nên bốn vương khó có cơ hội đường đường chính chính đưa người đi.” Vị vương gia trước mặt hình như phi thường cứng chiều con cái, thốt lên những lời này mà vẫn bày ra bộ dáng “cây ngay không sợ chết đứng”.

“Cho nên bốn vương quyết định, đúng một tháng mười ngày sau, người đến phòng chứa củi phía sau vương phủ, bốn vương sẽ sai người đưa người ra ngoài, sau đó phóng một mồi hỏa, rồi báo cho Chiếu nhi người đã bị thiêu chết ở trong, để hắc chết tâm đi. Ta thấy dù sao hắc cũng chỉ mới sáu tuổi mà thôi, hắc là sẽ không tương tư đến tận xương tủy chứ.”

“Đương nhiên không, có vào đến da hay không còn khó nói, nói gì đến tận xương?” Ly Lạc có chút giận dữ, y cơ hồ trước mặt Bình vương gia luôn phải trợn trắng mắt, nhưng không thể phủ nhận, vương gia có chút quái dị này lại khiến trong lòng y cảm nhận được một cổ ấm áp vốn vắng bóng từ lâu.

“Tốt lắm, vậy nhất trí như thế.” Bình vương gia bước xuống ôm Ly Lạc một cái thật chặt: “Xuất môn ra bên ngoài, phải chú ý quý trọng thân thể, luyện công không được liều mạng, cũng phải nghĩ đến nghỉ ngơi, ăn mặc tiền bạc bốn vương sẽ phái người thường lệ đem đến cho người...”

Hắc lẩm bẩm lải nhải dặn dò, làm cho Ly Lạc cảm động suýt rơi lệ: Bình vương gia này nếu chẳng phải phát điên, thật đúng là đối với mình như cha như mẹ.

Bất quá sau một khắc, sự cảm động vô ảnh vô tung biến mất, vì Bình vương gia rốt cuộc buông y ra, hơn nữa còn đầy mặt tươi

cười nói: “Tốt lắm, cứ như vậy, vài chục năm sau gặp lại, đến lúc đó người chính là con dâu của bốn vương.”

“Ly Lạc, người đi đâu vậy? Có phải cha ta làm khó dễ người?” Vừa bước vào cửa, Hiên Viên Chiêu cất tiếng. “Ta đã biết cha khẳng định là không có hảo ý, nhiều ngày như vậy không tìm người, không hiểu đang định làm cái gì đây.”

Hắn vỗ vỗ vai Ly Lạc: “Ly Lạc người yên tâm, người là vương phi tương lai của ta, ta quyết sẽ không để người chịu bất kỳ ủy khuất nào, đi, ta đi tìm cha, sau đó đánh ông cho người hết giận.”

“Không có, vương gia căn bản không có gây khó dễ cho ta, ngài chỉ gọi ta lên hỏi han một chút mà thôi.”

Ly Lạc ngăn cản Hiên Viên Chiêu, y không rõ chính mình là làm sao, rõ ràng đứa bé này khiến cho mình đặc biệt đau đầu, nhưng hành động bảo vệ y từng giây từng phút thế này vẫn làm cho y cảm động.

“Ly Lạc, ta nói với người bao nhiêu lần rồi, người là vương phi tương lai của ta, bọn hạ nhân đều phải đối với người cung kính, người không cần ăn mặc hay làm việc giống bọn họ, chỉ cần ở bên ta là được.”

“Ly Lạc, đến đây, người ăn cái này đi, Bình Đại nói người đang ở thời kì phát triển, nên ăn nhiều thịt mới tốt.”

“Ly Lạc, sau này người không thể cùng Hạnh Nhi tỷ tỷ ở một chỗ, người là vương phi của ta, không thể để cho nữ nhân khác cướp đi được.”

“Ly Lạc...Ly Lạc...Ly Lạc...”

Ngày qua ngày, Hiên Viên Chiêu tựa hồ càng lúc càng không ly khai Ly Lạc, hai người như hình với bóng, cùng ăn cùng ngủ. Nếu không phải hắn chỉ mới sáu tuổi, Ly Lạc nhất định sẽ hoài nghi hắn có phải đã thật sự yêu mình hay không.

Đương nhiên, chuyện này khó có khả năng, một bé con sáu tuổi, đối với sự vật chỉ là ham muốn chiếm giữ mà thôi, làm gì có tình yêu nào đáng kể.

Ánh trăng chiếu rọi gương mặt trẻ con nhỏ nhắn trắng mịn của Hiên Viên Chiêu, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng ngũ quan lúc này đã lộ ra anh khí bừng bừng.

“Chiêu nhi tương lai nhất định là một mỹ nam tử.” Ngày mai chính là mừng mười, đêm nay là đêm cuối cùng ở bên Hiên Viên Chiêu, Ly Lạc ngủ không được, ngơ ngác ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ đang say ngủ kề bên.

“Chiêu nhi hãy quên ta đi. Nỗi khổ đa tình không giống vô tình, Chiêu nhi căn bản vẫn không biết tư vị tình ái, có lẽ người sẽ thương tâm nhất thời, sau đó lại giống như vứt bỏ một món đồ chơi cũ kỹ bình thường, xóa đi hết thầy về ta trong lòng, bởi vì đồ chơi mới sẽ có rất nhiều rất đẹp.”

Ly Lạc thì thảo tự nói, hồi tưởng lại chuyện giữa hai người bọn họ hơn một tháng nay, trong lòng y mãnh liệt trào dâng cảm giác mất mát cùng không nỗi, y không biết đã xảy ra chuyện gì, thiếu niên ngây thơ, kì thật cũng không hiểu ái tình.

“Ly Lạc sao còn không ngủ?” Hiên Viên Chiêu đột nhiên mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, vươn bàn tay nhỏ dụi dụi, sau đó dùng ánh mắt sáng ngời nhìn Ly Lạc.

“Không...không có, ta ngủ ngay đây.” Ly Lạc cuống quýt trở về nằm, suy nghĩ hồi lâu lại vẫn không thể nhện được: “Chiêu nhi, nếu như tương lai chúng ta không thể không tách ra, liệu người còn có thể nhớ rõ ta không?”

“Ta sẽ không rời xa Ly Lạc.”

Hiên Viên Chiêu cong miệng cường điệu. Sau đó lẳng tai nghe không thấy thanh âm của Ly Lạc, hần đứng lên, từ dưới gối lấy ra một chiếc chìa khóa, mở ngăn tủ tinh xảo đầu giường, lấy ra một miếng bảo thạch trong suốt phát sáng.

“Ly Lạc, ngày mai là sinh nhật của ta, cái này ta đặc biệt tặng cho người. Bình Đại nói hai người muốn thành hôn trước hết đều phải đưa tín vật, đây là thứ ta thật vất vả lựa ra từ trong bảo khố của phụ vương, vốn nghĩ ngày mai sẽ đưa cho người, nhưng

người đêm nay tựa hồ rất thương tâm...”

Hắn không nói thêm gì nữa, nhưng Ly Lạc đã hiểu.

“Quá...quá quý giá, ta không thể nhận...” Ly Lạc ngập ngừng, y cũng xem như xuất thân giàu có, loại phỉ thúy lục sắc này, tuyệt đối là hỉ thế kì trân.

“Có quý giá ta cũng không màng, Ly Lạc là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, vừa lúc xứng đôi với lục phỉ thúy này.” Hiên Viên Chiêu cười đến vui vẻ, đợi nửa ngày không thấy Ly Lạc có động thái gì, hắn lại cong khóe miệng.

“Ly Lạc, người cũng phải tặng lại ta vật đính ước. Vật đính ước là hai bên trao đổi.” Thiệt là, Ly Lạc so với mình thông minh hơn nhiều, sao đến chuyện này cũng không biết a.

Ly Lạc trên mặt nhuộm một tia xấu hổ, suy nghĩ một chút, từ trong ngực lấy ra một thanh mộc đao nho nhỏ: “Ta không có vật gì quý giá cho người, chỉ có thanh mộc đao này, là cha ta làm cho, là bảo bối quan trọng nhất trong lòng ta...Người có muốn không?”

“Muốn, đương nhiên muốn.” Hiên Viên Chiêu vui vẻ vươn tay qua, cầm lấy thanh mộc đao nho nhỏ: “Ta sẽ nhờ sư phụ đánh một cái vòng trang sức, đem thanh mộc đao này đeo bên người, như vậy có thể cùng Ly Lạc vĩnh viễn không chia lìa.”

Hắn lại quỳ xuống ôm lấy Ly Lạc, bá đạo hôn lên mặt y một cái: “Tốt lắm Ly Lạc, nếu như người một mực ở bên cạnh ta, tương lai ta cũng không cần nạp thêm tiểu thiếp, chúng ta cứ quyết định như vậy, giờ thì ngủ đi.”

Hắn nói xong, lại ôm Ly Lạc nằm xuống, một lát sau đã thở ra đều đều.

“Ba” một tiếng, nước mắt Ly Lạc chảy xuống từng giọt. Ngơ ngẩn nhìn miếng phỉ thúy tỏa ra hào quang sâu thẳm, y thậm chí đã bắt đầu hối hận về quyết định rời đi.

“Chiêu nhi, mười hai năm...Người chờ ta mười hai năm...” Nhẹ nhàng lau nước mắt, ánh mắt Ly Lạc đột nhiên kiên định: Mười

hai năm, chờ ta mười hai năm...Y một đêm không chợp mắt, đem câu nói đó lặp đi lặp lại trong lòng.

Chương thứ hai

“Có lửa, phòng chứa củi phát hỏa” Tân khách đang tụ tập trong đại sảnh, đột nhiên có gia đình hốt ha hốt hoảng chạy tới cao giọng la hét.

Hiên Viên Chiêu cả kinh đứng lên: “Cái gì? Phòng chứa củi?” Sắc mặt hần thoắt trở nên trắng bệch, trước đó một khắc, Ly Lạc bảo muốn đi phòng chứa củi lấy quà sinh nhật cho hần. Y nói đã gọt cho mình một con búp bê, như thế nào lại...như thế nào lại biến thành như vậy.

“Phái người đi cứu hỏa.” Bình Vương gia chậm rãi nói, mà Hiên Viên Chiêu sớm đã chạy ra ngoài.

Lửa phòng chứa củi cháy rất mạnh, mặc dù có nhiều gia đình đang dội nước hòng dập lửa, ngay cả một đứa nhỏ như Hiên Viên Chiêu cũng minh bạch, lửa này căn bản không dập tắt nổi.

“Ai nha, may mắn phòng chứa củi là gian biệt lập, không lan đến các phòng khác, quên đi, đốt cũng được.” Bình Vương gia giả mù sa mưa nói, hần đương nhiên biết Ly Lạc lúc này đã ở ngoài

mười dặm.

“Ly Lạc...Ly Lạc...” Hiên Viên Chiếu đột nhiên gào lớn, hướng phòng chứa củi lao tới, bị Bình Đại tinh mắt vung tay điểm trúng huyết ngủ.

Đứng trước một mảnh đồ nát, Hiên Viên Chiếu cả người tê dại, Ly Lạc, đêm qua còn nói mãi mãi không chia lìa, Ly Lạc, không nghĩ tới, cứ như vậy vĩnh viễn rời mình đi.

“Bình Đại...” Nước mắt Hiên Viên Chiếu chậm rãi chảy xuống, hẩn nhẹ nhàng gọi người bên cạnh.

“Tiểu vương gia...người đã không còn, vẫn thỉnh tiểu vương gia cố nén bi thương...” Bình Đại cúi người, thật là đau lòng, nhìn đứa nhỏ này lớn lên đến giờ chưa bao giờ thấy hẩn rơi nước mắt.

“Ta sẽ vĩnh viễn...vĩnh viễn nhớ kỹ, vào đúng ngày sinh nhật sáu tuổi của ta...ta...ta đã mất Ly Lạc, vương phi tương lai của mình. Ta sẽ vĩnh viễn...vĩnh viễn nhớ kỹ Ly Lạc.” Hẩn vuốt ve thanh tiểu mộc đao trên cổ, ánh mắt hướng về phía phương trời vô định, hai mắt tiêu cự không có, sau đó thân thể cứ như vậy mà ngã xuống.

“Tiểu vương gia...tiểu vương gia...” Từ đồng đồ nát truyền ra tiếng hô kinh hãi của Bình Đại, làm chấn động cả vương phủ.

Hiên Viên Chiếu hôn mê suốt hai ngày hai đêm, khiến Bình Vương gia bất ngờ và lo lắng cực độ, thậm chí còn muốn triệu hồi Ly Lạc về. May mắn ngay trước khi hẩn thay đổi chủ ý, Hiên Viên Chiếu tỉnh lại.

“Chiếu nhi a, Ly Lạc đã chết, người không nên quá thương tâm.” Bình Vương gia lau nước mắt vui mừng.

“Ly Lạc? Ly Lạc là ai?” Hiên Viên Chiếu ngẩng đầu, chớp đôi mắt đen tỏ vẻ khó hiểu.

“Người...người quên rồi? Quên Ly Lạc rồi?” Bình Đại không thể tin được, rõ ràng hôm trước còn nói muốn vĩnh viễn nhớ kỹ, kết quả hôn mê một hồi liền quên sạch, điều này sao có thể.

Hiên Viên Chiếu cúi đầu nghiêm túc suy tư trong chốc lát, sau

đó lắc đầu: "Ta không biết Ly Lạc là ai. Thế nào? Là người rất quan trọng của ta sao?"

"A, không phải, không phải, Ly Lạc là một con mèo mà thôi, quên rồi cũng không sao, chẳng có gì ghê gớm." Không nghĩ tới chuyện lại tiến triển thuận lợi một cách thần kỳ như vậy, Bình Vương gia quả thực muốn cười ha hả.

Liếc mắt thấy trên cổ con trai đeo một thanh tiểu mộc đao, hắc hắc khan hai tiếng: "Chiếu nhi, mang thanh mộc đao này làm gì, để phụ vương tìm cho người một danh đao đệ nhất đất tiền hơn được không?"

"Không." Ngoài mong đợi, Hiên Viên Chiếu kiên định lắc đầu: "Con muốn thanh mộc đao này." Hắc nhú mày cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, sau đó lại vỗ vỗ đầu: "Thật kỳ quái, rõ ràng không nhớ ra, nhưng sao lại có cảm giác thanh mộc đao này rất quan trọng nhỉ?"

"Nga..." Bình Vương gia ghen lời: "Chiếu nhi, vậy người có nhớ ta là ai không?" Không nên à, nếu khéo quá hóa vụng, có khi con trai mình ngay cả cha cũng quên mất.

"Sao lại không nhớ, ngài là phụ vương ta, cái này còn cần phải sao?" Hiên Viên Chiếu chu cái miệng đáng yêu nhìn về phía phụ vương hắc: "Thiệt là, sao đột nhiên phụ vương lại trở nên ngốc như vậy?"

"Nga." Bình Vương gia ghen hòng, nhưng vẫn hỏi thêm mấy vấn đề. Sự thật chứng minh, trừ bỏ chuyện Ly Lạc, trí nhớ của Hiên Viên Chiếu không hề bị hao tổn chút nào, việc này không thể không khiến Bình Vương gia cảm thấy kỳ quái.

"Được rồi được rồi, phụ vương đừng hỏi nhiều vậy nữa, con muốn lên phố đi tìm tiểu mỹ nhân, sau đó mua hết về, tương lai làm thiếp của con." Hiên Viên Chiếu phấn chấn tinh thần đứng dậy, đối với chí hướng cao xa của mình, hắc nửa điểm vẫn không thay đổi.

"Ai, nếu như Chiếu nhi quên cả cái này đi có phải tốt không."

Bình Vương gia cảm thán, bất quá chuyện cho tới bây giờ cũng không thể mười phân vẹn mười, Hiên Viên Chiếu có thể quên đi Ly Lạc đã là hết sức may mắn.

Mười hai năm sau.

Đường phố Vân Đô thành, vẫn là cảnh tượng người người qua lại như mắc cửi, phồn hoa náo nhiệt vô cùng.

Chỉ bất quá gần đây, vì một nước nhỏ gần Lộc quốc bị Đại Danh quốc tiêu diệt, khiến cho phần lớn dân chạy nạn tràn vào khu vực Lộc quốc, kéo tới Vân Đô thành.

Vì Lộc quốc phồn vinh cường thịnh, rất nhiều dân chạy nạn từ biệt quốc đến đây đều sống thoải mái, trên đường đi kết thành đoàn đội làm tên khất cái, cuộc sống vẫn tiêu dao như thường.

Một cỗ xe ngựa hoa lệ từ trên đường lớn chậm rãi chạy đến, ở dưới mái hiên cửa hàng, toàn bộ dân chạy nạn và đám khất cái đứng lên cao giọng hô: "Tiểu vương gia là Bồ Tát sống a, Bồ Tát sống đại từ đại bi."

Một thanh niên mặc áo vải đầu đội mũ, vốn đang định tiến vào cửa hàng, nghe thấy thế liền đột nhiên dừng cước bộ, hướng về phía xe ngựa.

Hiên Viên Chiếu từ trong xe đi ra, bên người là Bình Nhị, Bình Tam. Hắn hài lòng nhìn đám người phía dưới, ha ha cười, rồi nói với Bình Nhị: "Thưởng tiền." Lời nói vừa dứt, vô số đồng tiền rơi xuống như thiên nữ tán hoa, đám dân chạy nạn tranh nhau xông lại giành lấy.

Ngay cả những hài đồng đứng bên cửa cũng gia nhập đội ngũ đoạt tiền. Hiên Viên Chiếu nhìn những người nằm nhòai dưới chân hắn, cảm giác ưu việt trong lòng càng thêm gia tăng, lại nói với Bình Tam: "Tốt, đều thưởng."

Bình Tam móc từ trong túi ra không còn là tiền đồng, mà là đem ngân bảo như mưa rào rắc trên đường lớn. Lần này, ngay cả những người đang đứng cười xem náo nhiệt cũng đều ngồi xổm xuống.

“Ha ha ha, cảm giác thật sự không tồi.” Hiên Viên Chiêu ngửa mặt lên trời cười lớn, trên mặt tràn đầy đắc ý.

Bỗng nhiên, tiếng cười của hắn ngừng lại, hai mắt mở to không dám tin nhìn về hướng một thanh niên duy nhất đang đứng thẳng cách đó trăm thước. Hắn dụi dụi mắt, lại dụi dụi mắt, cuối cùng không thể không thừa nhận, cái người trẻ tuổi này đích xác không vì tiền tài mà khom lưng.

Mười hai năm khổ luyện, Ly Lạc đã thành một tuyệt đỉnh cao thủ khiến cho sư phụ cũng phải khen không dứt miệng. Năm mười sáu tuổi, tay y đã vững như bàn thạch, mười bảy tuổi, tốc độ rút kiếm của y đã không kém đệ nhất sát thủ trên giang hồ.

Vậy mà giờ phút này, đôi tay không hề run rẩy mười hai năm qua lại hơi run lên. Y nhìn thiếu niên anh tuấn đứng không xa đang đang trừng mắt với mình, trong lòng tới lui chỉ có một câu: “Chiếu nhi, ta đã trở về, Chiếu nhi...”

“Bình Nhị, cái tên kia là ai?” Hiên Viên Chiêu nổi giận kêu: “Tại Vân Đô thành cư nhiên còn có kẻ không coi ta ra gì! Hừ, khẳng định là từ nơi khác tới, y không lấy tiền thì rút ra xa một chút.”

Thật sự là đáng giận, tâm tình tốt đều bị phá hủy. Hiên Viên Chiêu oán hận hướng về phía Ly Lạc hung hăng nắm tay, ý tứ rất rõ ràng: thức thời thì nhanh biến.

Vẫn bá đạo như trước kia a. Không, phải nói là càng thêm bá đạo, khó trách ngay cả vương gia cũng chịu không nổi, từ năm ngoái đã giục ta nhanh chóng xuống núi. Ly Lạc trong lòng tràn ra một nét cười thoáng hiện, mà cái biểu hiện tươi cười bên môi lúc này lại thành một loại khiêu khích xem thường.

Y khoanh tay dựa vào gốc đại thụ ven đường, từ từ nói: “Đường này không phải người mở, cây này không phải người trồng, ta muốn đứng chỗ nào thì đứng chỗ đó, người có là thiên vương lão tử cũng không quản được.”

Người này...tên khốn này dám mở miệng cãi lại mình, còn...

còn châm chọc mình. Được hoàng đế ca ca cùng lão cha cưng chiều, tiểu vương gia Hiên Viên Chiêu một hơi sút nửa hít thở không thông, thiếu chút nghẹn chết ở đó.

Run lẩy bẩy dưới lớp quần áo, hắn nổi giận nhảy xuống xe, lại thấy trong đám người đã có mấy kẻ ngắc đầu hướng bên này nhìn sang, không khỏi càng thẹn quá hóa giận: "Bình Tam, tiếp tục phát tiền."

Nếu như nói trên đời này có một loại đồ vật so với náo nhiệt còn hấp dẫn hơn, vậy tuyệt đối chính là tiền. Cho nên vốn có người chuẩn bị ngắc đầu xem náo nhiệt, lại nhanh chóng cúi xuống, nhặt tiền quan trọng a.

"Người là ai? Dám châm chọc bốn vương, người có biết bốn vương là ai không?" Hiên Viên Chiêu mặc dù tuổi không bằng Ly Lạc, nhưng thân người so với Ly Lạc cao hơn không ít, phi thường tiện lợi cho hắn từ trên nhìn xuống gia tăng khí thế phe mình.

"Ta đương nhiên không biết người là ai, bất quá nếu người đã hỏi, ta đây cũng hỏi lại người, xin hỏi các hạ, người là cái gì vậy?" Ly Lạc không chút hoang mang đáp, khóe miệng thủy chung mang theo một mặt cười.

"Tên khốn, dám hỏi bốn vương là cái gì, xem ra người thật là chán sống rồi." Thân là vương gia uy quyền lần đầu tiên bị khiêu chiến, Hiên Viên Chiêu nộ bất khả át, thiếu điều nhảy dựng lên chỉ vào mũi Ly Lạc mà gầm rú.

"A, nguyên lai người chẳng là cái gì, đối với một người như vậy, ta tựa hồ càng không có lý do cần biết hắn là ai." Ly Lạc ra vẻ bình tĩnh đại ngộ, thiếu chút nữa khiến Hiên Viên Chiêu bên cạnh tức giận đến hộc máu.

"Người, người, người..." Hiên Viên Chiêu giận dữ, nhưng vì tài đối đáp kém xa Ly Lạc không thể phản kích, cuối cùng chỉ có thể hung hăng rống to câu nói kinh điển chuyên dùng để hư trương thanh thế: "Người...người chờ đấy cho ta."

"Ta chờ ở chỗ này, tiểu vương gia chắc là muốn mang viện

binh đến phải không?" Ý cười bên khóe miệng Ly Lạc biến mất: "Vậy người cần nhớ cho kỹ, tên của ta là...Ly Lạc."

"Ly Lạc?" Hiên Viên Chiếu nghi hoặc nhắc lại một lần, sau đó gật đầu nói: "Hào, bốn vương nhớ kỹ, có cam đảm thì đừng trốn." Nói xong hần xoay người bước lên xe ngựa, sau đó cỗ xe cũng lao đi.

Ánh mắt Ly Lạc thoáng hiện ra vẻ thất vọng, thì thào nói: "Chiếu nhi quả nhiên đã quên ta." Nhưng nỗi thất vọng rất nhanh đã bị một cổ đấu chí thay thế.

Ly Lạc nhìn xe ngựa dần rời xa, đột nhiên cười đến vô cùng khoái trá: "Không sao cả, Chiếu nhi, còn nhiều thời gian, ta còn thời gian cho người một lần nữa nhớ kĩ ta."

***

"Cha...cha..." Hiên Viên Chiếu vọt như gió lốc vào vương phủ, nhưng vừa nhìn thấy trong đại sảnh một mặt bóng vàng liền lập tức dừng lại cước bộ, hơn nữa còn nhanh chóng cúi đầu xuống: "Đại...đại ca."

"Ân, Chiếu nhi." Thanh niên anh tuấn duệ tú buông chén trà đứng dậy, mỉm cười với đệ đệ bảo bối của mình: "Sao lại vội vã thế? Người a, cho tới bây giờ cũng không biết ổn trọng là gì."

"Đại ca, có người trên đường khi dễ ta." Hiên Viên Chiếu nhăn châu mày động nói. Mặc dù đại ca đối với mình yêu cầu nghiêm khắc, nhưng tuyệt đối không để mình bị khi dễ.

"Cái gì? Có người khi dễ người, ta xem người không khi dễ người khác là may rồi." Sao có thể không biết tính cách ác liệt của đệ đệ mình, Hiên Viên Thanh khẽ lắc đầu, không cho là phải.

Lão cha phía sau nghe vậy nhảy dựng lên: "Cái gì? Cư nhiên có kẻ dám khi dễ Chiếu nhi? Đây còn ra thể thống gì? Đến cùng là ai? Bình Nhị Bình Tam, lập tức mang thập đại thị vệ, thủ hạ của đại tướng quân đi bắt tên đó về cho ta."

"Cha." Hiên Viên Thanh chau mày, phụ thân làm sao vậy, hần không phải không biết tính tình Chiếu nhi, sao lần này không cần

thận hỏi lại, chưa phân biệt tốt xấu đã hạ lệnh bắt người.

“Thanh nhi, chuyện này người đừng quản, chúng ta đường đường Bình vương phủ, sao có thể để cho người khác khi dễ được. Chiếu nhi, người nói, sau khi đem tên đó tới, muốn như thế nào mới hết giận? Có người dám khi dễ con trai bảo bối của ta, thật sự là ăn gan hùm mật báo mã.”

Bình Vương gia vù vù tra nháo, càng làm cho Hiên Viên Thanh thấy kì quái. Mà Hiên Viên Chiếu đứng bên thấy lão cha sùng nịch mình, lập tức đặc ý đem đủ loại chuyện không hợp lý vút lên chín tầng mây.

“Cha, ta muốn cho tên đó làm người hầu của ta, mỗi ngày đều phải khi dễ y mới đủ.” Đang tưởng tượng đến viễn cảnh tươi đẹp sau này Ly Lạc thấy mình đều phải hạ mình cúi đầu, Hiên Viên Chiếu căn bản không phát hiện lão cha hắc khọai chí cười đến tận mang tai.

“Tốt tốt tốt, cứ dựa theo lời Chiếu nhi nói mà làm.” Chuyện tiến triển thuận lợi ngoài mong đợi, Ly Lạc thật sự tài năng a.

Bình Vương gia vui vẻ ra mặt: “Bình Nhị, nhớ kĩ, đem người nọ bắt về làm người hầu, dù sao y chỉ có một mình, hắc cũng không có hậu thuẫn.”

Không đúng, nhất định có cái gì không đúng. Hiên Viên Thanh cau mày nhìn lão cha của mình chỉ còn thiếu điều không khua chân múa tay để biểu đạt hưng phấn.

Mặc dù Bình vương phủ là một trong những thế lực lớn nhất kinh thành ngoại trừ hoàng cung, nhưng phụ thân cùng mình vẫn tuân thủ nghiêm ngặt đạo quân thần, chưa bao giờ làm chuyện ý thể ức hiếp người.

Còn Hiên Viên Chiếu, mặc dù tính tình có chút ngang ngược phóng túng, nhưng cũng không dám hoành hành không cổ kị, hắc nhiều năm âm ỹ kêu đi đoạt mỹ nhân, nhưng cho tới bây giờ không có lần nào dám thật sự đi cướp người.

Thậm chí danh tiếng Hiên Viên Chiếu trong kinh thành còn vô

cùng tốt. Mặc dù bộ dáng vênh vang tự đắc, nhưng tâm tính không xấu, ngược lại thường xuyên phát tiền cứu trợ khất cái, đương nhiên, cũng không thể bởi vậy mà nói đệ đệ nhà mình có nhiều thiện lương, nhưng Hiên Viên Thanh rất rõ, Chiêu nhi mặc dù không có tài, nhưng cũng không phải con nhà phú quý thiên tính ngoan độc ác liệt.

Còn đang nghi hoặc, ở bên kia Bình Nhị đã hô một tiếng tuân lệnh, kích động đi bắt người.

Hiên Viên Thanh vừa định gọi hắc trở về, đã thấy lão cha mình đánh mắt lại, y tạm thời ẩn nhẫn không hỏi, rất rõ ràng, đây có thể là cái bẫy mà nạn nhân chính là đệ đệ đáng thương của mình.

“Đại tướng quân, Lâm công công vừa đến truyền khẩu dụ của hoàng thượng, lệnh cho ngài lập tức tiến cung.” Phó tướng vẫn theo bên người bước tới, sắc mặt phi thường khó coi.

“Lập tức tiến cung? Ta không phải vừa mới từ trong cung trở về sao?” Hiên Viên Thanh cau mày: “Thủy Sinh, công công có nói chuyện gì không?” Mặc dù nói vậy, y cũng chuẩn bị thay quần áo.

“Lâm công công nói...nói...” Thủy Sinh len lén liếc mắt nhìn Hiên Viên Thanh một cái, muốn nói lại thôi.

“Đừng có dông dài, có chuyện gì nói mau.” Hiên Viên Thanh khế quát, thiệt là, đi theo mình nhiều năm như vậy, sao hôm nay lại loanh quanh thế.

“Vâng, đại tướng quân. Lâm công công nói, hoàng thượng đang tức giận, bởi vì...bởi vì Khả Hãn Đại Danh quốc vừa gửi quốc thư nói...nói...nói...”

“Nói cái gì?” Ngữ khí Hiên Viên Thanh đã ẩn chứa tức giận: “Hắn còn có gì để nói, không phải vừa mới bị ta giáo huấn một trận sao? Hắn còn tư cách nói cái gì?”

“Hắn nói đại tướng quân chỉ đánh bại một đội quân vô năng của hắn, nếu là quân đội tinh nhuệ của Đại Danh bọn họ xuất động, thắng bại khó có thể đoán trước. Hắn còn có ý muốn cùng

Đại Lộc quốc chúng ta hòa hảo, nhưng điều kiện là...điều kiện là... hòa thân."

Thủy Sinh bất đắc dĩ nhìn tướng quân của mình, y sẽ không đoán ra nội dung tiếp theo đâu.

"Hòa thân? Ân, đó cũng là chuyện tốt, Dịch Tà Chi kì thực không tồi, Đại Danh cùng Đại Lộc tiềm lực tương đương, hơn nữa kỵ binh của bọn họ rất lợi hại, ta cũng không dám cam đoan sẽ toàn thắng. Quan trọng nhất chính là, phong tục hai nước không khác nhau mấy, Dịch Tà Chi là một quân chủ anh tuấn xuất sắc, hơn nữa hãn đối với nữ nhân của mình không tệ, công chúa qua đó sẽ không chịu khổ, lại có thể miễn trừ binh đao, tạo phúc cho dân chúng." Hiên Viên Thanh khẩu khí chùng xuống, buộc lại áo chòang nha hoàn đưa tới: "Hoàng thượng nhất định không nổi giận vì chuyện này."

"Hoàng thượng không phải vì điều này mà sinh khí, hoàng thượng tức giận vì...vì Khả Hãn Đại Danh kia yêu cầu đối tượng hòa thân là...là đại tướng quân ngài. Hãn nói người hãn lấy chỉ có thể là đại tướng quân, nếu không thà rằng chung thân không cưới."

Một hơi đơn giản nói rõ hết, nếu không đại tướng quân của mình cái gì cũng biết trừ chuyện tình yêu đại khái sẽ đoán không ra.

Thủy Sinh lui lại mấy bước, miễn cho gió bão từ người đại tướng quân quét tới, mặc dù tướng quân nhà mình tính tình luôn tao nhã lịch sự, nhưng chuyện này đổi lại là ai khác cũng đều khó tiếp nhận, huống chi đại tướng quân phải chuẩn bị trở về tiếp nhận tứ hôn của hoàng thượng.

Bình Vương gia phun ra nước trà trong miệng, ngơ ngẩn nhìn về phía con trai mình: Không phải đâu, chẳng nhẽ Thanh nhi lại xuất sắc như thế. Nghe nói ở Đại Danh quốc tuấn nam mỹ nữ vô số, Khả Hãn Đại Danh tầm mắt luôn ở rất cao, lần này như thế nào lại bị mê hoặc?

“Đi, tiến cung. Còn nữa, lập tức điều động binh mã cho ta, ngày mai ta sẽ về biên cương, tên khốn Dịch Tà Chi kia không được giáo huấn, xem ra không hiểu trời cao đất dày.”

Hiên Viên Thanh bóp nát chén trà, quên cả cáo lui với lão cha, sải bước ra khỏi cửa vương phủ. Y vừa mới rời đi, Bình Nhị liền bước vào, mà Hiên Viên Chiêu lúc này mới lấy lại tinh thần.

Hắn một bước nhảy lên, cười ha hả nói với Ly Lạc: “Hào a, ta xem người còn dám tiếp tục đùa giỡn uy phong của ta, ta xem người còn dám châm chọc ta, thế nào? Cuối cùng cũng rơi vào tay ta, ha ha ha...”

Ly Lạc nhàn nhã cười nói: “Ân, ta cũng không nghĩ đến, bản lãnh bắt người của tiểu vương gia đích thực cao minh, xem ra ta chỉ có thể nhận xui xẻo.”

“Cái gì bắt người? Nói nhảm, ta mua quang minh chính đại. Bình Nhị, người chưa đưa bạc cho y sao?” Hiên Viên Chiêu chuyển hướng Bình Nhị, hắn hi hi cười nói: “Tiểu vương gia đưa cho y cũng được.”

Hiên Viên Chiêu gật đầu: “Ân, cái này được rồi, đến lúc có người bẩm báo hoàng đế ca ca về chuyện đó, ta sẽ nói.” Hắn tựa hồ không thể chờ được giáo huấn Ly Lạc, bởi vậy lập tức hướng Bình Vương gia đang ra vẻ chẳng có chuyện gì bên cạnh mà cáo từ.

Đi theo Hiên Viên Chiêu tới đình viện tinh tế sạch sẽ, Ly Lạc trong lòng cảm xúc ngổn ngang trăm mối.

Mười hai năm trước, y rời nơi này đi, đã trải qua vạn thủy thiên sơn, rốt cuộc lại trở về.

“Ta đã nói ta sẽ trở về.” Y dùng thanh âm chỉ có chính mình nghe được nhỏ giọng nói, nhìn về phía Hiên Viên Chiêu, hắn đang cau mày tự hỏi cái gì?

“Tiểu vương gia liệu có phải đang suy nghĩ xem nên hành hạ ta thế nào mới có thể hết giận?” Ly Lạc cười nói: “Không bằng như vậy đi, ta thích nhất chẻ củi, cho ta thay tiểu vương gia chẻ

củi được không?”

“Chè củi?” Hiên Viên Chiêu hoài nghi nhìn Ly Lạc: “Người nghĩ ta là gốc tử sao? Người chắc chắn là sợ chè củi cho nên mới cố ý nói như vậy, nhưng được rồi, nếu người đã cầu, bốn vương cũng không thể không đáp ứng.”

Hắn bày ra một bộ dáng tươi cười tự cho là giống hồ ly: “Tốt lắm, Bình nhị, dẫn y sang đông viện, đem sang đó một đồng củi, không bổ xong thì phạt y đêm nay không được ăn cơm.”

“Nếu ta bổ được nhiều củi thì có khen thưởng không?” Ly Lạc ngay ngắn hỏi, Hiên Viên Chiêu tức giận đến suýt giơ chân: “Người, cái tên không biết trời cao đất dày này, chờ bổ xong hết rồi hẵng nói.”

“Không được, có thưởng có phạt mới là tiểu vương gia anh minh, nếu bổ không xong phạt không ăn cơm, vậy bổ được nhiều củi đương nhiên cũng phải khen thưởng.” Ly Lạc không chịu bỏ qua, mà Hiên Viên Chiêu đã tức giận đến cực độ, căn bản không thấy được ánh mắt tính kế của đối phương.

“Hào, nếu như người bổ xong hai đồng củi, bốn vương sẽ đặc biệt cho phép người cùng ăn cơm với bốn vương, nói cho người biết, tại bàn ăn của ta đều là sơn hào hải vị, không phải người bốn vương coi trọng, căn bản đừng nghĩ đến chuyện ngồi đó, người cố gắng bổ củi a.” Hắn hắc hắc cười gian hai tiếng.

“Hào, một lời đã định.” Ly Lạc mỉm cười quay đầu, nói với Bình Nhị: “Vậy phiền vị đại ca này chỉ đường.”

“Tiểu vương gia, vạn nhất y thật sự bổ xong hai đồng củi, người thật muốn cùng y ngồi ăn cơm sao?” Bình Tam cười hỏi, Hiên Viên Chiêu mười hai năm trước cùng Ly Lạc ăn cơm, sau đó nhiều năm như vậy trừ bỏ cha và huynh, không dùng cơm cùng kẻ nào khác nữa.

“Đương nhiên bốn vương nói lời phải giữ lấy lời, nếu không chẳng phải càng bị cái tên ghê tởm kia xem thường sao.”

Hắn lại đắc ý quơ quơ đầu: “Yên tâm đi Bình Tam, y tuyệt đối

bổ không xong hai đồng củi. Hắc hắc, người có phát hiện kì thật y nhìn cũng không tệ lắm? Hơn nữa không biết tại sao, bốn vương tựa hồ...tựa hồ không chán ghét y..Ai, không có mỹ nhân làm bạn đúng là rất tịch mịch a, tốt xấu y cũng có thể xem như trên trung bình, làm người bồi ăn cơm cũng được.”

Bình Tam gật đầu, thầm nghĩ xem ra vương gia mặc dù quên đi Ly Lạc nhưng kì thật ở sâu trong đáy lòng vẫn có bóng dáng của y tồn tại.

Nếu không, nhiều năm như vậy, mặc dù hắc ở trên đường thích trêu chọc các cô nương xinh đẹp, đến lầu xanh lưu luyến nô đùa cùng hoa khôi, nhưng chưa bao giờ thấy hắc thật sự muốn đem ai về nhà làm thiếp, chỉ được cái hò hét như vậy mà thôi.

“Hương Diệp cô nương, tối nay nấu cho vương gia thật nhiều món, mỗi món nấu nhiều một chút được không?” Tầm đầu bếp chính của trù phòng, Bình Tam tự phân phó.

Còn Bình Nhị mang theo Ly Lạc rời đi, tới đông viện, liền lập tức thu hồi vẻ mặt thản nhiên khi đứng trước Hiên Viên Chiêu, tươi cười hớn hở nói với Ly Lạc: “Hảo tiểu tử, thật có tiền đồ, trông mong người nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng trở về.”

Mấy năm nay cùng vương phủ âm thầm thư qua tin lại, cho nên Ly Lạc đối với tình hình trong Bình Vương phủ vẫn nắm rõ như lòng bàn tay, nghe Bình Nhị nói thế, y cũng cao hứng tiếp lời: “Đúng vậy nhị ca, ta ngày đêm đều ngóng trông trở về, chỉ là hiện giờ ta trưởng thành...”

“Àn, cái này người không cần lo lắng, tiểu vương gia mấy năm nay mặc dù thích mỹ nhân, ham mê đi thanh lâu cùng hoa khôi ca kĩ tìm vui, nhưng chưa bao giờ có ý niệm nạp thiếp trong đầu, chỉ là ngày ngày to mồm hò hét mà thôi, ta quan sát nhiều năm, phát hiện hắc mặc dù quên mất người, nhưng trong lòng vẫn chịu ảnh hưởng của người sâu nhất.”

Bình Nhị vừa nói, một hơi đã dẫn Ly Lạc đến bên đồng củi phía trước: “Thế nào, không ít chứ? Người có thể bổ hết được

không? Nếu không ta lên tìm mấy người đến giúp người một tay."

"Yên tâm đi nhị ca, tuyệt đối không có vấn đề, nếu không chẳng phải ta phí công lẫn lộn mười hai năm qua sao?" Ly Lạc nói xong, không nhìn được cười tiếp tục: "Ta cảm giác được mình nắm chắc phần thắng, Chiêu nhi đâu biết trong vương phủ còn có gian tế giúp đỡ ta thế này."

Bình Nhị cũng cười nói: "Đúng vậy, mặc kệ thế nào, tiểu vương gia mấy năm nay vẫn không có thành tài, nhược như còn kịp, cũng muốn xem thủ đoạn của người."

Ly Lạc gật đầu: "Được rồi, nhị ca, người qua bên đó đi, miễn cho thời gian quá dài khiến Chiêu nhi sinh nghi." Nói xong tùy tiện cầm lấy một thanh củi ở trên mặt đất, một chưởng bổ xuống, bó củi lập tức bị chém thành mấy mảnh.

Đương khi Hiên Viên Chiêu chạy tới, Ly Lạc tự nhiên là dừng sài đao. Tiểu vương gia nhìn trên mặt đất chắt ngay ngắn một đồng củi, tròn mắt thiếu chút nữa bay ra ngoài, lại nhìn Ly Lạc đã bắt đầu bổ đồng thứ ba, hấn rồi cuộc tức giận hừ một tiếng.

"Được rồi, gọi tên kia lại đây ăn cơm." Hiên Viên Chiêu một bụng oán khí, cúi xuống đất lầm bầm một câu: "Dám dùng âm mưu quỷ kế trêu chọc bốn vương, người chờ đó cho ta."

Ly Lạc đi tới, ủy khuất nói: "Vương gia nói lời gì vậy, ta rõ ràng nói cho vương gia ta thích nhất chẻ củi, là chính người lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, kết quả khéo quá hóa vụng, sao có thể đem mọi chuyện đổ lên đầu ta."

"Người..." Hiên Viên Chiêu chán nản, hiểu chính mình lại bị Ly Lạc trêu chọc, nhưng không biết vì sao, nhìn bộ dáng ủy khuất của y khác xa thái độ càn rỡ xem thường trên phố, trong lòng hấn tại sát na này lại âm ỉ cảm giác hạnh phúc.

"Mẹ kiếp, nhất định là nhầm lẫn, phi phi phi..." Hiên Viên Chiêu phun nước miếng lên mặt đất, lập tức đem ý nghĩ không tiền đồ vừa rồi ném lên chín tầng mây.

Là tên khốn nào đêm nay làm nhiều món như vậy, Hiên Viên

Chiếu nhìn Ly Lạc ăn uống vô cùng vui vẻ, trong lòng liên tục mắng chửi tên đầu bếp trù phòng, chẳng lẽ ngay cả lão thiên cũng đối nghịch với hắc sao?

Ly Lạc ăn thực sung sướng. Mấy năm nay trên núi, chỉ có chút rau dưa đơn giản qua ngày, sư phụ của y là người thanh tâm quả dục, căn bản không hề quan tâm đến chuyện đó, y cũng không có ý tứ vụng trộm đi ăn mặn. Hiện giờ nhìn thấy một bàn đầy món ngon, sao có thể không chế được.

Huống chi ngồi đối diện chính là người mình yêu mến. Mấy năm nay không thấy được không chạm vào được, khi còn bé đột nhiên phát hiện một phân cảm tình, không ngờ theo thời gian ngày từng ngày càng thêm sâu đậm.

Chờ đến khi gặp Hiên Viên Chiếu, hắc so với tưởng tượng của mình còn anh tuấn tiêu sái uy vũ hơn, một lòng tự nhiên càng muốn ở lại bên hắc.

"Tiểu vương gia sao lại không ăn? Không phải đã no rồi chứ?" Ly Lạc cầm lấy chân vịt nướng, tước di phần da rồi cắn một cái, ấp a ấp úng hỏi.

Hiên Viên Chiếu đang bận suy nghĩ, nghe thấy y hỏi, vừa muốn tức giận nói vài câu, chợt nghe Bình Tam đứng bên cười nói: "Ly Lạc người cứ ăn hết mình, tiểu vương gia nói, bữa cơm này có người đẹp người bồi ăn, hắc sẽ không ăn gì khác."

"Bình Tam." Hiên Viên Chiếu rống to: "Người buổi chiều bị rơi xuống sông hay sao? Có phải nước vào óc không, ta lúc nào nói những lời như thế, người...người đây là khinh nhờn."

"Tiểu vương gia không cần tức giận, ta biết chính mình tướng mạo bình thường, ăn uống lại khó coi, không có nửa điểm phong nhã, sao có thể lọt vào mắt vương gia." Ly Lạc thản nhiên nói, đáy mắt thoáng hiện lên một ý cười.

"Người...người biết là tốt rồi." Hiên Viên Chiếu ngang ngạnh nói trái lòng mình. Kì thật hắc không cảm thấy Ly Lạc ăn uống khó coi, mặc dù y có chút ngầu ngẩn, nhưng lại có vẻ phi

thường ngay thẳng đáng yêu, tốt hơn nhiều so với những danh môn thực nữ thích làm bộ, ăn một miếng thịt bò còn chia làm mười miếng nhỏ.

"Ta đương nhiên biết." Ly Lạc gật đầu, sau đó cầm lấy tấm vải trắng trên bàn lau bàn tay đầy dầu mỡ: "Được rồi tiểu vương gia, ta ăn no rồi, cáo lui trước, đa tạ tiểu vương gia khoản đãi." Nói xong không chờ Hiên Viên Chiếu tiếp lời, liền xoay người rời đi.

Hiên Viên Chiếu đương nhiên không biết khóe miệng Ly Lạc đang cười đến co rút, còn lo lắng hỏi Bình Tam: "Ta...ta vừa rồi có phải nói nặng quá không?"

Bình Tam nghĩ thầm tiểu vương gia người có nói cái gì sao? Ngoài miệng đương nhiên không thể nói vậy, vẫn gật đầu như thật: "Đúng vậy tiểu vương gia, ngài thật sự nói quá nặng lời, bất cứ ai cũng không muốn bị người khác kêu là óc đầy nước."

"Không đúng a, ta tựa hồ cái gì cũng không nói a." Hiên Viên Chiếu nghi hoặc lẩm bẩm, sau đó đột nhiên nhận ra, liền gõ vào đầu Bình Tam một cái: "Đồ đần, ta nói óc đầy nước chính là người, cũng không phải nói y, người đừng có vu oan cho ta."

***

"Đầu giường ánh trăng rọi, ngõ mặt đất phủ sương. Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương." Giữa phòng ngủ tĩnh tế tảo nhã, đột nhiên nổi lên một thanh âm ngân nga trầm thấp đầy từ tính.

"Lại nữa rồi, tối nay khẳng định là ngày trăng tròn." Bình Nhị ở gian ngoài lật người một cái, không thèm để ý đến thi hứng của chủ tử nhà mình, tiếp tục nằm ngủ.

"Sao thế? Chiếu nhi mỗi đêm trăng tròn đều không ngủ được sao?" Ly Lạc đang nằm ở tầng thượng, đầy hứng thú đứng dậy, con mắt to linh hoạt lay chuyển: Có lẽ đây là một cơ hội tốt nga.

"Đâu chỉ vậy." Bình Tam cũng nhỏ giọng lải nhải: "Rồi người xem, chờ một chút sẽ thấy hắc quần áo chinh tề ra ngoài thưởng nguyệt ngắm hoa, ai nha ta không bồi hắc đầu, Bình Nhị, nhường

cho người.”

“Nghĩ hay nhỉ, ta không đi, người đi đi. Mà thôi, tiểu vương gia gọi chúng ta cứ vờ không tỉnh, cho hắc tử mình vui đùa.” Bình Nhị lẩm bẩm rồi lật người một cái.

Ly Lạc bò dậy, không chờ phản ứng của Bình Nhị Bình Tam, liền nhanh chóng phóng ra ngoài.

Quả nhiên chỉ trong chốc lát, Hiên Viên Chiêu ăn mặc chỉnh tề đi ra.

“Bình Nhị Bình Tam, đêm nay trăng thanh gió mát, lạc hoa thành trận, chính là lúc quan hoa thưởng nguyệt, đến đây, các người cũng theo bốn vương phong nhã một hồi.” Hiên Viên Chiêu đây mặt tươi cười đến bên giường hai tên tâm phúc, thấy hai người không hề động tĩnh, hắc chưa vội từ bỏ ý định bèn nói lại một lần nữa.

Rốt cuộc, kêu rất hòng năm lần bảy lượt cộng với đá hai cước mà hai tên kia vẫn cứ ngủ say như heo, hắc không thể không buông tha.

“Hai người là đồ đần, suốt ngày chỉ biết ăn ngủ với vũ đao lộng thương, một chút cũng không hiểu tâm hồn là gì, xem các người tương lai làm sao tìm được lão bà.” Hắc hung tợn nói, rồi quay người đi ra ngoài.

“Hô...” Bình Nhị thở ra một ngụm khí lớn: “Chắc chắc, chẳng có ý gì mới mẻ, muốn lôi được hai chúng ta ra ngoài, tốt xấu gì cũng phải nói câu nào đó khác đi.”

“Khác sao được, người quên trời đông tháng chạp giá rét lúc hắc gọi chúng ta cũng là ‘trăng thanh gió mát, lạc hoa thành trận, ngắm hoa ngắm trăng’ sao? Đã thành lệ rồi, còn muốn hắc sửa thế nào.” Bình Tam ha ha cười, nâng người nhanh chóng quan sát ngoài cửa sổ.

“Ân, nói cũng đúng. Bất quá chúng ta đều đã ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, còn có tâm tư nào muốn thê thiếp thành đàn, tương lai ở bên tiểu vương gia mà lấy được một người vợ đã là

không tồi rồi, hắc hắc, uy hiếp của tiểu vương gia quá mức vô lực." Bình Nhị chế nhạo.

"Người còn nói miệng, cẩn thận đến lúc đó lại không lấy được lão bà. Được rồi, dù sao Ly Lạc cũng ở bên ngoài, chúng ta cứ ngủ đi." Bình Tam nói xong, lôi kéo tấm chăn mỏng trên người, tiếp tục ngủ say như heo.

Trong đình viện, vầng trăng tròn cao cao treo trên bầu trời, nguyệt hoa nghìn dặm, sáng lên một dòng thu thủy trong suốt. Bốn phía đào lý hạnh lê đương kì nở hoa rực rỡ nhất, một trận gió đêm se lạnh thổi qua, ào ào rơi xuống hàng nghìn hàng vạn phiến hoa cánh hoa, được ánh trăng chiếu rọi, quả nhiên đẹp không tả xiết.

Hiên Viên Chiêu mắt nhìn ngây dại, bất quá cảnh tượng hắc say đắm không phải lạc hồng từng trận, mà là thân ảnh múa kiếm dưới tàng cây hạnh cao lớn tốt tươi.

"Dòng sông đông rút, đào thải hết ngàn thuở phong lưu nhân vật. Lũy cổ tây biên, người bảo đấng Tam Quốc Chu Du Xích Bích. Đá rồi mây xen, sóng tung bờ rạn, cuộn bốc ngàn trùng tuyết. Non sông như vẽ, một thuở bao nhiêu hào kiệt. Xa nghe Công Cẩn đương thì, Tiểu Kiều vừa mới cưới, anh hùng phong cách. Phe phẩy quạt khăn, khoảng tiểu đàm, quân giặc tro tiêu khói diệt. Nước cũ thần du, đa tình cười khéo giống, tóc mau trắng toát. Đời như giấc mộng, một chén trên sông thưởng nguyệt." (1)

Ngâm xướng hào hùng rung động tâm can, kiếm khí khuấy động hoa lạc满天, bóng dáng Ly Lạc chợt như kinh hồng chợt như kiều long, một thân bạch y, mái tóc đen dài tung bay, thân pháp tư thái như nước chảy mây trôi, giữa hào khí hàng nghìn hàng vạn lại ẩn chứa một vẻ quyến rũ thướt tha không nói nên lời. Vừa như dương liễu xanh xanh soi bóng mặt nước, lại như hồng mai rừng rực ngạo thị gió trăng.

Hiên Viên Chiêu bị một màn này chấn động, đến khi giữa bụng nổi lên phiên giang hải đảo, mới phát giác chính mình đã

quên hô hấp.

Bỗng nhiên bóng dáng phía trước ngừng lại, Ly Lạc thu kiếm sau lưng, gương mặt nhìn Hiên Viên Chiêu: "Tiểu vương gia thật hăng hái, cũng là đi ra thưởng nguyệt ngắm hoa sao? Chỉ đổ tại đêm nay trăng thanh gió mát lạc hoa thành trận, ta ngẫu nhiên nổi hứng, đã làm cho tiểu vương gia chê cười."

"A? A, không không không..." Hiên Viên Chiêu khụ hai tiếng, nghĩ thầm người này sao lại đoạt hết lời ta muốn nói. Hắn hạ tầm mắt xuống, rồi không nhìn được muốn nhìn Ly Lạc thêm lần nữa, tóc mai ẩm ướt lấm tẩm mồ hôi, bởi vì múa kiếm mà gương mặt thoáng nhuộm một tầng đỏ ửng, còn có hai tròng mắt ướt át mang theo ý cười, thật là đẹp quá a.

Hiên Viên Chiêu ngước mắt nhìn lên, trong lồng ngực tim đập rộn ràng, chí hướng cao xa suốt ngày hắn hò hét mà không có thực hiện lúc này đột nhiên hiện ra: Đây...đây mới đích thực là tiểu mỹ nhân, là...là tiểu mỹ nhân trong lòng ta khao khát có được...Hắn kích động đến mức hai tay đều run lên.

"Tiểu vương gia, sao người nhìn ta chăm chăm vậy?" Ly Lạc nghi hoặc tự nhìn lại mình, sau đó đột nhiên cười nói: "Đúng rồi, múa kiếm dưới tán cây khiến cho hoa rơi đầy người, khó trách tiểu vương gia chê cười." Ý nói xong nhẹ nhàng vươn cánh tay thon dài như ngọc, phất đi những cánh hoa rơi trên vai trên thân mình.

"Đừng..." Hiên Viên Chiêu định ngăn cản, hoa điểm tuyết trên người mỹ nhân, thật là cảnh đẹp a, nhưng hắn chợt phát hiện, dưới ánh trăng Ly Lạc đưa tay phất đi cánh hoa, động tác lại đầy một phen phong tình.

(1) **(Niệm nô kiều - Nhớ cảnh Xích Bích -Người dịch: Nguyễn Chí Viễn)**

Chương thứ ba

“Tiểu vương gia, ta muốn đi ngủ, thỉnh ngài cứ tiếp tục ngắm hoa ngắm trăng đi.” Khóe miệng Ly Lạc lại lộ ra một nụ cười, sau đó xoay người đi thẳng, trong lòng thở ra một hơi, thầm nghĩ xem ra hiệu quả không tồi, ít nhất Chiêu nhi lúc này cũng đã nhìn

mình không chớp mắt.

Song Ly Lạc không nghĩ đến, hiệu quả của trận múa kiếm so với tưởng tượng của y còn tốt hơn nhiều, cũng bởi vì y xoay người sang chỗ khác, cho nên không phát hiện Hiên Viên Chiêu phía sau cơ hồ lập tức hai mắt sáng lên, nước miếng suýt nữa từ trong miệng chảy xuống.

"A a a a..." Hắc hưng phấn ở dưới tàng cây hạnh liên tiếp phát ra những tiếng cười cố nén. Hắc vốn muốn mua Ly Lạc về để trút giận, không nghĩ tới y còn xinh đẹp như vậy, ha ha ha, nếu như bình thường dung mạo y chỉ có thể tính là trên trung bình, khi đứng múa kiếm giữa nguyệt hoa lại đẹp đến giật mình.

"Ta muốn lấy y làm thiếp, hắc hắc, đến lúc đó sẽ đem y đặt ở trên giường làm chuyện trong cấm thư cùng xuân cung. Không sai, khiến cho y trở thành thiếp của ta, tuân thủ tam tòng tứ đức, đây mới là biện pháp làm cho y cúi đầu hay nhất."

Hiên Viên Chiêu ở trong lòng tìm cố, cố quên rằng thật ra sâu trong nội tâm hắc đối với Ly Lạc chính là khát vọng. Hắc phải làm như vậy, vì với một người hết lần này đến lần khác làm mình mất mặt, hắc lại nói nhị kiến chung tình thì mặt mũi còn biết để đâu a.

Ngơ ngẩn dưới ánh trăng sáng, trong đầu phảng phất vẫn là bóng dáng tiêu sái kia, hoa lạc tung bay kiếm khí phóng túng, thật sự là cảnh tượng xinh đẹp tốt cùng.

Hiên Viên Chiêu tát đầu lưỡi, thần thái sáng láng đi vào phòng, ánh mắt không tự chủ hướng về phía Ly Lạc đang nằm trên giường mà ngăm ngía.

Ly Lạc bình yên ngủ nơi đó, chiếc chăn mỏng chỉ đắp ngang lồng ngực, tấm áo lót trắng như tuyết mở cổ, lộ ra một đoạn da thịt như nguyệt quang, ngực hơi hơi nhấp nhô, ngăm bảo chủ nhân của nó đang say giấc.

Nuốt nước miếng một cái, Hiên Viên Chiêu trong lòng đột nhiên nổi lên cảm giác quái dị, tựa hồ...tựa hồ cảnh tượng này

hắn đã sớm chứng kiến qua.

Lắc đầu xua đi ý nghĩ kì quái: Điều này sao có thể, àn, có lẽ là bởi vì lúc này Ly Lạc phù hợp nhất với hình tượng quyến rũ gợi cảm trong lòng mình, cho nên mới làm cho mình có cảm giác quen thuộc. Dù sao yêu thích mỹ nhân như mình, từ nhỏ đến lớn trong đầu đã vô số lần hình dung ra cảnh tượng mỹ nhân nằm ngửa trần tròng xiêm áo.

Hắn không kìm được lặng lẽ cất bước tiến lên, vốn định ở trên môi Ly Lạc nhẹ nhàng nhắm nháp một phen, dù sao từ trước đến giờ đây là lần đầu tiên hắn đụng chạm một tiểu mỹ nhân. Nhưng ngẫm lại, Ly Lạc trở vào chưa được lâu, vạn nhất bị y đương trường bắt quả tang, khiến Bình nhị Bình tam cũng tỉnh dậy xem náo nhiệt, như vậy mặt mũi mình còn biết để đâu, bởi vậy không thể làm gì khác hơn là than nhẹ một tiếng, thầm nghĩ chờ đem y cưới về rồi, đến lúc đó muốn làm gì cũng được.

Nghe tiếng bước chân đi xa, trong lòng Ly Lạc hiện lên một tia mất mát, y không biết vì sao Hiên Viên Chiếu tiến đến, nhưng kết quả vẫn là lặng lẽ rời khỏi. Chợt thấy lo lắng, Ly Lạc biết hiện tại dung mạo mình kém xa mười hai năm trước, hưởng hồ đã hai mươi bảy tuổi, đích xác cũng không còn gì thanh xuân hấp dẫn. Hiên Viên Chiếu vốn là kẻ ưa chuộng mỹ nhân, khiến cho hắn yêu thương mình có phải là ý nghĩ kiêu ngạo nhất thời.

Bởi vì tâm tư này, Ly Lạc cả đêm không thể ngủ ngon. Đến canh tư tựa hồ nghe thấy Hiên Viên Chiếu ở trong phòng kêu to một tiếng, y nửa tỉnh nửa mê đi vào xem xét, đối phương lại yên ổn nằm trong đồng chăn, không biết mộng đẹp gì, trên mặt cười tươi như hoa nở.

Bình nhị Bình tam gọi y thức dậy rửa mặt. Bên kia Hiên Viên Chiếu cũng rời giường, lễ mà lễ mễ tiến lại bên này, đột nhiên nói với ba người bọn họ: "Các người ra ngoài một chút, ta có chút chuyện muốn làm."

Bình nhị Bình tam vô cùng kinh ngạc, Hiên Viên Chiếu bình

thường chính là người áo mặc đến tay, cơm đến há mồm, từ nhỏ đến lớn trừ ăn uống ngủ nghỉ, hẳn chưa từng phải làm việc gì.

Khác thường, rất khác thường. Ba người phút chốc lòng hiếu kỳ nổi lên, nhất là Bình nhị, hẳn cười hỏi: "Tiểu vương gia, có chuyện gì phân phó chúng ta hoặc nha đầu làm là được, ngày vừa mới sáng, trừ bỏ hầu hạ ngài rửa mặt, chúng ta còn có thể làm gì nữa đâu?"

"Các người muốn làm gì thì tùy, chạy quanh hậu hoa viên một vòng rồi về cũng được." Hiên Viên Chiêu trợn mắt, mỗi tay một người đẩy ra ngoài, còn lại Bình nhị mặt dày nhất, hẳn dùng cước đá thẳng đi.

Đợi đến khi ba người kia ở ngoài đoán nửa ngày cũng không ra manh mối, bọn họ mới nghe thấy thanh âm Hiên Viên Chiêu triệu về rửa mặt.

Bình nhị Bình tam không ngừng nhìn tiểu vương gia nhà mình, ánh mắt Hiên Viên Chiêu thủy chung chỉ hướng về phía Ly Lạc. Đến khi rửa mặt xong, hẳn thân nhiên phân phó: "Ly Lạc, người bảo tổng quản dẫn đi làm mấy bộ quần áo tơ lụa coi được." Nói xong, cũng không lệnh cho Bình nhị Bình tam đi theo, cứ hướng thư phòng Bình Vương gia mà tiến.

"Nhìn không phát hiện điều gì sao?" Bình nhị Bình tam cùng Ly Lạc tụ lại thì thầm.

Mọi người cùng nhau lắc đầu, cuối cùng Bình tam ngáp ngừng: "Ta...ta nhìn thấy hình như trên giường thiếu...thiếu đệm giường."

"Thiếu đệm giường? Vậy thì có gì mà chuyện bé xé ra to?" Bình nhị nhíu mày: "Tiểu vương gia quăng đồ vật hằng hà sa số, một cái đệm giường...Ân, bất quá hẳn vô duyên vô cớ ném giường đệm đích thị có chút kì quái a, giả sử bị dính nước miếng, để cho bọn hạ nhân giặt sạch là được rồi, ném đi làm gì?"

Sở dĩ bọn họ biết giường đệm không có tẩy, là bởi vì tiền viện hậu viện đều không có giường đệm đang phơi. Đột nhiên Bình nhị mắt sáng lên, hắc hắc cười nói: "Đúng rồi, nước miếng đương

nhiên không có gì, nhưng nếu như là vật khác ở trên, khiến cho tiểu vương gia khó mở miệng...Hắc hắc...”

Hắn ánh mắt sáng lóa nhìn về phía Ly Lạc: “Nói, tối hôm qua rốt cục người thi triển thủ đoạn gì làm cho tiểu vương gia...Khụ khụ...Nói...”

Ly Lạc đương nhiên hiểu được ý tứ của hắn, vẻ mặt không khỏi đầy hắc tuyến, lườm hắn một cái: “Nhị ca đúng là già mà không đứng đắn, ta bất quá chỉ luyện kiếm trong chốc lát mà thôi.” Nói là nói như vậy, mặt y vẫn không thể không nổi lên một tia đỏ ửng, không chờ Bình nhị tiếp tục chế nhạo, liền quay đầu rời đi.

“Người nói xem đó không phải vẻ mặt chột dạ sao?” Bình Tam nhìn bóng lưng Ly Lạc có vẻ dăm chiêu.

“Quên đi, chúng ta cứ chậm rãi xem kịch vui thôi, Ly Lạc này a, thật sự là không đơn giản, tiểu vương gia đúng là ác nhân liên có ác nhân trị mà, ta không thể chờ được nhìn hắn bị Ly Lạc thu thập.” Bình nhị hắc hắc cười gian.

“Nói thế nào tiểu vương gia cũng là chủ tử của chúng ta, mấy năm nay đối với chúng ta cũng không kém.” Bình tam tựa hồ rất áy náy nói, bất quá điệu cười gian trên mặt lại đang bán đứng tâm ý thật của hắn.

Cùng lúc đó, trong thư phòng Bình Vương gia.

Hiên Viên Chiêu một bên đi lại không ngừng, một bên lo lắng hướng ngoài cửa sổ nhìn quanh.

“Thiệt là, cha như thế nào vẫn chưa trở về, hoàng đế ca ca lại có việc gì cần thương lượng lúc này. Đúng rồi, đại khái là cái tên Dịch Tà Chi kia yêu cầu ca ca đi làm chuyện tương thân. Nực cười, tên đó đúng là không có mắt, hắn không coi trọng ai lại dám coi trọng ca ca, chẳng lẽ hắn không biết người kia bề ngoài như dê con bên trong lại như lang sói sao? Ha ha ha...”

Nói đến đây, Hiên Viên Chiêu bắt đầu cất tiếng cuồng tiếu. Nếu như Hiên Viên Thanh nghe được đánh giá của đệ đệ về mình,

sợ rằng sẽ tức giận đến mức dụng đao giết người.

“Chiếu nhi, sáng sớm người chạy tới đây làm gì?”

Bình Vương gia mới bước vào thư phòng một bước đã nhìn thấy con trai mình đứng chống nạnh cuồng tiếu, không khỏi cảm giác kì quái, nghĩ thầm không phải Ly Lạc đã chịu thua thiệt gì chứ? Không thể nào, đứa bé kia võ công cao cường không nói, đầu óc lại thông tuệ a, hẳn là không đến mức bị Chiếu nhi tổn hại, bất quá cái này cũng không chắc, y so ra vẫn còn tình thâm nghĩa trọng, người yêu trước mắt, tâm nhãn yếu đi cũng không có gì lạ.

“Cha, đại ca đâu? Sao không cùng người trở về?” Hiên Viên Chiếu nhanh chóng dừng lại tiếng cười, nhờ bị đại ca hắt nghe thấy thì một trận gà bay chó sủa là không thể tránh khỏi.

“Hắn trở về biên cương, nói là cần hảo hảo giáo huấn cái tên Dịch Tà Chi kia.” Bình Vương gia để Bình đại cởi áo choàng, rồi ngồi xuống bên ghế.

“Nói đi, người lại đây có chuyện gì? Không phải tiền vừa đưa lại thiếu chứ? Người còn tiếp tục đổ đốn như vậy, ta sẽ triệu đại ca người về thu thập người.” Ly Lạc nếu không phát huy tác dụng, chỉ có thể dựa vào tên tuổi của đứa con lớn để hù dọa đứa con nhỏ này.

Đại ca quay về biên cương. Thật sự là trời cũng giúp ta a. Hiên Viên Chiếu một lần nữa ở trong lòng đắc ý cười lớn: Dịch Tà Chi, người thật sự đã giúp ta một đại ân.

“Cha, con năm nay đã mười tám tuổi, người mỗi ngày vẫn vội vàng quốc sự, cũng nên cân nhắc một chút chuyện chung thân đại sự của con chứ?” Hiên Viên Chiếu nghiêm túc dịch ghế lại gần Bình Vương gia.

Bình Vương gia cả kinh ngồi dậy: “Ý gì? Chiếu nhi, người... người có người coi trọng rồi sao? Là...là thiên kim nhà ai?”

Làm sao bây giờ? Chiếu nhi cư nhiên coi trọng nữ nhân khác, vậy Ly Lạc làm sao đây, không cho phép...Bất quá lấy nữ nhân so

với lấy nam nhân vẫn tốt hơn a, nhưng không được, người không thể vong ân phụ nghĩa, tình ý mấy năm nay của Ly Lạc đưa bé kia, người không thể cứ quên đi như vậy a.

“Cái gì thiên kim? Tiểu thư quý tộc gì đó là ta chán ghét nhất, tự cho mình xinh đẹp, thiết, phải kết hôn với các nàng không bằng lấy cái bình hoa về nhà bày, tối thiểu quảng võ còn có chút thanh âm vang lên.”

Hiên Viên Chiêu vẫy vẫy tay: “Cha, ta muốn lấy Ly Lạc, chính là người hôm qua cha giúp ta mang về.” Hắc nói xong liền thấy hối hận, lão cha hắc năm nay lớn tuổi, vạn nhất chịu không nổi loại kinh hãi này, một khi xảy ra chuyện gì, sai lầm của hắc thật lớn lắm a.

Nghĩ tới đây, không khỏi nhanh chóng chạy đến, chuẩn bị đỡ lấy lão cha có khả năng vì chống đỡ hết nổi mà ngã xuống.

“Ai? Là ai? Ly Lạc?” Sự thật chứng minh, trong phương diện đả kích con người ta, vui mừng ngạc nhiên quá mức cũng chẳng khác biệt mấy so với bi thống. Bình Vương gia vừa kinh ngạc bật dậy hô một câu, liền cả người xụi lơ ngồi phịch xuống ghế, trong đôi mắt lão lệ tung hoành.

Ly Lạc a, người thật là hài tử tốt, không phụ kỳ vọng của bốn vương đối với người, không tới hai ngày, Chiêu nhi đã muốn đưa người lên kiệu tặc, nga, không, không, là đường đường chính chính lên kiệu lớn. Hắc phảng phất nhìn thấy tiền đồ cẩm tú của con trai ngay trước mắt, trong lòng kích động không nói nên lời.

“Cha, ta cũng biết chuyện này người tất nhiên là rất khó tiếp nhận.” Ai, mình thật là bất hiểu a, nhìn lão cha nước mắt chảy xuống còn nhiều hơn thiếu niên kìa. Ân, tí nữa quay về bảo phòng bếp làm thêm nhiều canh, bổ sung cho cha số nước đã mất đi, hắc phi thường hiểu thuận nghĩ.

“Khó khăn tiếp nhận?” Bình Vương gia mờ mịt nhìn về phía con trai: Đây có cái gì khó tiếp nhận? Đây là chuyện tốt a. Bất quá hắc chợt tỉnh ngộ, nhược như chính mình thật sự vỗ tay hô

lớn tán thành, chẳng phải sẽ làm cho Hiên Viên Chiêu nghi ngờ sao, nào có cha nào nghe thấy con trai muốn kết hôn với nam nhân mà vẫn hết sức phấn khởi như vậy.

“Nga, nga, là rất khó tiếp nhận.” Bình Vương gia không thể làm gì khác hơn ngoài bày ra vẻ mặt khó xử, nhưng lại sợ bộ dáng này làm cho Hiên Viên Chiêu biết khó mà lui: “Bất quá Chiêu nhi, người biết cha luôn cưng chiều người, cứ theo suy nghĩ của người mà làm, nam tử hán đại trượng phu, dám yêu dám hận mới là bản sắc.”

“Nói như vậy là cha đáp ứng?” Hiên Viên Chiêu vừa mừng vừa sợ, không nghĩ tới chuyện tiến triển thuận lợi như thế. “Cha, người yên tâm, ta cũng tuyệt sẽ không làm người khó xử, để Ly Lạc một đại nam nhân làm vương phi có chút không ổn, cho nên ta chỉ lấy y làm thiếp, người không cần sợ hãi.”

Bình Vương gia nghĩ thầm ta không sợ mới là lạ. Để Ly Lạc làm thiếp, như vậy không phải nói bỏ là bỏ sao? Không nên không nên, nếu muốn cho Ly Lạc quản giáo con trai mình, phải cho y đủ quyền hạn mới được.

“Ân, người để cho nam nhân người ta làm thiếp, không phải có chút bất hảo sao? Chiêu nhi a, người chưa lấy phi, hài tử kia xem ra cũng là dạng cương nghị khí phách, ta rất thích, người muốn kết hôn với y đã đủ làm cho người ta tức giận, lại chỉ để làm thiếp, đem người ta đặt ở chỗ nào hả?”

Bình vương gia giả mù sa mưa khuyên bảo một phen, sau đó lời nói xoay chuyển: “Như vậy đi, không bằng chúng ta đi cầu hoàng đế tứ hôn cho người, dù sao Lộc quốc dân gian có không ít nam tử vì thật tình yêu nhau mà lập gia đình, người nạp Ly Lạc làm phi, cũng coi như làm gương cho vạn dân.”

Hiên Viên Chiêu nghĩ thầm cái này có thể làm gương gì cho vạn dân a? Chẳng lẽ hiệu triệu dân chúng theo ta nam nam kết hôn? Đến lúc đó không có nữ nhân sinh hài tử, dân cư Lộc quốc giảm mạnh, hoàng đế ca ca không làm thịt ta mới là lạ.

Nhưng nếu lão cha đáp ứng mình tới trước mặt hoàng đế cầu tứ hôn, vậy không phải chuyện tốt sao? Bởi vậy Hiên Viên Chiếu tích cực gật đầu: "Cha a, ánh mắt của người lợi hại quá, nhìn người rất chuẩn nga, Ly Lạc vốn không nên làm người hầu, chúng ta không thể ủy khuất y."

Lúc này Hiên Viên Chiếu đã đem hết thầy tâm tư đặt trên người Ly Lạc, một lòng muốn cưới y động phòng hoa chúc, căn bản không cân nhắc qua biểu hiện của lão cha khác hẳn ban đầu, chẳng những đồng ý cho mình lấy Ly Lạc, còn chủ động giúp lập Ly lạc làm phi.

Đúng là sắc làm mù óc con người. Bình thường Hiên Viên Chiếu không dẫn đệ trệ trệ như vậy, nhưng lúc này trong đầu trừ bỏ chuyện cưới Ly Lạc, cái gì cũng không có. Hắn trên đường trở lại Hà Phong Hiên, ngay cả quạ đen bay qua cũng biến thành xinh đẹp.

Đúng lúc đó Ly Lạc vừa bổ xong đồng củi, đang ở dưới tàng cây uống nước bên bàn đá. Bình nhị Bình tam không biết đã chạy nơi nào.

Hiên Viên Chiếu thấy bốn bên không người, sắc đảm đột nhiên bành trướng, liền bước một bước dài tới trước, từ phía sau ôm lấy thắt lưng Ly Lạc, a a cười nói: "Không phải đã nói rồi sao? Cho người theo người đi làm mấy bộ quần áo tốt, sao người vẫn mặc bộ này? Trên người mồ hôi đầm đìa, lại vừa chẻ củi?"

Hắn nói xong, học theo kĩ xảo đọc trong sách và thường thấy tại kĩ viện, ở bên tai Ly Lạc thổi nhẹ một hơi.

"Tiểu...tiểu vương gia." Ly Lạc trong lòng một trận kích động, nhưng liền khôi phục sắc mặt, bất động thanh sắc giãy ra khỏi vòng ôm của Hiên Viên Chiếu, khụ hai tiếng gục đầu xuống nói: "Tiểu vương gia thỉnh tự trọng, ta...ta đi chẻ củi." Nói xong xoay người rời đi.

Bộ dáng y phảng phất xấu hổ cùng khiếp ý như vậy càng câu dẫn linh hồn nhỏ bé của Hiên Viên Chiếu. Trong lòng ngứa ngáy,

hắn một phen kéo tay Ly Lạc nói: "Bổ củi cái gì, sau này chỉ có người phân phó người khác đi chẻ củi."

Ly Lạc ngạc nhiên ngẩng đầu lên, cặp mắt to khiếp sợ cùng hai phiến môi đỏ mọng khẽ nhếch thật sự là mê người vô cùng. Hiên Viên Chiêu xuân tình nổi dậy, bèn đẩy y dựa vào thân cây, đưa miệng tới gần.

"Tiểu vương gia..." Ly Lạc bối rối đẩy hắn ra. Mặc dù không biết cách nào để cự tuyệt, nhưng y biết lúc này tuyệt không thể để cho đôi phương tùy tiện, như vậy mới có thể khiến hắn càng khát vọng chính mình.

Trong lòng y xẹt qua một trận ngọt ngào: Thật tốt, ít nhất Chiêu nhi hiện tại đã bắt đầu thích mình, có lẽ không phải loại tình ái đến chết không đổi, nhưng...nhưng đó là một khởi đầu tốt, có lẽ tương lai sẽ có một ngày, hắn sẽ yêu thương mình, giống như mình yêu thương hắn sâu sắc như vậy. Nhưng nghĩ đến chuyện kế tiếp, y đột nhiên vừa vui mừng lại trở nên cay đắng: Yêu thương sao, khó có khả năng đi, nhược như thật sự làm theo lời vương gia, Chiêu nhi đại khái sẽ hận mình muốn chết, chờ đến ngày hắn công thành danh toại cũng là lúc hắn vứt bỏ mình.

Hít một hơi thật sâu: Còn đang si tâm vọng tưởng cái gì? Có thể cùng Chiêu nhi có được một đoạn thời gian như vậy là đủ, y còn có thù lớn chưa trả, tương lai khó đoán trước, Chiêu nhi không thương mình mới đáng ăn mừng. Ôn nghĩa của vương gia cùng Chiêu nhi, chỉ có đem Chiêu nhi giáo dục thành tài mới báo đáp hết.

Nghĩ tới đây, Ly Lạc thu lại nét mặt len lén lộ ra ý cười, vừa muốn giãy ra khỏi Hiên Viên Chiêu, lại bị hắn lôi lại.

"Ly Lạc, người thật đẹp." Hiên Viên Chiêu thất thần thì thào, nghĩ đến Ly Lạc sắp trở thành vương phi của mình, hắn không nhịn được nữa, cúi đầu khẽ đem môi son đi tới.

"A, tiểu vương gia, người đang làm gì thế?" Phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng Bình nhị rống to. Hiên Viên Chiêu hận chỉ

muốn đem hắc đá văng ra nghìn dặm. Thiếu chút nữa là chạm vào rồi, hết lần này tới lần khác chỉ tại cái tên không có mắt này. Trong nháy mắt, hắc chợt muốn giết người.

Bình nhị đại khái cũng biết mình vừa gây họa, dưới tình thế cấp bách đôi mắt lóe lên thần quang, bắt đầu tìm kiếm đường lui, Bình tam lại không sợ chết mà bỏ thêm một câu: "Này còn phải hỏi sao? Tiểu vương gia âm ỹ nhiều năm như vậy, rốt cuộc đã bắt đầu hành động, ân, cường đoạt dân nữ, không đúng, là cường đoạt dân nam, tiểu vương gia a, thứ cho tiểu nhân nhắc nhở người một chút, dưa xanh không ngọt...A..."

Tiếng kêu cuối cùng là do Hiên Viên Chiêu đã nhặt một khối đá đập lên đầu hắc, Bình tam cùng Bình nhị bị dọa đến ôm đầu trốn chui như chuột ra ngoài. Nếu để cho người quen của bọn họ nhìn thấy bộ dáng này, đại khái sẽ há trật cả khớp cằm, nói thế nào đây cũng là hai cao thủ võ lâm a.

"Phi, miệng chó không nhả ra ngà voi, nực cười, ai nói ta cường đoạt, ta bắt quá chỉ sớm hành sử quyền lực trượng phu một chút mà thôi." Hiên Viên Chiêu đặc ý thỏa mãn hướng về phía Bình nhị Bình tam chạy trốn lộ ra ánh mắt xem thường, rồi lại quay đầu trở lại hắc hắc cười gian hai tiếng với Ly Lạc đang ngạc nhiên há hốc miệng, sau đó tiêu sái rời đi.

"Này..này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a?" Trái tim Ly Lạc còn đang đập thình thịch: Khó có khả năng, khó có khả năng, sao lại nhanh vậy?

Ly Lạc cả ngày tâm thần không yên, còn Hiên Viên Chiêu ở lý trong phòng không biết làm gì. Đến tối, đột nhiên Bình Vương gia gọi y qua, câu đầu tiên đã thiếu điều dọa Ly Lạc ngã ngửa.

"A a, Ly Lạc a, con dâu tốt của bốn vương, người trở về tức tốc chuẩn bị đi, hôm nay ta đã thỉnh cầu hoàng thượng hạ chỉ cho người và Chiêu nhi kết hôn, hoàng thượng nghe xong rất mừng rỡ, hơn nữa còn giúp các người chọn ngày, định tháng sau ngày mười sáu, chính là thời gian tốt nhất trong năm nay do Khâm

Thiên giám tính ra. Được rồi, bốn vương không làm chậm trễ người, người nhanh chóng trở về chuẩn bị đi."

"Vương vương...vương gia, rốt cục là đang xảy ra chuyện gì?" Mặc kệ thế nào, hiệu suất làm việc của hoàng cung cùng vương phủ sao nhanh quá thế, nhanh đến mức làm cho y căn bản không thể tiêu hóa tiếp nhận, tốt xấu...tốt xấu gì cũng nên nói cho y một chút tiền nhân hậu quả chứ.

"Cái gì mà xảy ra chuyện gì?" Bình Vương gia so với Ly Lạc còn ra vẻ khó hiểu hơn: "Cho người cùng Chiêu nhi lập gia đình a, mười hai năm trước chính người đáp ứng bốn vương, Ly Lạc người không phải là muốn nuốt lời đấy chứ? Uống cho bốn vương muốn đem tin tức này nói cho người đầu tiên, cứ tưởng người sẽ vui mừng." Nói đến đây, vẻ mặt Bình Vương gia đã mang thần sắc đề phòng.

"Không phải ta muốn nuốt lời, ta chỉ là muốn biết rõ ràng... quên đi, ta biết rồi, vương gia."

Ly Lạc vô lực gục đầu xuống, nhìn bộ dáng vương gia, rõ ràng đời trước của hắn cũng không có giáo dục cho hắn đến nơi đến chốn. Trình độ hồ đồ cùng Hiên Viên Chiêu con hắn giống y như nhau, thật không hiểu sao Hiên Viên Thanh lại có thể trở thành người khác biệt trong gia tộc, thành đại tướng quân chiến công hiển hách.

Y không biết chính là, Hiên Viên Thanh mặc dù rất lợi hại, nhưng một khi lâm vào trạng thái mơ hồ càng làm cho người ta cười ngất. Lại nói tiếp, một nhà này tam khẩu có thể thủy chung đặt chân ở chức cao trong triều, còn được hoàng đế coi trọng, không phải không có công của phần hồ đồ.

Ly Lạc quyết định đi về hỏi Hiên Viên Chiêu. Không biết Bình Vương gia làm thế nào, hắn rõ ràng nói mình là người đầu tiên biết tin này, nhưng tại sao dọc đường trở về, đám người hầu nhìn thấy y đều lộ ra nụ cười mờ ám chỉ chỉ trỏ trỏ, thậm chí có hai nha hoàn nghịch ngợm còn nhẹ nhàng hạ bái, nói cái gì 'tham

kiến vương phi' các thể loại.

Ly Lạc mắc cỡ hận không thể tìm cái động chui vào, y lúc này hoài nghi lão đầu nhi kia chẳng những không báo tin cho mình đầu tiên, mà trước đó còn hiệu triệu toàn bộ hạ nhân trong phủ tuyên bố chuyện này, nếu không những người đó làm thế nào lại biết.

Khổ sở chịu xấu hổ trở về Hà Phong Hiên, Bình nhị Bình tam còn chưa trở lại, Hiên Viên Chiếu vẫn ở trong phòng. Ly Lạc lúc này chỉ muốn biết chân tướng, cũng không suy nghĩ nhiều liền xông vào.

Hiên Viên Chiếu vừa thấy y, trên mặt đều là ý cười, a a nói: "Ly Lạc, Bình đại vừa nói hoàng thượng tứ hôn cho ngươi và ta, ngươi xem một chút, đây là thành quả cả một ngày bận bịu của ta, rất có thành ý chứ?" Hắc đắc ý vầy vầy Ly Lạc về phía bàn, hoàn toàn quên mất ngày hôm qua vẫn ác khẩu đối với người ta.

Quên đi, xem ra người trong phủ này đều khác thường. Vai Ly Lạc một lần nữa sụp xuống, đi tới trước mặt Hiên Viên Chiếu nhìn một bàn đầy hồng giấy, một hồi lâu, y mới ngẩng đầu nghi hoặc hỏi: "Tiểu vương gia, ngươi...đây là cái gì?"

"Thiếp mời a." Hiên Viên Chiếu đắc ý nói: "Toàn bộ kinh thành mọi người đều biết bốn vương không thích đọc sách viết chữ, hiện giờ chính tay bốn vương chấp bút viết thiếp mời, đủ hiểu bốn vương rất coi trọng vương phi." Hắc nham lấy tay Ly Lạc: "Có phải cảm thấy có chút bất ngờ không? Không bị dọa sợ chứ?"

"Đâu chỉ có chút, ta cảm thấy quá đột ngột, dù trình độ chịu đựng kinh hãi của ta không phải bình thường." Ly Lạc nghiêm túc nói, mà Hiên Viên Chiếu thì hắc hắc cười: "Ai bảo ngươi tối hôm đó đứng dưới tàng cây hạnh múa kiếm làm cho bốn vương nhiệt huyết sôi trào thật lâu không thể lắng lại, Ly Lạc, ai bảo ngươi khiến cho bốn vương thích ngươi như vậy?"

"Khoa trương quá đi, bất quá mới hai ngày một đêm, không, chính xác mà nói, bất quá chỉ một đêm mà thôi, làm sao có thể

nói thật lâu không thể lắng lại a?” Ly Lạc cố lên giọng xem thường, cũng may đây là mình, nếu như là người khác, Hiên Viên Chiêu đánh sát như thế chẳng phải sẽ hù chết người ta sao.

Xem ra đích thực là nên hảo hảo quản giáo hăn a, vương phi, Chiêu nhi a, người cho ta danh phận thật không thấp, bất quá ta nghĩ người đại khái rất nhanh sẽ hối hận. Trong lòng y phát ra tiếng cười khoái trá của ác ma.

“Ân, người ta nói một ngày không gặp như cách ba thu, ba thu còn không tính lâu sao?” Hiên Viên Chiêu cưỡng từ đoạt lý, một bên đem hồng giấy gom lại một chỗ: “Được rồi, viết mấy thứ này mệt chết đi được, chữ nghĩa thật là phiền chết, một đám bút vẽ nhiều như vậy làm gì?”

Ly Lạc nghĩ thầm người thấy phiền, chỉ sợ người nhận được thiệp mời còn phiền hơn, đây là thiệp mời sao, chữ trên đó rõ ràng là cua bò, ai có thể đọc nổi a. Vốn không muốn nói, nhưng nghĩ đến ngày sau dù sao cũng phải làm cho Hiên Viên Chiêu học văn học võ, không bằng bây giờ hiển lộ trước một phen để áp chế hăn.

Nghĩ vậy, Ly Lạc liền đem giấy hồng tản ra, một bên nói: “Tiểu vương gia, thành ý của người cố nhiên là có, nhưng thứ cho ta nói thẳng, những chữ này thật sự rất khó coi, người xác định người nhận sẽ minh bạch là phải đến Bình Vương phủ tham gia hôn lễ của người chứ? Vạn nhất bọn họ đi nhầm cửa hoặc trở thành trò cười thì làm sao?”

Hiên Viên Chiêu lắc đầu: “Không đâu, không đâu, toàn bộ kinh thành mọi người đều biết, có thể viết ra được loại chữ này trừ bỏ Hiên Viên Chiêu ta không có người nào khác.”

Hăn còn dám nói. Đầu Ly Lạc có chút đau nhức, tục ngữ nói tri, sỉ, dũng; tiểu vương gia này nhắc đến sở đoản của chính mình cứ nhiên vẫn là bộ dáng cùng vẻ mặt dương dương tự đắc, ai, xem ra muốn cho hăn thành tài không phải chuyện dễ dàng, khó trách Bình Vương gia chỉ có thể tìm mình hỗ trợ.

“Àn, kì thật, kì thật ta cũng biết chữ này có chút giống bùa vẽ quỷ.” Ánh mắt Ly Lạc như đuốc soi rọi, Hiên Viên Chiêu không thể không thừa nhận mặt không tốt đẹp của mình: “Nhưng...nhưng đây là hôn lễ của chúng ta, ta không muốn tìm người khác viết thiệp mời a, vậy làm sao bây giờ?”

“Vậy thì ta đến viết chứ sao.” Ly Lạc mỉm cười. Nhìn thấy Hiên Viên Chiêu bước lui một bước, miệng mở rộng kinh ngạc, y nhả mày không vui: “Làm sao, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta chỉ biết chế củi thôi chắc?”

Loại bộ dáng nửa giận nửa oán này nhất thời làm cho Hiên Viên Chiêu trong lòng xao động, hăn nịnh nọt cười tiến lại gần: “Đương nhiên không phải, bốn vương đã sớm biết Ly Lạc người nhất định là đại tài tử, hảo a hảo a, thiệp mời do vương phi tự viết chắc chắn không thể tốt hơn.”

Ly Lạc mím môi khẽ cười. Hiên Viên Chiêu si ngốc đưa hồng giấy qua, sau đó dùng ống tay áo xoa xoa khóe miệng, cẩn thận đánh giá kĩ lại một phen: Hoàn hảo hoàn hảo, nước miếng không có chảy xuống.

Kì thật hăn cũng không hiểu được chính mình, tại sao nhìn Ly Lạc lại thấy thật thuận mắt, tốt xấu mình cũng là tiểu vương gia phong lưu đã nhìn qua vô số mỹ nhân. Hơn nữa, nếu xét theo lý trí, Ly Lạc cũng không tính là đặc biệt xinh đẹp chói mắt xuất chúng, nhưng tại sao chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy, y cư nhiên đã khiến cho chính mình nổi lên sắc tâm?

Nghĩ lại, chẳng lẽ thật sự là tạo hóa trêu ngươi? Rõ ràng ban đầu là xung đột gay gắt, nhưng...nhưng từ lúc nào lại động tâm với y? Hiên Viên Chiêu cố gắng truy nguyên quá khứ, nhưng truy đến truy đi, lại chán nản phát hiện hai người bọn họ quen biết còn chưa đến ba ngày, như vậy thì truy nguyên cái gì a.

“Nhìn thế nào?” Tiếng nói của Ly Lạc kéo thần trí Hiên Viên Chiêu trở về, trước mặt hăn bỗng xuất hiện một hồng tiên hé ra những nét chữ phiêu dật.

“Hào hảo hảo...Ly Lạc, người viết thật đẹp.” Kì thật hẳn muốn nói Ly Lạc tay người cũng rất đẹp, bất quá còn kịp nhìn lại. Trong miệng nháy mắt vừa ẩm ướt, hẳn liền nhanh chóng đem nước miếng nuốt xuống.

Chương thứ tư

Thời gian trôi đi như hành vân lưu thủy, trong nháy mắt đã tới tháng tư ngày mười sáu. Vừa sáng tinh mơ, Bình vương phủ giăng đèn kết hoa bắt đầu nghênh đón từng nhóm từng nhóm khách nhân. Ngay cả Hiên Viên Thanh cũng không thềm để ý đến Dịch Tà Chi ở Đại Danh quốc đang la hét đòi san bằng biên ải để bắt giữ mình mà vội an bài ổn thỏa hết thảy rồi trở về.

Gần đến buổi trưa, đột nhiên từ cuối phố xuất hiện vài trăm thái giám đứng hầu hai bên đường. Tất cả mọi người liền minh bạch, đây là hoàng đế muốn ngự giá thân chinh tới, từ đó có thể thấy rõ sự sủng hạnh với Bình vương phủ.

Hiên Viên Thanh cùng Bình Vương gia và Hiên Viên Chiêu sớm đã đứng ở trước đại môn. Trong phút chốc, một cỗ long kiệu hoa lệ chậm rãi tiến tới cửa. Hoàng đế tuổi trẻ anh tuấn, cao quý bất phàm được thiếp thân thái giám dìu đỡ hạ bước xuống long kiệu,

nhìn thấy Hiên Viên Thanh, liền cười nói: "Cám ơn trời đất. Trước đây trăm nghe nói cái tên Dịch Tà Chi kia muốn đốc toàn quân đi bắt ái khanh, vốn có chút lo lắng, hiện giờ ái khanh mạnh khỏe, vậy là trăm yên tâm rồi."

Mặt Hiên Viên Thanh đỏ lên, rồi lập tức khôi phục thái độ bình thường, thần nhiên nói: "Tên Dịch Tà Chi kia muốn xâm chiếm đất đai Lộc quốc, bắt giữ kẻ bề tôi, chỉ sợ không có bản lĩnh lớn như vậy. Hoàng thượng cứ yên tâm, chờ đến cuối mùa xuân, thần sẽ mang đại quân quét sạch thảo nguyên Đại Danh quốc, mang Trường Thọ Ngự nơi đó về chúc thọ bệ hạ."

Hoàng đế cười nói: "Đã định như vậy rồi, trăm chờ người." Hắn nói xong lại chuyển hướng sang Bình Vương gia cùng Hiên Viên Chiêu, bên khóe miệng ẩn chứa một nét cười thoáng hiện nói: "Mắt nhìn người của lão vương gia đúng là chuẩn xác thần kì. Tứ hôn vừa mới ban, bằng một vài ngày, chữ viết ma chê quỷ hờn của Chiêu nhi đã trở nên thật có tiền đồ. Trăm nhìn thiếp mời, trong lòng quả thực vui mừng a."

Hiên Viên Chiêu khụ một tiếng, nét mặt không khỏi hơi hơi phiếm hồng: "Hoàng đế ca ca, cái kia...Người không nên vui mừng, đó là chữ của vương phi ta viết. Y sợ các người xem không hiểu chữ của ta rồi đến nhầm nhà cho nên mới giành phần viết thiếp. Thế nào? Chữ đó rất đẹp sao?"

"Nga, thì ra là thế." Hoàng đế眯 mắt, khóe miệng hơi co rút mấy cái.

"Còn nữa còn nữa, Ly Lạc là mỹ nhân do ta coi trọng, không quan hệ gì đến mắt nhìn người của cha ta. Hoàng đế ca ca người phải biết rõ ràng chân tướng sự thật a." Hiên Viên Chiêu tiếp tục đắc ý bổ sung.

"Nga, nguyên lai là trăm không biết rõ chân tướng." Khóe miệng hoàng đế lại vừa co rút.

"Khụ khụ, sắp đến trưa rồi, vẫn thỉnh hoàng thượng dời long bước đến đại đường chủ hôn cho hai đứa nhỏ." Bình vương gia

khụ hai tiếng, nhanh chóng giảng hòa. Ai, con trai thành hôn thật không dễ dàng a. Thế mà tiểu tử hỗn láo này còn muốn nạp thiếp. Miễn đi, vừa mệt vừa đói, hắn không muốn phải chịu cái tội cái vạ này.

Bất quá nghĩ đến còn có hôn lễ của đứa con lớn cần xử lý, nói gì cũng không tránh khỏi. Hơn nữa khẳng định hoàng đế còn có thể đích thân tới. Bình vương gia nghĩ đến đó, hận không thể đóng gói luôn Hiên Viên Thanh đưa cho Dịch Tà Chi. Lập tức, ý nghĩ ích kỉ này khiến hắn áy náy không thôi. Đây là con mình a, sao có thể nguyên rửa hắn như vậy.

Hoàng đế đích thân tới là vinh quang chói lọi đến mức nào, lúc này địa vị Bình vương phủ ở kinh thành trong mắt người khác là cực kì lớn. Đại tiệc bày ra hơn trăm bàn, xếp đầy đường cái quan, chiêu đãi dân thường cùng tăng lữ khắp cái qua lại. Trời cũng chiều lòng người, thời tiết đẹp lại vắng gió, người trên đường bu lại như ong hút mật, ăn uống tưng bừng vui vẻ.

Đến tối, trong phủ lại bày ra mấy chục bàn tiệc dùng để chiêu đãi những quý môn quan hệ thân tình. Náo nhiệt đến giờ tuất mới chấm dứt, Hiên Viên Chiêu trong lòng sớm đã chờ đến không nhẫn được. Hết lần này tới lần khác luôn xuất hiện mấy tên phú quý công tử thói tha cùng đám ca nhi mèo mả gà đồng xăn tay áo lên đòi nháo động phòng.

Cũng may bên người Hiên Viên Chiêu còn có hai nô tài võ công cao cường, liên hiệp với Bình Đại, Bình Tứ, Bình Ngũ thành Ngũ Tôn thần giữ cửa Hà Phong Hiên. Đừng nói đến người, ngay cả một con ruồi cũng không bay lọt.

Nói đùa, ai chẳng biết tâm tình chú rể đêm động phòng hoa chúc a. Bọn họ còn muốn đem điểm tâm vào ăn sao?

Ly Lạc mặc dù là tân nương, nhưng lại không đội phượng quan, chỉ mặc một bộ hồng bào, lẳng lặng ngồi nơi đó. Ánh đèn chiếu rọi, càng làm cho y tăng thêm vài phần quyến rũ.

Lẳng lặng nhìn xung quanh căn phòng, mười hai năm trước, y

từng ở chỗ này cùng Chiêu nhi chung chăn chung gối, ưng thuận cả đời hẹn ước. Mặc dù chỉ là câu nói đùa khi bé, nhưng mãi cho đến bây giờ, trong lòng y vẫn ấm áp vô cùng. Không nghĩ tới mười hai năm sau, y lại có cơ hội kéo dài giấc mộng mười hai năm trước. Giờ khắc này, Ly Lạc đang cảm nhận được niềm hạnh phúc trước nay chưa từng có.

“Dưới đèn ngắm mỹ nhân, quả nhiên là càng xem càng đẹp a.” Cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, khác với những chú rể khác bộ dáng say khướt, Hiên Viên Chiêu thần thanh khí sảng bước vào.

Ly Lạc không nhịn được cười ra tiếng: “Ta còn tưởng tiểu vương gia sẽ phải sắp ngựa đi vào, nào ngờ nhìn thấy vẫn hoàn hảo lắm, chẳng lẽ ta đánh giá thấp người, kì thật tử lượng người rất cao?” Y cố ý chế nhạo, không ngờ vừa mới đứng dậy, đã bị Hiên Viên Chiêu nhào vào trên giường.

“Tử lượng ta mặc dù không cao, nhưng tâm cơ không thiếu. Những người đó muốn ngăn cản ta, đạo hạnh hãy còn kém lắm.” Hiên Viên Chiêu rốt cuộc có thể quang minh chính đại vuốt ve khuôn mặt tuần tú của Ly Lạc. Càng nhìn ngắm vẻ mặt y, hẳn lại càng mê mẩn.

“Kì quái, Ly Lạc cũng không phải người đẹp nhất ta từng thấy, thậm chí không thể xem như một tiểu mỹ nhân điểm lệ. Nhưng tại sao ta đối với người lại có loại dục vọng muốn chiếm giữ? Chẳng lẽ chỉ bởi vì trường múa kiếm nọ? Không...không phải vậy...Đến tận cùng là vì sao?” Hẳn thì thào những lời vô nghĩa: “Tựa hồ...tựa hồ từ rất lâu trước kia, rất lâu rất lâu trước kia, trong lòng đã có người, có người như vậy..” Hẳn đột nhiên cúi xuống hôn người ở dưới.

Môi cùng môi, lưỡi cùng lưỡi, thay nhau quấn quýt triền miên. Không tới nửa khắc, cả hai người cùng thở dốc, hai gò má Ly Lạc cũng nhuộm một nét hồng thoáng hiện động lòng người.

“Chờ đã...chờ đã...người biết không...kì thật...kì thật rất nhiều người đều bỏ qua đêm động phòng hoa chúc.” Ly Lạc thở dốc

nhìn Hiên Viên Chiêu, mũi nhọn như tơ: "Chẳng lẽ...người tối nay... tối nay không thể để cho ta chuẩn bị sao?" Một ngón tay thon dài của y nhấn nhấn vào môi Hiên Viên Chiêu, nét mặt mang ý cười, vẻ nhu mì nói không thành lời.

"Người cho ta là loại nhược phu sao?" Hiên Viên Chiêu thật là không nhìn được, một phen giật ra bào phục của hai người: "Ly Lạc, thật không biết người còn có vẻ mặt như vậy. Ta chỉ mới nhìn thấy bộ dáng người múa kiếm dưới hoa. Thành thật mà nói, mặc dù như vậy cực kì đẹp, nhưng quá lảm liệt, sẽ làm lòng ta phát run."

Ly Lạc ngấm ngấm cười, thầm nghĩ: Yên tâm đi, tối nay người để cho ta phát run, ngày mai đến lượt ta làm cho người run lên. Bất quá lời này đương nhiên không thể nói ra, y chỉ lộ ra vẻ mặt tươi cười sáng lạn, khiến cho Hiên Viên Chiêu lại một lần nữa trầm mê trong thân thể nóng bỏng của y, đồng thời làm cho chính mình cũng lại một lần nữa thất thủ.

Phù dung trưởng ẩm đêm xuân ngẩn ngui. Trong Hà Phong Hiên ẩm áp, Hiên Viên Chiêu vẻ mặt thỏa mãn vẫn đương say ngủ, khoe miệng hăn lộ ra một nét cười thoáng hiện như con chồn vừa ăn vụng được đại công kê (gà trống lớn), lại liên tục có nước miếng đáng xấu hổ nhỏ giọt, làm cho người ta không thể không hoài nghi hăn làm loại chuyện gì trong mộng.

"Tiểu vương gia, rời giường." Ngoài trưởng đột nhiên vang lên một tiếng nói thanh thúy như ngọc, thoáng cái đã khiến Hiên Viên Chiêu bừng tỉnh, hé hé mắt nhìn trưởng tử vừa được vén lên, chỉ thấy Ly Lạc thần thanh khí sảng đứng ở đầu giường, trên tay cầm một cây roi liễu mềm dẻo như vừa mới vót, vẻ mặt nghiêm túc như đang đứng trước mặt kẻ cần chấp hành gia pháp.

"Ly Lạc...người...làm cái gì vậy?" Hiên Viên Chiêu kinh hãi, dự cảm không tốt trong lòng càng lúc càng gia tăng mãnh liệt.

Nhưng...khó có khả năng. Rõ ràng đêm qua thân thể Ly Lạc còn muôn vàn quyến rũ phong tình vạn chủng, từng lời nói từng

nụ cười đều lộ vẻ thâm tình quyến luyến. Nhược như chuyển biến, cũng không thể chuyển biến nhanh như vậy.

Sư tử Hà Đông găm thét như trong điển cổ nguyên đã là một con sư tử cái. Chưa từng nghe nói đến chuyện một con cừu ôn thuần xinh đẹp sau một đêm lại biến thành sư tử Hà Đông, chuyện quá ly kỳ a.

Bất quá sau một khắc, Hiên Viên Chiếu phát hiện ra bất hạnh thay mình đã đoán đúng.

Ly Lạc vung cây roi trong tay, mặt không chút thay đổi nói: "Nhiệm vụ của tiểu vương gia hôm nay, đọc nửa thiên tam tự kinh, viết mười thiên thư pháp, đọc một thiên luận ngữ, một thiên Tôn Tử binh pháp, nửa canh giờ đứng trung bình tấn." Y thu roi, cười tủm tỉm nhìn Hiên Viên Chiếu: "Bởi vì đêm qua vương gia vận động có chút kịch liệt, cho nên ta đặc biệt gọi người chậm nửa canh giờ. Bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày sáng sớm canh năm phải rời giường, rửa mặt xong đến thư phòng hoặc hậu hoa viên."

"Để...làm gì?" Hiên Viên Chiếu thật sự hoàn toàn ngỡ ngàng, không cách nào tiếp nhận chuyện này, vẫn mơ mơ màng màng hỏi.

"Làm gì? Đương nhiên là tập văn luyện võ. Tất cả sư phụ đều nói người căn cốt hiếm thấy đầu óc thông minh, chỉ là không chịu học tập nghiêm túc, cho nên ta bắt đầu từ hôm nay sẽ chuẩn bị hảo hảo đốc thúc người một phen..."

Không chờ y nói xong, Hiên Viên Chiếu đã nhảy dựng lên, nổi giận dùm dùm nói: " Là tên vương bát đản lừa dối nào vậy? Dám nói ta căn cốt hiếm thấy đầu óc thông minh, ta...ta rõ ràng chỉ là một người rất tầm thường rất tục tũn." Hắn vì trốn tránh học tập mà không tiếc lời hạ thấp chính mình, sau đó vừa cười hì hì vừa nhìn Ly Lạc: "Ly Lạc, người nghìn vạn lần đừng nghe tên đó nói. Bọn họ là vu cáo, tuyệt đối là vu cáo..."

"Cái này...ta chờ người học rồi hãy nói đi." Ly Lạc hắng giọng, nhìn Hiên Viên Chiếu bộ dáng như gặp đại nạn trước mắt, trong

lòng âm thầm buồn cười. Không biết chờ chút nữa hắn còn có thể xuất ra thủ đoạn cáo già gì nữa đây.

Hiên Viên Chiêu nghiêm túc nhìn Ly Lạc, ý thức được đây không phải chuyện trêu cợt hay tán tỉnh giữa vợ với chồng. Tiếng còi cảnh báo trong lòng hắn lập tức kêu vang, thầm nghĩ không được, nếu như hiện tại đã bị Ly Lạc hàng phục, sau này ta sao còn có thể có cuộc sống sung sướng nữa?

Nghĩ tới đây, thái độ hi hi cười cợt vừa rồi lập tức thu hồi, Hiên Viên Chiêu giống như con gà trống bảo vệ lãnh thổ cùng quyền lợi bản thân, run rẩy dựng ngược lông vũ toàn thân, phát ra cước trào sắc bén, hung tợn chăm chăm nhìn Ly Lạc: "Đừng quên người là thê tử của ta, người đối với trượng phu phải tuân thủ tam tòng tứ đức."

"Xin lỗi, bởi vì ta cũng là nam nhân, trước đây chưa từng nghĩ sẽ bị người khác chiếm đoạt làm vợ, cho nên không học qua tam tòng tứ đức, hơn nữa sau này cũng không có ý định học. Tiểu vương gia, người không có tư cách thị uy với ta, kiếm thuật của ta qua đêm trước người cũng biết rồi."

Ly Lạc nhìn sắc mặt từ từ trắng bệch của Hiên Viên Chiêu, cuối cùng bổ thêm một câu: "Đi nhanh đi, đừng ép ta vận dụng vũ lực nha."

"Người...người đây là tạo phản." Hiên Viên Chiêu nổi trận lôi đình: "Võ công giỏi thì sao? Đại ca ta là đại tướng quân, võ công của hắn so với người còn cao hơn một ngàn lần, ta hiện tại phải đi tìm hắn đến giáo huấn tên ác thê người."

"Chậc chậc...ta khuyên người không nên đi thì hơn." Ly Lạc tỏ vẻ thông cảm lắc đầu: "Lúc đầu có thể đại tướng quân sẽ bênh vực đệ đệ chịu bất công của mình, nhưng nếu biết tiền nhân hậu quả, a a, ta nghĩ đại tướng quân tuổi trẻ thành danh, khiêm cần ôn nhu, nhất định sẽ biết người nào làm sai."

Hiên Viên Chiêu thoát rụt lại: Không sai, đại ca vốn đã rất bất mãn với chuyện mình không chịu học tập, nếu không phải do

hàng năm trấn giữ biên ải bên ngoài, chưa chắc cuộc sống của mình đã được tự do tự tại như vậy, cho nên tuyệt đối không thể đi trêu chọc đại ca. Phụ vương? Lão già kia so với đại ca lại càng ngóng trông hãnh thành tài, cũng không thể trông cậy được. Nói không chừng cha thống khoái đáp ứng cho mình lấy Ly Lạc chính là vì hôm nay, hừ, khó trách lão hồ ly hôm đó biểu hiện thật thất thố.

Bất quá hiện tại mới nghĩ ra đã là quá muộn. Hiên Viên Chiếu trái lo phải nghĩ, đột nhiên nhớ tới hai người nô tài thường ngày luôn ở bên mình mà hôm nay chẳng thấy bóng dáng: "Bình Nhị Bình Tam..." Hắc hắc hòng hô lớn, sau đó đặc ý nhìn Ly Lạc cười lạnh: "Đừng trách bốn vương không cảnh báo người trước, hai người tùy tùng đó của ta đều là võ lâm đệ nhất cao thủ. Thúc thời nên nhanh chóng xin lỗi ta, bốn vương có thể tha không truy cứu."

"Nga, ta quên nói cho tiểu vương gia, Bình Nhị Bình Tam sáng nay liên thủ cùng ta so kiếm, kết quả thua, bọn họ không thể làm gì khác ngoài việc đi đến ngọn núi phía đông kinh thành đào cho ta nhân sâm ngàn năm. Mặt trời xuống núi có thể trở về hay không, thật sự là khó nói a." Ly Lạc vẽ mặt trịnh trọng, nhìn thấy Hiên Viên Chiếu ngây ra như phỗng, y nhún vai: "Huống chi ta hiện tại là vương phi do hoàng thượng ngự ban cho người, là chủ nhân của bọn hắc. Dù là tiểu vương gia hạ lệnh, e rằng bọn họ cũng không dám tùy tiện đụng đến ta."

"Sao...lại có thể như thế?" Hiên Viên Chiếu trợn mắt há mồm, không dám tin nhìn Ly Lạc, vương phi hắc mới nạp hôm qua. Sau đó hắc đột nhiên đứng vụt dậy: "Mặc kệ, bốn vương sẽ không để người tùy tiện..." Lời còn chưa dứt liền hướng Ly Lạc đánh tới, đáng tiếc võ công của hắc thật sự quá thấp, chẳng có chút lực đạo nào hết.

Ly Lạc chỉ nhẹ nhàng nghiêng người một cái, sau đó đầu gối nhẹ nâng, cầm trụ thân thể hắc để hắc không ngã sấp mặt, tay

bên này nhanh như điện, đem cánh tay của hắc bệ ra sau lưng, tươi cười nói: "Tiểu vương gia, đừng lễ mễ nữa, nếu không ta liền phải dụng hình nha."

"Người cứ việc dụng hình đi, xem cha ta có bỏ qua cho người không." Hiên Viên Chiêu la hét, bộ dáng vô lại như lợn chết không sợ nước sôi. Hắc cũng không tin Ly Lạc thực có can đảm đả thương hắc. Nếu lão cha nhấn tâm được như vậy, còn phải chờ tới ngày hôm nay mới để tiểu tử này đến thu thập mình sao?

"Chặc chặc, xem ra tiểu vương gia chưa dụng tường nam chưa quay đầu, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ." Ly Lạc nói xong, ra tay như gió diêm mây huyết đạo trên người hắc. Lập tức, từ trong Hà Phong Hiên phát ra một trận cười lớn kinh thiên động địa: "A ha ha ha...ngứa chết ta...Ha ha ha...Ly Lạc...A ha ha ha ha...Người tên khốn...Người chờ cho ta...A ha ha ha ha ...U u ô...ta đi học ...ta đi còn không được sao...Ha ha ha ha...mau cho ta dừng lại...Ha ha ha..."

Ly Lạc hài lòng thu tay, Hiên Viên Chiêu trong giây lát lại khôi phục bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi: "Người người người...người dám vận dụng loại hình cụ tàn khốc này với ta...Người...người chờ cho ta..." Hắc nhìn thấy Ly Lạc một lần nữa lại giơ hai ngón tay lên quơ quơ trước mắt mình, không thể làm gì khác ngoài lập tức im miệng, hơn nữa còn phi thường không có tiền đồ rụt rụt cổ.

"Tiểu vương gia, ta nói cho người biết, ta cũng không muốn dụng hình đối với người. Hôm nay ta ở chỗ này cùng người là muốn cho người ngoan ngoãn nghe lời. Biện pháp dụng hình ta có đến ba mươi sáu loại, nhược như tính hình cụ, một trăm loại cũng không thiếu. Nếu như người không phục, chúng ta đại khái thử xem, đến ngày nào đó người thành tài, có phải dùng hết một trăm loại biện pháp này hay không."

"Người...người...người...đây là thái độ người vợ nên có sao? Người..." Hiên Viên Chiêu toàn thân tức giận đến phát run, mà Ly Lạc cũng không muốn tiếp tục lễ mễ với hắc, nhắm khớp xương

trên cánh tay bẻ một cái, nghe thấy hắc kô thở một tiếng như heo bị chọc tiết, mới lạnh lùng nói: "Nói, bây giờ muốn đi thư phòng học tập hay để ta ở chỗ này tiếp tục cho người thư giãn gân cốt?"

"Đi...đi thì đi...Nam tử hán đại trượng phu, không...không phải chỉ có nửa thiên Tam tự kinh sao? Có cái gì khó chứ?" Hiên Viên Chiêu nuốt nước miếng, quyết định kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, chỉ bất quá mặt mũi uy phong vẫn cần phải có.

"Thật thông minh, người đầu, giúp tiểu vương gia rửa mặt thay quần áo." Ly Lạc cười hướng ra ngoài cửa hô, phút chốc, bọn nha hoàn cầm chậu nước rửa mặt cùng khăn áo đi vào.

Hiên Viên Chiêu oán hận rửa sạch mặt, đến khi chải tóc, chợt thấy Ly Lạc đoạt lấy lược trên tay nha đầu, ôn nhu nói: "Để ta, các người đem quần áo đặt ở đây rồi lui đi."

"Người...người lại muốn làm gì? Ta đã đáp ứng đi thư phòng, người...người không phải là muốn xé da đầu của ta đấy chứ?" Hiên Viên Chiêu bị dọa đến nhảy dựng lên, vẻ mặt không phục hoảng sợ nói.

Ánh mắt Ly Lạc thoáng ảm đạm, rồi ngay lập tức khôi phục thái độ bình thường, đem hắc kô ấn xuống trên ghế: "Yên tâm đi tiểu vương gia, chỉ cần người thành thật học tập, ta cũng không hung dữ đối với người làm gì." Y từng chút từng chút chải đầu cho Hiên Viên Chiêu, tràn ngập nhu tình nhìn người kia.

Hiên Viên Chiêu chần chừ nhìn Ly Lạc, trong lòng thầm nghĩ không đến một nháy mắt đã chuyển thành bộ dáng thâm tình quyến luyến. Hắc kô hai tiếng: "Này, người đừng tưởng rằng đánh một cái lại dễ ngọt một cái sẽ làm cho ta khuất phục, nói cho người biết..."

"Nói cho ta biết cái gì?" Ly Lạc cúi đầu, khuôn mặt tuấn tú áp vào Hiên Viên Chiêu: "Ý tứ phụ quân là, sau này cứ việc để cho ta đánh người, không cần dễ ngọt, như vậy người mới có thể khuất phục đúng không? Có lẽ người cho rằng ta hiện tại nên đứng ở

bên cạnh quyền đâm cước đá với người, thúc giục người nhanh lên một chút sao?"

Y cười nói nhẹ nhàng, ánh mắt nhu tình như nước, nhất thời làm cho Hiên Viên Chiêu nhìn đến ngây người, song nhớ lại lời của y, tiểu vương gia phóng đặng không khỏi rung mình một cái: "Không...không cần. Kì thật...kì thật ta phát hiện, đánh một cái xong cần phải dỗ ngọt một cái, giống như sách có câu: vừa đâm vừa xoa mới là đạo trong văn võ, có đúng hay không?"

"Tiểu vương gia thật là thông minh, khó trách sư phụ đối với thiên phú của người đều khen không dứt miệng, nếu như quyết tâm chăm chỉ học tập, một thời gian sau tất có thành quả. Nói vậy, người cũng sẽ không chê cười việc này, đạo vừa đâm vừa xoa trong văn võ đến cùng là xuất phát từ đâu, người có thể dần dần tìm ra đáp án trong lúc học tập."

Y búi gọn mớ tóc đen trong tay, sau đó cài vào tử kim minh châu, lại kéo Hiên Viên Chiêu đứng lên, thay hăn đổi lại áo ngoài, lúc này mới cười híp mắt nói: "Được rồi, chúng ta đi thôi."

Người đã giở chiêu này, chẳng lẽ ta không thể tỏ vẻ bằng mặt không bằng lòng sao? Dọc trên đường đi, Hiên Viên Chiêu xoay chuyển con người suy nghĩ, không ngừng cân nhắc cách thoát thân.

Hắn cũng không tin trong kinh thành này còn có sư phụ dám dạy mình. Đến lúc Ly Lạc đi khỏi, hăn chỉ cần trừng mắt, không tin lão phu tử không ngoan ngoãn từ bỏ. Chỉ cần không có sư phụ, Ly Lạc bản lĩnh lớn cũng thành vô dụng, đến lúc đó hăn sẽ tìm lý do đem cọp cái này, không đúng, là lão hổ này bỏ đi.

Bất quá vừa nghĩ đến bỏ rơi Ly Lạc, không biết vì sao trước mắt Hiên Viên Chiêu lại hiện ra bộ dáng ần ần mê người của y đêm qua, cùng nhu tình một khắc vừa rồi, hăn đột nhiên hết sức không nổi.

Chợt liếc mắt một cái nhìn thấy thư phòng phía trước, trong lòng hăn đầu chí lại dâng lên: A a, không biết là tên hủ nho xui

xẻo nào, chờ xem, Hiên Viên giagia nhà ngươi đến đây. Nghĩ tới đó, trên mặt Hiên Viên Chiếu cơ hồ cười sáng lạn như hoa nở.

Tới thư phòng, bọn hạ nhân sớm đã thu dọn chĩnh tề sạch sẽ vô cùng.

Một lão tiên sinh đứng đó, rất có khí chất đại nho. Ly Lạc trước đây gặp qua lão, đối với một thân chính khí của lão rất hài lòng. Chỉ là lão tiên sinh nói cái gì cũng không chịu đi dạy học, là Ly Lạc khuyên can nhiều lần cùng liên tục cam đoan, nhân gia mới bằng lòng ở lại đây.

Thấy Hiên Viên Chiếu đến, lão tiên sinh vừa mới chính khí lẫm liệt đứng ở trước tượng Khổng tử, đã chuyển sang bộ dáng hận không thể tìm địa động chui vào, một mặt lui về phía sau vài bước, miễn cưỡng ngồi vào bàn, một mặt thấp giọng tự nói.

“Ta đã nói không đến không đến mà còn bức ta, tên tổ tông này đúng là ngư ma vương chuyển thế. Tiểu ca nhi này có bản lĩnh thông thiên, một Ly Lạc không phải đã xui xẻo cho ta rồi sao?” Vừa nói vừa thở vắn than dài, không có biện pháp, Bình vương gia thế lực rất lớn, người ta đã không ngần ngại thỉnh mình mười lần, thật sự là không thể tiếp tục chối từ, Gia Cát Lượng bất quá cũng chỉ từ chối Lưu Bị ba lần mà thôi.

Ly Lạc công lực cao, tất cả những lời tiên sinh tự nói đều nghe vào tai, lại dùng khước mắt dư quang ngăm nhìn Hiên Viên Chiếu, chỉ thấy tiểu tử này một đôi mắt hoa đào chuyển không ngừng hiển nhiên không có chủ ý gì hay. Y trong lòng âm thầm buồn cười: Chiếu nhi còn không biết vương gia lần này là muốn hành động dứt khoát, được thôi, xem ngươi còn có chiêu gì.

“Tiên sinh, ta biết, đến trước tượng Khổng tử phải dập đầu đúng không?” Hiên Viên Chiếu tùy tiện nghênh ngang đi tới trước tượng Khổng tử, bước đi tư thế đúng tiêu chuẩn đệ tử áo gấm, như thể ý nói không muốn dập đầu.

“Khụ khụ, Hiên Viên, ngươi nghiêm chỉnh cho ta.” Ly Lạc khụ hai tiếng, thấy đối phương rõ ràng là lỗi tai bị diếc tạm thời, y hừ

lạnh, vung roi liểu trong tay, "ba" một tiếng đánh thẳng vào mông Hiên Viên Chiếu.

"A..." Hiên Viên Chiếu đau nhức kêu lên, nhảy dựng người, vừa mới quay đầu nhe răng với Ly Lạc, liếc mắt nhìn thấy y đặt ở bên môi hai ngón tay, không thể làm gì khác ngoài ngượng ngùng đem răng thu về, không cam lòng trước tượng chí thánh tiên sư cung kính dập đầu lạy ba cái.

Hừ, hảo hán không để ý thua thiệt trước mắt, ta nhẫn ta nhẫn ta nhẫn nhẫn nại nhẫn nại, người cũng không thể ở trong thư phòng cả ngày để quản ta.

Hiên Viên Chiếu đặc ý nghĩ, khệnh khạng tiến về chỗ ngồi.

"Ba" một tiếng, roi liểu chưa chạm vào, nhưng Hiên Viên Chiếu như chim sợ cành cong giật mình nhảy lên, tức giận quay đầu liếc mắt nhìn Ly Lạc, cuối cùng vẫn phải lựa chọn nhẫn nại, đáng người đoan chính ngồi xuống bàn.

Nhìn thấy vậy, Ly Lạc cũng đi tới ngồi trên cửa sổ thư phòng, cúi đầu loay hoay cây roi liểu, trong lòng yên lặng nhắm tính một, hai... không chờ đếm đến ba, quả nhiên nghe thấy Hiên Viên Chiếu sợ hãi cà lăm kêu to.

"Người...người người người...người..." Ngón tay hắn run rẩy chỉ vào Ly Lạc: "Người...người sao lại còn ở đây?"

Ly Lạc tỏ vẻ khó hiểu nhìn hắn: "Tại sao ta không thể ở đây? Ta thân là vương phi, không cần phải làm việc nhà, hơn nữa vương gia giao cho ta nhiệm vụ đốc thúc người học tập, ta đương nhiên phải có bốn phận ngồi lại chỗ này. Sao? Chẳng lẽ tiểu vương gia có ý kiến gì?" Y lần lượt dùng ngón cái điểm qua bốn ngón tay, động tác như nước chảy đẹp đẽ vô cùng.

"Không phải...không phải...ta không phải có ý này." Kiêu ngạo của Hiên Viên Chiếu giảm thấy rõ. "Cái kia...ta là nói...bên ngoài cảnh xuân tươi đẹp, thích hợp ra ngoài đạp thanh, cũng có thể... cũng có thể theo hầu phụ vương ta đánh cờ. Cái kia...ta nếu ở đây đọc sách, phụ vương ở đó không có ai trông nom, người cũng

nên thay ta đi làm việc hiếu.”

Ly Lạc nhượng cao lông mày, gật đầu nói: “Nga, tiểu vương gia quả là đối đáp nhanh nhẹn, người nói không sai chút nào.” Y vẻ mặt tươi cười, đúng lúc Hiên Viên Chiêu thở phào nhẹ nhõm tưởng rằng y sẽ làm theo, y lại đem roi liễu ra vụt nhẹ nhàng lên cửa sổ: “Có phải chẳng đẩy ta đi rồi, người có thể làm khó cho phu tử, làm cho nhân gia chủ động từ quán? Người bỏ ý đó đi cho ta, ngoan ngoãn ngồi đọc sách.”

“Người...” Hiên Viên Chiêu chán nản, không tưởng được Ly Lạc lại khó chơi như thế. Tính nóng của hắn lại nổi lên: “Không được, mặc kệ, người nhanh chóng đi ra ngoài cho ta, nếu không ta không thể tĩnh tâm đọc sách...” Không chờ hắn nói xong, Ly Lạc nhẹ nhàng nhảy đến bên cạnh hắn, nhanh như chớp bắt lấy cổ tay hắn.

Thủ pháp phân cân thác cốt này không phải đau đớn bình thường, cho dù Ly Lạc không đành lòng, cổ tay Hiên Viên Chiêu cũng đau đến mức phải kêu lên như heo bị chọc tiết, tiểu vương gia sống sung sướng an nhàn đã bao giờ phải khổ sở như thế đâu, hả hống kêu gào một hồi, mới nghe thấy thanh âm Ly Lạc xót xa bùi ngùi hỏi hắn: “Thế nào? Có thể tĩnh tâm hay không?”

“Ly...Ly Lạc...” Nước mắt Hiên Viên Chiêu nhanh chóng chảy xuống, liên tục không ngừng gật đầu. Ly Lạc lúc này mới khôi phục bộ dáng mỉm cười, đưa cổ tay hắn quay về vị trí bình thường, sau đó điểm mũi chân, nhảy trở lại trên cửa sổ: “Được rồi, sư phụ, có thể bắt đầu rồi.”

Đại nho nọ trợn mắt há mồm nhìn, thầm nghĩ thật là chuyện lạ. Không hề để ý đến uy thế Bình vương phủ, dám giáo huấn như thế, đúng là tên ngu ma vương. Chỉ bất quá...vương phi? Lão nhìn về phía Hiên Viên Chiêu, phát hiện bộ dáng hắn bụng đầy tử khí mà không dám đánh tới, trong lòng thống khoái cực kì, không thể ngừng nghĩ quả nhiên ác nhân tự có ác nhân trị. Tiểu vương gia này mỗi ngày đều tuyên bố muốn kết hôn với mỹ nhân, hiện

giờ vương phi đích thực là mỹ nhân, chỉ bất quá đối với hần mà nói, so với dạ xoa la sát không khác bao nhiêu.

Hiên Viên Chiêu hận đến ngứa răng, lại không dám động thủ với Ly Lạc, chỉ mấy chiêu tôm tép của mình, không cần nghĩ cũng biết không đủ động đến ngón tay út của người ta. Xem ra không thể làm gì khác ngoài tạm thời nhẫn nại, ngày sau tiếp tục phục thù.

Vừa nhìn thấy "Tam tự kinh", "Luận ngữ" bày ra trước mắt, đầu hần bắt đầu đau nhức, hận không thể dùng mắt đốt sạch cuốn sách bại hoại này đi.

Hần nghĩ đến liên không khỏi hận lây sang Hán Vũ Đế: thiệt là, trước đó nhân gia đều là tuân theo Hoàng đế lão tổ, chỉ tại người làm cái gì mà độc tôn Nho thuật, hại ta hiện giờ bị thảm. Ngẫm tiếp lại oán hận thêm cha mẹ của Khổng Mạnh nhị thánh: các người không có việc gì hay ho sao, sinh ra hai người kia làm gì? Không phải cố tình quấy rối ta đấy chứ?

Đây đều là bài học nhập môn, cũng không có gì phức tạp, phụ tử bất quá là giảng giải sơ qua cho Hiên Viên Chiêu, yêu cầu hần học thuộc lòng.

Hiên Viên Chiêu lăm bằm hai tiếng, lại quay đầu nhìn Ly Lạc, nghĩ thầm ta giả bộ chuyên tâm đọc sách, đến lúc học không vô, nhìn xem người có thể làm khó dễ được ta không. Ta lại ngoan ngoãn không gây sự, người cũng không có lý do phạt ta chứ.

Hần đến cùng vẫn có tâm tính tiểu hài nhi, vừa nghĩ đến đây, không khỏi hết sức cao hứng, lập tức cầm lấy sách che mặt, đi vào cõi thần tiên thiên ngoại. Nghĩ đến hôm nay chịu không ít tội, lão hổ đó dám ra oai phủ đầu với mình, vậy chính mình sẽ khiến cho y tại tâm hồn yễn liên biến thành khí phụ.

Đến chỗ nào thì tốt đây? Thiên Hồng lâu ở Vân Bắc phố tựa hồ thật lâu không tới, Hoa Mị Nhi khẳng định rất nhớ mình, nhưng Tần Ca Nhi ở Lạc Nhạn Quán cũng thiếu mình đã lâu, ai, nếu nói tiếp, tốt nhất vẫn nên đến Lương Ngọc Các, khúc đàn của Ngọc

Nhuận cô nương là tuyệt nhất.

“Đang suy nghĩ đến cô nương nhà ai a?” Thanh âm mềm mại vang lên bên tai, mà Hiên Viên Chiêu còn chưa lấy lại tinh thần, tưởng Bình Nhị Bình Tam đang nói chuyện với mình.

“Ngọc Nhuận cô nương được không? Buổi tối hôm nay chúng ta đi, đến nghe nàng đánh đàn xướng một khúc...” Hiên Viên Chiêu hai mắt bắt đầu tỏa sáng, được một lúc đột nhiên cảm giác bầu không khí có điểm không bình thường, lúc này mới nhớ tới tình cảnh hiện tại của mình, vội vàng đổi sang bộ dáng bảo bảo thông minh chỉnh chỉnh vạt áo ngồi ngay ngắn.

“Nhân chi sơ tính bổn thiện, tính tương cận tập tương viễn...” Hắc lớn tiếng đọc thuộc lòng, mong rằng như vậy có thể khiến cho cho Ly Lạc quên đi hành vi vừa rồi của mình.

Nhìn trộm qua, chỉ thấy gương mặt trắng nõn của Ly Lạc đã biến thành không khác biệt đáy nồi bao lăm, cây roi liễu trong tay vụt vụt, tựa hồ đang háo hức tìm điểm tọa lạc trên thân mình. Hắc trong lòng cả kinh, đọc càng thêm hăng say, lòng lại chỉ để ý đến cây roi liễu.

“Không sai, đọc lớn tiếng như vậy, lúc nào nhớ kĩ thì im miệng.” Ly Lạc trở lại bên cửa sổ: “Còn tiếp tục để ta chứng kiến người tiến hành phản kháng trong tinh thần thì đừng trách roi liễu không nhận người.”

A a, quả nhiên là mình với Hiên Viên Chiêu dụng tình quá sâu, nghĩ muốn đánh nhưng roi đến cùng vẫn không hạ xuống được. Quên đi, nhìn biểu hiện sau này của hắc rồi tính.

Phu tử ở bên cạnh nhìn đến trợn mắt há mồm: Thật đúng là vô quyết dày có móng tay nhọn.

Hiên Viên Chiêu thực sự có thiên phú, bởi vì phải lớn tiếng đọc mà không có cơ hội chuẩn bị, kết quả không tới hai canh giờ đã hoàn thành nhiệm vụ học thuộc lòng.

Ly Lạc trong lòng hết sức cao hứng, bất quá đợi đến lúc hắc viết chữ, phần cao hứng này dần dần biến thành tuyệt vọng.

“Tiên sinh...người...người xem chữ của đứa nhỏ này...còn có cách cứu vãn không?” Ly Lạc lo lắng buồn bã hỏi. Y có thể không lo lắng sao? Hiên Viên Chiêu viết một nét, trên giấy xuất hiện một con rắn nhỏ quanh co khúc khuỷu. Tuy đã xem qua thiếp mời vô cùng thâm thúy, nhưng Ly Lạc vẫn ôm một phần tâm lý lạc quan, hy vọng đến lúc viết thư pháp, chữ của hắn so với trên thiếp mời nhìn sẽ tốt hơn.

Đến lúc này hy vọng liền tan biến, cũng may phu tử mỉm cười nói: “Không sao, vương phi không nên lo lắng, tiểu vương gia trước đây lười biếng, không có mấy lần viết chữ, so với trẻ con vừa học chỉ sợ còn ít hơn, bởi vậy chữ này tuy khó nhìn, may mắn còn chưa định hình, chỉ cần siêng năng luyện tập, nhất định sẽ có tiến bộ.”

Ly Lạc vừa vui mừng vừa buồn cười, roi liễu trên bàn điểm điểm: “Nghe được không vương gia? Phu tử bình luận về người, người mười tám tuổi, viết chữ còn thua đứa trẻ con vừa học, người a người a, ta sắp có việc gấp, người nghiêm túc viết cho ta, nếu dám giở thủ đoạn, hậu quả người cũng biết rồi đấy.”

Hiên Viên Chiêu lúc này xem như hoàn toàn thua trong tay Ly Lạc. Không có biện pháp, ai bảo hắn từ nhỏ đến lớn đều là trắng giữa bầy sao, dưỡng ra loại tính tình nóng nảy, chứ không dưỡng ra được ý chí muốn tự do không muốn sống lẫn công phu không sợ chết không sợ đau.

Sau khi thời gian cực khổ buổi sáng đã qua, đến buổi chiều, đối với việc học võ công trước kia chẳng thèm ngó tới, Hiên Viên Chiêu trở nên hưng phấn chưa từng có, ở trên sân luyện võ chạy đông chạy tây như con khỉ, thỉnh thoảng phát ra những trận cười kinh khủng không rõ nguyên do.

Ly Lạc, người chờ đợi cho ta, chờ đến khi ta võ công đại thành, sẽ đem người đánh thành đầu heo, không, không đúng, sẽ cho người nếm thử tư vị phân cân thác cốt, cho người ở trên giường lăn lộn kêu rên cả ngày..Ân, quên đi, kêu gào cả một

ngày nghe không được, vậy...vậy nửa ngày đi...Ân...kì thật một canh giờ hẳn là đủ rồi...Nga, nửa canh giờ cũng được, dù sao y cũng không có phạm lỗi gì quá lớn.

“Tiểu vương gia, nghĩ cái gì mà cao hứng vậy?” Ly Lạc đến gần, tựa hồ hết sức cao hứng muốn chia sẻ chút tâm đắc của trượng phu lúc ban trưa.

“Ân, đang nghĩ chờ ta học thành võ công, sau phải đối phó với tên Ly Lạc ghê tởm kia thế nào, hắc hắc, ta muốn học môn phân cân thác cốt gì đó ...” Hiên Viên Chiêu hai mắt lại bắt đầu tỏa sáng, không đến nửa chừng, hắc hắc cảm nhận thấy được không khí bốn phía chợt lạnh đi.

Ngẩng đầu nhìn sang Ly Lạc vẻ mặt không chút thay đổi, Hiên Viên Chiêu hận không thể cho mình hai cái vả vào miệng: Người khác đều là ngã một lần khôn hơn một chút, hắc lại liên tục họa từ miệng mà ra, lần này xong rồi, người này làm sao còn thật tình truyền thụ cho mình nữa? Mặt của hắc dần dần trắng bệch: “Cái kia...ta không phải có ý này Ly Lạc...ta...” Quên đi, càng bôi càng đen, người ta cũng không phải ngốc tử.

“Nếu như thật sự có một ngày như vậy, đừng nói phân cân thác cốt, cho dù bị người phanh thây, ta cũng cam tâm tình nguyện.” Ngoài ý muốn, Ly Lạc vừa trầm ngâm xong, lập tức liền ngẩng đầu, cười đến tươi sáng tựa ánh nắng, nhẹ nhàng như mây gió.

Hiên Viên Chiêu ngây ngẩn cả người, hắc tốt xấu cũng xuất thân từ trong nhà giàu có, đối với việc sát ngôn quan sắc hay thủ đoạn đấu đá đều am hiểu, nhưng bởi vì am hiểu, cho nên nhận ra được Ly Lạc nói những lời này là chân thành.

Trong lòng nhẹ nhàng run lên: Có thể sao? Sẽ có người như vậy sao? Lại có thể cam tâm vì người khác thành tài mà hi sinh bản thân mình?

Chương thứ năm

Chương thứ năm

Đã trót huênh hoang lý tưởng vĩ đại với Ly Lạc, Hiên Viên Chiếu rốt cục đành phải nghiêm túc rèn luyện công phu. Mặc dù cuối cùng chân hấn vì đứng trung bình tấn mà không ngừng run rẩy, cả người đau nhức đến ướt nước mắt nhưng bất luận thế nào, nhiệm vụ trung bình tấn xem như đã miễn cưỡng hoàn thành.

Ba ngày sau đó, tiểu vương gia điêu ngoa ác liệt đều bị đích thân Ly Lạc giám sát, mỗi ngày trôi qua khổ không thể tả, học văn tập võ, mặc dù tiến bộ thần tốc, nhưng trong lòng hằn nổi tức giận còn tích lũy gấp bội.

Có áp bức tất nhiên có phản kháng, trầm mặc chịu đựng sẽ dẫn đến lẳng lặng diệt vong. Hiên Viên Chiêu tuyệt không nguyện ý lẳng lặng diệt vong, cho nên hằn lựa chọn bộc phát.

"Bình Tam, mang cho ta sợi dây." Tiểu vương gia Hiên Viên hai tay phát huy tinh thần bất khuất, dùng sức ôm lấy cây cột cạnh cửa, một bên lớn tiếng hô gọi tùy tùng.

Bình Tam chạy tới, thở hổn hển giơ lên một đoạn dây: "Ta nói này tiểu vương gia, ngài muốn làm gì vậy?" Thật sự không hiểu, chẳng lẽ tiểu vương gia định trói Ly Lạc? Xét đến sức lực của hãn, chuyện này sao có thể?

"Trói ta vào cây cột này." Hiên Viên Chiêu vẻ mặt lăm liệt hạ lệnh, thấy Bình Tam há hốc miệng không thể khép lại, hãn gấp đến độ đập cho Bình Tam một cước: "Nhanh lên một chút, nói gì hôm nay ta cũng không đi ra ngoài, đề phòng y tra tấn xương cốt ta, người phải trói ta cho chắc vào."

"Tiểu vương gia, ngài... ngài là vì muốn đối kháng với thủ pháp phân cân thác cốt nên muốn đem trói chính mình vào ư?"

Cầm Bình Tam gần như muốn trật khớp, tại sao tiểu vương gia đọc sách thánh hiền vài ngày chẳng những không thông minh lên, ngược lại còn ngốc nghếch đi?

"Nói nhảm, còn phải hỏi sao? Ta mặc dù không nhịn được đau, nhưng bị trói thế này, không nhịn cũng không được, cái này gọi là cường chế để bảo vệ, hiểu chưa?" Hiên Viên Chiêu tiểu vương gia ngược đầu, bộ dáng thấy chết không sờn.

"Nhưng là... nhưng là..." Sắc mặt Bình tam càng thêm bất khả tư nghị: "Nhưng Ly Lạc cũng có tay đó tiểu vương gia, y... y chỉ cần cởi trói cho ngài... đến lúc đó ngài làm thế nào mà cường chế để bảo vệ?"

"Nga... A... Đúng vậy... Y cũng có tay... " Sắc mặt Hiên Viên Chiêu liên tục biến đổi, cuối cùng trút giận lên Bình Tam: "Đồ dân, các người đều là đồ dân, nhìn thấy bốn vương chịu khổ cũng không nghĩ ra cách giải cứu, thời điểm mấu chốt đều không thể trông cậy được..."

"Mặc kệ, bốn vương nhất quyết ra ngoài, cùng lắm thì bỏ y..." Hiên Viên Chiêu hùng hổ hô to: "Ta phải đi tìm phụ vương." Hắc nói xong liền phất tay áo đi thẳng.

"Tiểu vương gia... có phải hắc cố ý hù dọa Ly Lạc không?" Bình Tam ngơ ngác hỏi Bình Nhị vừa bước vào, đang nghếch ra nhìn bóng lưng Hiên Viên: "Bất quá cũng có thể đầu óc hắc thật sự hỏng rồi, xong hết rồi, người nói nếu đầu óc hắc hỏng thật thì làm sao bây giờ?"

"Đừng nghĩ nhiều." Bình Nhị gõ Bình Tam một cái: "Hắc muốn dọa Ly Lạc đó, dù đầu óc có biến thành ngu ngốc, hắc cũng biết đây là do hoàng thượng tứ hôn, nói bỏ là bỏ được sao?"

Trong thư phòng, Bình vương gia vẻ mặt tươi cười như lão hồ ly ngồi nghe con trai bất bình tức giận kể rõ lý do bỏ vợ, đợi hắc rốt cuộc nói xong, mới ho khan hai tiếng, cười híp mắt hỏi: "Con trai, là do Ly Lạc phạm tội nghiêm trọng không tả xiết, người không thể nhịn được cho nên mới kiên quyết muốn bỏ vợ có phải không?"

"Không sai thưa cha." Hiên Viên Chiêu mắt nhắm lại, sán đến gần lão vương gia: "U u ô, ta vẫn biết phụ thân thương ta nhất, u u ô..."

"Ân, cha đương nhiên thương người, bất quá, lúc đầu người muốn kết hôn với Ly Lạc sao không nghĩ đến chuyện này? Người rõ ràng biết Ly Lạc võ công cao cường đúng không?" Vương gia vẫn cười híp mắt.

"Nga... ta... ta lúc ấy... lúc ấy không nghĩ tới..." Trong lòng Hiên Viên Chiêu xẹt qua một tia dự cảm bất hảo.

"Người không nghĩ tới? Người thấy lý do này có thể tâu với

hoàng đế ca ca của người được sao?" Vương gia vẫn vẻ mặt tươi cười.

"Nga..."Hiên Viên Chiêu xoa xoa lệ nóng trong mắt, ngưng thần suy nghĩ.

"Hoàng đế tử hôn, kết quả ba ngày sau người bỏ vương phi, người nghĩ hoàng đế ca ca vốn thương yêu người có thấy đau lòng không khi biết tình cảnh ấy?" Vương gia càng tươi cười sung sướng, mà Hiên Viên Chiêu bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

"Nhưng... nhưng là ta có lý do..." Hiên Viên Chiêu lắp bắp nói, trong lòng âm thầm phát hiện ra vận khí hắc thật sự rất không tốt.

"Nga, lý do gì?" Lão vương gia nhướn cao lông mày, tựa hồ đã sớm biết con trai sắp nói gì.

"Y... y dám đối với phu quân là con quyền đâm cước đá, đây là tội đại bất kính..." Hiên Viên Chiêu lăm bằm như muỗi kêu, đã lờ mờ biết được lão cha hắc sẽ nói gì sau đó.

"Y làm như vậy là vì sao? Là vì cho người thành tài. Người thấy hoàng thượng sẽ vì lý do đó mà đồng ý cho người bỏ y sao? Hiện tại ca ca người trấn thủ biên quan, hoàng thượng xưa nay thương người, ngài so với cha người là ta còn hi vọng gấp bội rằng người sẽ có khả năng..."

Lần này không chờ Bình vương gia nói xong, Hiên Viên Chiêu uể oải ngắt lời: "Được rồi, ta biết rồi, dù sao nói đi nói lại, ta chính là khó có khả năng bỏ rơi Ly Lạc, tối thiểu trong thời gian ngắn ta không thể bỏ rơi y, phải vậy không?" Hắc hoàn toàn bỏ hắc kế hoạch phản kháng.

"Chậc chậc, con ta quả nhiên thông minh thiên phú a, mới ba ngày đã trở nên hiểu chuyện như vậy." Bình vương gia ha ha cười, còn Hiên Viên Chiêu thật sự không vừa mắt bộ dáng tươi cười như lão hồ ly của cha hắc.

"Cha, ta đích thật là trở nên thông minh hơn, thông minh đến mức ta vừa nghĩ ra, chuyện ta lấy Ly Lạc trừ việc ta chủ động nói

muốn kết hôn với y, còn lại đều là âm mưu của ngài và hoàng đế ca ca, các ngài chính là nhìn không được ta thành thói sống qua ngày.”

Vẻ mặt tươi cười của Bình vương gia bỗng nhiên cứng nhắc, một hồi lâu sau mới hắc hắc cười khan nói: “Khụ khụ, đứa con trai này, người biến thành thông minh lão cha thật cao hứng, nhưng cũng không cần nhanh như vậy chứ.”

Hiên Viên Chiêu tức giận xoay người bỏ đi, kiếp trước hẳn đến cùng đã tạo ra tội nghiệt gì để đến kiếp này gặp được người cha như vậy chứ.

“Chiêu nhi, giả sử cha và hoàng thượng đáp ứng cho người bỏ rơi Ly Lạc, người thật sự nhẫn tâm bỏ y được sao?” Đúng lúc Hiên Viên Chiêu sắp xuất môn, Bình vương gia đột nhiên nghiêm trang hỏi.

Hiên Viên Chiêu khựng lại, nhưng không trả lời, mà tiếp tục bước ra khỏi cửa. Ở đằng sau, Bình vương gia nhẹ thở dài một tiếng: Vì con trai mình mà hy sinh Ly Lạc, thật sự là quá tàn nhẫn.

“Thật sự nhẫn tâm sao?” Hiên Viên Chiêu vừa đi vừa thì thào tự nói. Nhớ tới quyền đâm cước đá, hẳn có chút hận Ly Lạc, nhưng thật sự phải bỏ y, không biết vì sao tự đáy lòng lại sinh ra một tia không nỡ. Không phải chỉ một tia, là... là thật vô cùng không nỡ, mặc dù hai ngày nay buổi tối y đều không cho mình làm loại chuyện kia.

Lắc lắc đầu trước hòn đá bên đường, hẳn oán hận mắng chính mình: “Hiên Viên Chiêu a Hiên Viên Chiêu, người là cái tên không có tiền đồ, người là bị ngược đãi thành cuồng rồi sao? Bị đối đãi như vậy mà vẫn không nỡ...”

Đang nói chợt nghe thấy phía trước có tiếng Ly Lạc vang lên, hẳn bị dọa tới mức cả người run rẩy, thầm nghĩ xong hết rồi, hôm nay cố đi tìm lão cha nói chuyện bỏ Ly Lạc nên trễ giờ đi học, xong hết rồi xong hết rồi, tí nữa thể nào cũng phải chịu ăn roi liễu

cùng phân cân thác cốt a.

Nghĩ tới đây, hắc vội vàng ngẩng đầu cười nịnh nọt với Ly Lạc: "Cái kia... cái kia ta vừa mới... vừa mới đi tìm phụ vương có chút việc, nhất thời... nhất thời chậm trễ..." Hắc vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào cây roi liễu trong tay Ly Lạc.

"Ta biết, người về trước ăn cơm, ăn xong điểm tâm thì đến thư phòng đi, ta hôm nay đi ra ngoài có chút việc, xong sẽ trở về." Ly Lạc cười lên như một cơn xuân phong, nhất thời khiến cho Hiên Viên Chiêu thụ sủng nhược kinh.

"VẬY... ta liền đến thư phòng đây." Càng nghĩ càng thấy khó hiểu, hắc không ngu ngốc đến mức tưởng rằng Ly Lạc sợ bị bỏ rơi nên mới thay đổi thái độ với mình, chẳng lẽ y biết mình muốn bỏ vợ cho nên mới tiểu lý tàng đao sao?

Hiên Viên Chiêu bị ý nghĩ của chính mình dọa đến nhảy dựng, lại nghe Ly Lạc cười nói: "Không được, trước tiên để Bình Nhị đưa người về ăn cơm, ăn no mới có tinh thần. Cảnh cáo người không được bất kính với tiên sinh, nếu như ta trở về biết chuyện, tuyệt sẽ không tha." Y hài lòng nhìn đối phương rút người lại khi thấy mình giơ roi lên, ngọt ngào nói: "Hào , trở về ăn cơm đi, buổi chiều cho người nghỉ nửa ngày."

Hiên Viên Chiêu cơ hồ cảm động muốn khóc, từ sau đêm động phòng hoa chúc, Ly Lạc chưa từng ôn nhu như vậy, nhìn bóng dáng y vội vã rời đi, trong lòng hắc tràn trề ấm áp.

"Tiểu vương gia, vương phi cố ý chuẩn bị đồ ăn sáng cho ngài, đều là đích thân y làm, nói là tiểu vương gia mấy ngày nay biểu hiện không tồi, thưởng cho người." Bình Nhị cố nén cười cung kính nói, trong lòng đối với ngự phu thuật của Ly Lạc bội phục không thôi: Mới được vài ngày, tiểu vương gia bá đạo đã vinh quang gia nhập hàng ngũ sợ vợ trong kinh thành.

"Chết, lão cha ta..." Hiên Viên Chiêu vừa mới cước bộ phần chân đi theo Bình Nhị được vài bước, đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, sắc mặt đại biến, không nói một câu bắt đầu chạy đi.

“Cha... cha...” Bình vương gia đang phiền não về tương lai của con trai và con dâu, chợt nghe thấy tiếng hô kinh hoàng thất thổ của con trai mình. Không chờ hấn đứng lên, Hiên Viên Chiếu đã vọt vào.

“Cha, người nhớ kĩ, nghìn vạn lần không thể đề cập trước mặt Ly Lạc ta từng có ý nghĩ bỏ vợ, nghìn vạn lần biết không?” Hấn nhìn ánh mắt mờ mịt khó hiểu của lão cha mình, gấp đến độ vỗ đùi nói: “Ai ô lão cha của ta, nếu để cho lão hồ kia biết ta từng có ý nghĩ đại nghịch bất đạo như vậy, sau này con của người còn có hoa quả điểm tâm mà ăn hay sao?”

Mãi đến lúc bóng dáng Hiên Viên Chiếu đi khuất, Bình vương gia mới từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, hấn đột nhiên phát hiện, vừa rồi mình vì đôi vợ chồng này mà phiền não, đúng là khéo lo bò trắng răng.

Ngày từng ngày trôi qua, cố gắng cùng tiến bộ của Hiên Viên Chiếu rốt cuộc khiến cho hấn trở thành một thiên tài danh phù kỳ thực. Hấn không dám không cố gắng, bởi vì mặc dù Ly Lạc hiện thời rất ít khi ra tay, nhưng hấn lại thủy chung nhớ kĩ tư vị phân cân thác cốt.

Hấn cũng không thể không cố gắng, vì mỗi khi tổng kết bảy ngày một lần, sau khi phu tử không chút nào vì tình riêng đối với hấn tiến hành gia thưởng, Ly Lạc tối hôm đó sẽ đặc biệt phong tình vạn chủng nhu tình vô hạn, làm cho hấn một đêm này cảm thấy tất cả cố gắng đều là đáng giá. Bất quá, đến ngày hôm sau lại đối mặt với cách thức huấn luyện địa ngục, hấn chỉ muốn xóa sạch ý nghĩ này

Vốn vẹn năm năm, Hiên Viên Chiếu từ một tên ăn chơi trác táng nhanh chóng trở thành người có thể cùng những văn nhân mặc khách nổi danh nhất Lộc quốc luận đàm thi phú, cùng triều thần chi sĩ thảo luận đạo trị quốc, mà thiên phú võ học của hấn thì càng thêm kinh người. Ngay cả Bình Nhị cùng Bình Tam liên thủ, hấn cũng có thể đấu ngang tay với hai cao thủ đứng đầu

này. Đường nhiên, sở dĩ tiến bộ thần tốc như thế cũng do Ly Lạc cho hăn ăn một chút linh dược.

Chỉ bất quá, điều ngoài ý muốn mọi người chính là: mấy năm trước Hiên Viên Chiêu nghiêng rằng nghiêng lợi kiên trì tập võ là vì một mục tiêu vĩ đại – đánh bại Ly Lạc. Song khi hăn rốt cuộc võ công đại thành, lại tựa hồ quên đi mục tiêu này, bình thường cũng không còn nhắc đến nữa.

Đừng nói Bình vương gia cùng cả đám tôi tớ, ngay cả Ly Lạc cũng thấy vô cùng kì quái. Về lý thuyết lúc đầu y cũng không phô diễn toàn bộ thực lực, lấy võ công Hiên Viên Chiêu hiện tại làm tiêu chuẩn, hăn hăn là nên hoàn toàn tin tưởng đã có thể đánh bại mình, cũng không biết vì sao, hăn chưa từng một lần muốn cùng mình tỉ thí.

Phu tử đã rời quán, mấy chục cao thủ đại nội cũng đều lần lượt rời đi, bọn họ đã không còn gì có thể dạy cho Hiên Viên Chiêu.

Một năm trước, hoàng thượng bổ nhiệm Hiên Viên Chiêu làm hình bộ thượng thư, sau vì hăn biểu hiện xuất sắc, lại vừa hạ lệnh cho hăn kiêm nhiệm binh bộ thượng thư, có thể nói là vô cùng hài lòng mà giao trách nhiệm cho hăn. Trước kia hăn chỉ lập chí muốn kết hôn với một trăm tiểu thiếp mà nay rốt cuộc đã có thể khiến cho Bình vương gia ngẩng cao đầu hãnh diện.

Hết thầy đều tiến triển hết sức thuận lợi, mà về phía quốc sư Độc Cô Khung, kế hoạch báo thù của Ly Lạc cũng sắp triển khai.

Trong thư phòng Bình vương gia, bầu không khí lúc này hết sức ngưng trọng.

Bình vương gia chớp mắt nhìn Ly Lạc sắc mặt kiên định, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, một hồi lâu mới trịnh trọng nói: "Ly Lạc, lẽ ra những điều ngươi đáp ứng với ta, hiện tại toàn bộ đã làm được, ta không nên ngăn cản ngươi đi báo thù, nhưng là... Ngươi đã thật sự cân nhắc rõ ràng chưa? Hiện tại cảm tình của Chiêu nhi với ngươi, sợ rằng trong lòng ngươi đã biết rõ, chẳng lẽ

người nhả tâm rời hẳn đi một lần nữa, khiến cho hẳn một lần nữa lâm vào thống khổ sao?"

Ly Lạc lắc đầu cười khổ nói: "Vương gia, Chiêu nhi hẳn... đối với ta căn bản không có cảm tình gì cả. Miễn cưỡng mà nói, có lẽ là ta mang đến cho hẳn nhiều vui thích, nhưng loại vui thích này bất luận kẻ nào cũng có thể mang lại được. Hẳn hiện tại chỉ bởi vì ta gây ảnh hưởng quá sâu, nhất thời không thể dứt ra. Chờ đến khi ta rời đi, không quá vài ngày, hẳn sẽ một lần nữa trở lại là tiểu vương gia hăng hái như trước, điểm này vương gia không cần phải lo lắng."

"Nhưng là vạn nhất... vạn nhất Chiêu nhi trong năm năm này đã đổi với người động chân tình?" Bình vương gia trầm ngâm, mặc dù tựa hồ khó có khả năng này, nhưng hẳn cũng không nguyên ý để cho Ly Lạc mạo hiểm chỉ vì một mối cừu hận vài chục năm trước.

Ly Lạc cúi đầu, tình cảm của y với Hiên Viên Chiêu sớm đã xâm nhập đến tận xương tủy, vạn nhất... vạn nhất hẳn đối với mình thật sự đã có một phần tình cảm đáp lại... Y nghĩ đến mà mừng thầm, nhưng liền đem gạt phần mừng rỡ này đi.

"Vương gia, có lẽ chúng ta có thể thử một lần. Người biết đó, thù của cha mẹ cao tựa trời sâu tựa bể, nhưng đối với Chiêu nhi, ta cũng vạn phần không nỡ, cho nên, để cho ông trời thay ta quyết định đi. Nếu như... nếu như Chiêu nhi hẳn... hẳn là thiệt tình thích ta, khiến cho ta... có thể ích kỉ..." Con người trong suốt của Ly Lạc thản nhiên nhìn Bình vương gia: "Ta nghĩ vương gia tuyệt đối sẽ không động tay động chân vào chứ."

"Người yên tâm, đây là vì hạnh phúc đại sự cả đời của người, bốn vương sao có thể hành sự bừa bãi." Bình vương gia trịnh trọng hứa hẹn, trong lòng lại càng thêm trầm trọng, hiện tại hẳn chỉ hi vọng con mình không cô phụ Ly Lạc, song chuyện tình cảm phát triển ra sao, không phải chuyện kẻ nào có thể nắm chắc.

"Vương gia, lão vương gia đang chờ ngài ở thư phòng, nói là

có chuyện phân phó.” Bình Đại bấm báo với Hiên Viên Chiêu vừa bước vào phủ, thiếu niên điều ngoa lúc đầu hiện giờ đã biến thành một thanh niên trầm ổn, trên người luồng khí phách khiến người khác kinh hãi cũng khác xa so với ngang ngạnh bá đạo trước kia.

“Cha tìm ta có việc?” Hiên Viên Chiêu nghi hoặc nhìn thư phòng: “Lão gia hỏa kia có thể có chuyện gì đứng đắn? Được rồi, người đi nói cho người một tiếng, ta trở về phòng thay quần áo xong sẽ sang ngay.”

“Kì thật phụ tử một nhà gặp mặt, cũng không cần cầu kì như vậy, lão vương gia hôm nay hăng hái bùng bùng, vương gia nếu không nhanh...”

Bình Đại ha ha cười. Không chờ hẳn nói xong, Hiên Viên Chiêu chỉ lắc đầu: “Ta còn muốn trở về phòng một chuyến, Ly Lạc đang bị phong hàn. Hôm qua đã nằm cả một ngày, hôm nay lúc ta lâm triều y vẫn đang nằm, cũng không biết lúc này thế nào. Ta phải đi nhìn một chút mới có thể yên tâm.”

“Nga, được, tiểu nhân về trước báo cho lão vương gia.” Bình Đại lui ra, quay đầu nhìn bóng lưng Hiên Viên Chiêu vội vã đi về hướng Hà Phong Hiên, lải nhải nói: “Thử cái gì mà thử a, như vậy mà còn phải thử sao? Người mù cũng có thể nhìn ra là thật tâm hay là giả ý, thật không hiểu lão vương gia và Ly Lạc nghĩ thế nào.” Lúc Bình vương gia cùng Ly Lạc hiệp định, Bình Đại là người duy nhất biết rõ tình hình.

“Ly Lạc, hôm nay người cảm thấy thế nào?” Hiên Viên Chiêu vừa về đến phòng, khí phách trầm ổn lúc trước toàn bộ biến mất không tung tích, mặt đầy tươi cười nhìn Ly Lạc đang nằm trên giường bệnh.

“Còn có thể thế nào, ta khỏe hơn nhiều rồi.” Ly Lạc cười khổ. Thiệt là, từ sau khi tập võ, thân mình chưa từng đau ốm, ai ngờ lần này đi câu bị lật thuyền, cư nhiên bị phong hàn, nhược như sư phụ biết được, còn không cười đến rụng răng a.

“Người cũng không thể khinh thường, càng là người lúc bình thường không bệnh, lúc mắc bệnh sẽ càng nguy hiểm hơn.” Hiên Viên Chiêu ngồi ở đầu giường cầm tay Ly Lạc, một bên kêu Bình Nhị hỏi kĩ hôm nay y uống thuốc gì, ăn cái gì.

“Được rồi, người để cho ta an tĩnh một lát, người có việc gì cần làm thì đi đi.”

Ly Lạc đẩy hẳn, Hiên Viên Chiêu không chịu đứng lên, cuối cùng thấy con mắt Ly Lạc nheo lại, mới lặng lẽ đứng lên lui ra ngoài hỏi Bình Nhị: “Ta hôm qua không làm chuyện gì sai chứ? Tại sao Ly Lạc lại đẩy ta đi a?”

Bình Nhị lộ ra một ánh mắt xem thường, trong lòng nói tiểu vương gia người thật đúng là hoàn toàn biến thành lão bà nô, cũng không ngẩng lại trước đây chạy trốn Ly Lạc trời chết, hiện tại tốt chưa, y bắt quá nói một câu cho người đi làm công việc của mình, người đã nhanh chóng nghi thần nghi quỷ.

Nghĩ là nghĩ vậy, hẳn cũng không dám nói ra, chỉ cung kính thưa: “Vương gia, người đang bệnh thường không thể nói lý cùng, ngài cũng không cần suy nghĩ nhiều, nếu như Ly Lạc tức giận với ngài thì đã sớm cầm roi rồi.”

Năm năm nay, cây roi liễu nọ vẫn thủ vững cương vị, Ly Lạc chưa bao giờ ném nó đi, bởi vậy ngay nó cũng thành cây roi nổi tiếng.

“Ân, đúng đúng.” Hiên Viên Chiêu thở phào nhẹ nhõm, lại dặn dò Bình Nhị: “Ta đi gặp cha một lát, người phân phó mọi người, Ly Lạc nếu tâm tình bất hảo, các người ủy khuất một chút mặc cho y đánh chửi, trở về ta sẽ thưởng. Y lúc này đang bệnh, dù y có đánh ta, ta cũng không muốn so đo với y, hiểu không?”

Bình Nhị dạ ran, trong lòng nghĩ vương gia người thật đúng là hết thuốc chữa, Ly Lạc dù không có bệnh, y đánh người người cũng không dám hoàn thủ. Thiệt là, không nghĩ đến sau khi thành tài, tật xấu sợ vợ vẫn nghiêm trọng như vậy, cũng may Ly Lạc là người quân tử, nếu không vương phủ từ trên xuống dưới không

biết sẽ biến thành cái gì.

Hiên Viên Chiếu phân phó xong, đổi lại quần áo rồi hướng về phía thư phòng.

Bình vương gia nhìn thấy con trai, trong lòng cảm xúc trăm mối ngổ ngang, suýt nữa nói không ra lời. Suy đi tính lại, đến khi con trai bắt đầu không kiên nhẫn trợn trắng mắt, hăn mới mở miệng: "Chiếu nhi a, người hiện giờ coi như là sự nghiệp đã thành, cũng nên lập gia đình."

Hiên Viên Chiếu đang uống trà, nghe vậy một miệng nước phun ra ba thước, hăn cũng chẳng quan tâm hình tượng của mình, nhìn sang trước sau hai bên, mới đứng lên hướng lão cha gầm nhẹ: "Người làm cái gì vậy cha? Ta không phải đã sớm thành gia sao?"

"Ý của ta muốn nói cho người nạp thêm mấy thị thiếp, khu khu, người khi còn bé không phải lập chí muốn nạp một trăm phòng..."

Không chờ hăn nói xong, chỉ thấy Hiên Viên Chiếu đột nhiên nhảy lên gắt gao che đi cái miệng của cha hăn, thiếu chút nữa khiến Bình vương gia đáng thương nghẹn chết.

"Người điên rồi cha, muốn cho Ly Lạc nghe thấy lời này sao?" Hiên Viên Chiếu rướn cổ tiếp tục nhìn quanh: "Được rồi, sau này đừng đề cập đến chuyện này nữa, tám trăm năm trước ta đã chết phần tâm ý này rồi, ai ngờ người vẫn còn nhớ chứ."

Bình vương gia vươn hai tay gạt móng vuốt vẫn ở trên miệng ra, thở hổn hển nhìn về phía tên con trai bất hiếu, thẳng con đáng chết cưới vợ xong liền quên bég cha mình, vì sợ vợ mà hạ độc thủ với cha, thật là tức chết mà.

"Chiếu nhi, người hiện tại căn bản đâu cần sợ Ly Lạc đến vậy. Nếu như nói trước đây người đánh không lại mới sợ y, hiện tại võ công người đã hơn xa Ly Lạc, sao vẫn còn bộ dáng sợ vợ như sợ cọp vậy?" Bình vương gia một bên vỗ ngực cho thuận khí, một bên tức giận nhắc nhở con trai.

“Người nghĩ ta không biết đạo lý này sao?” Hiên Viên Chiếu đặt mông ngồi xuống ghế: “Nhưng là không có biện pháp, đã sửa không nổi nữa. Được rồi cha, chuyện này sau này cũng đừng nói nữa. Dù sao chúng ta là hoàng tộc, không thiếu người nổi dõng tông đường, quan trọng là, chuyện này nghìn vạn lần không thể để Ly Lạc biết, được không?”

“Kì thật... đây là ý của Ly Lạc.”

Bình vương gia trong lòng vô cùng vui vẻ, con trai cư nhiên vì Ly Lạc mà từ bỏ chí nguyện từ nhỏ, điều này có nghĩa gì? Đương nhiên nói lên hắn đã yêu thương Ly Lạc sâu đậm, lão vương gia khoái trá tung đòn sát thủ cuối cùng.

Nếu nói như vậy, con trai vẫn kiên trì không chịu nạp thiếp, vậy thì mọi sự đại cát, Ly Lạc cũng không cần mạo hiểm đi báo thù. Bình vương gia phỏng phất đã có thể đoán được tương lai sau này Bình vương phủ có nhiều hạnh phúc cùng mỹ mãn, không khỏi cảm động mắt mờ phiếm lệ.

“Ý của Ly Lạc? Không có khả năng, y sao có thể cho phép ta nạp thiếp?” Trong lòng đột nhiên xẹt qua một ý nghĩ, Hiên Viên Chiếu thoát thấy bối rối, hắn đột ngột đứng lên, không chờ Bình vương gia nói hết liền xông ra ngoài, mục tiêu đương nhiên là Hà Phong Hiên.

“Ly Lạc vừa mới ngủ, vương gia muốn đánh thức y sao?” Bình Nhị đến gần, báo cáo cho Hiên Viên Chiếu tình hình mới nhất của Ly Lạc.

“A? Vừa mới ngủ sao?” Hiên Viên Chiếu ngừng cước bộ, bước vòng quanh cửa mấy lần, cuối cùng dừng lại: “Quên đi, để cho y ngủ một lát. Bình Nhị Bình Tam, các người lại đây.”

Bình Nhị cùng Bình Tam nhìn thấy hắn vẻ mặt ngưng trọng, trong lòng rung mình. Hiện giờ Hiên Viên Chiếu lộ ra vẻ mặt này, tất đã có đại sự xảy ra, hai người không hẹn mà cùng phỏng đoán: Chẳng lẽ là tướng quân ở biên ải thua trận bị bắt sao?

Không phải không có khả năng. Khả Hãn Đại Danh quốc ngấp

nghe Lộc quốc đại tướng quân Hiên Viên Thanh, chuyện này đã truyền khắp thiên hạ. Hiên Viên Thanh tức đến cơ hồ hộc máu ra ngoài, liên tục mấy năm tử thủ biên thù, gặp quân đội Đại Danh quốc sẽ không màng tính mệnh mà đánh, có tên nghe thấy tiếng đã sợ vỡ mật. Tính toán cho tới hôm nay, đại tướng quân đã năm năm chưa có trở về.

Hai người cùng Hiên Viên Chiêu đi tới thư phòng. Hiên Viên Chiêu phái một tiểu nha hoàn canh giữ ở cửa phòng Ly Lạc, một khi Ly Lạc tỉnh lại, phải nhanh chóng báo cho hẩn biết.

Bình Nhị Bình Tam lại nhìn nhau: Chẳng lẽ... chẳng lẽ vương gia quyết định mang theo Ly Lạc cùng chúng ta xâm nhập Đại Danh quốc cứu đại tướng quân sao? Hai người nhìn sắc mặt trịnh trọng của Hiên Viên Chiêu, cơ hồ nhận định phỏng đoán của mình chính là nguyên nhân giải thích cho sắc mặt kì lạ của vương gia.

"Các người nói xem, nếu thê tử cổ vũ trượng phu của mình nạp thiếp thì có nghĩa là gì?" Hiên Viên Chiêu vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, một hồi lâu sau mới trầm giọng hỏi hai người tâm phúc của mình: "Ân, ta biết các người chưa có lấy vợ, có thể không rõ lắm tâm lý thê tử, không sao cả, các người phát huy trí tưởng tượng của mình một chút, có gì thì nói đó."

Bình Nhị Bình Tam té lăn quay trên đất, trên mặt hào khí lẫm liệt hùng dũng trong nháy mắt sụp đổ tan tành, hai người miệng ngáp như ếch chết trố mắt hỏi: "Vương... vương gia, người nói cái gì? Không phải... không phải đại tướng quân bị bắt sao?"

"Đại tướng quân bị bắt?" Hiên Viên Chiêu khó hiểu hỏi, nửa ngày mới hiểu lời nói của tâm phúc, không khỏi thương cho mỗi người một cái đập: "Nói càn, đại ca ta bách chiến bách thắng, sao có thể bị bắt. Sau này còn có ý nghĩ đại nghịch bất đạo ấy nữa, cần thận ta đem các người hạ ngục."

Bình Tam bị dọa nhanh chóng cúi đầu, Bình Nhị lại mặt dày hỏi: "Vương gia, sao lại... sao lại đột nhiên muốn nghiên cứu chuyện thê tử cho phép trượng phu nạp thiếp?" Hẩn đột nhiên

bừng tỉnh đại ngộ, nhìn Hiên Viên Chiếu, lắp bắp thất thanh hỏi: "Chẳng lẽ... chẳng lẽ Ly Lạc cho phép vương gia nạp thiếp sao?"

"Câm miệng, muốn mọi người trong phủ biết chuyện này sao? Các người muốn tất cả tôi tớ đều chê cười ta sao?" Hiên Viên Chiếu gầm nhẹ: "Hai người các người nhanh chóng ngấm lại, gần đây ta thật sự không có đặc tội y đấy chứ?"

Bình Nhị Bình Tam ngẩng đầu nhìn trời, nửa ngày sau Bình Nhị mới lắc đầu nói: "Không có, hai chúng ta thật sự là không nghĩ ra được, vương gia người gần đây chưa lần nào phải quỳ ván giặt, cho nên hẳn là không có phạm sai lầm gì a."

"Vậy vì sao Ly Lạc đột nhiên lại để cho ta nạp thiếp?" Hiên Viên Chiếu đột nhiên hung tợn nhìn về phía Bình Nhị Bình Tam: "Có phải hai người các người không biết giữ mồm giữ miệng, đem ý nghĩ nạp thiếp hoang đường khi bé của ta tiết lộ ra ngoài, kết quả bị Ly Lạc biết?"

Bình Tam khụ một tiếng: "Vương gia, chí hướng kia của ngài, đừng nói tôi tớ trong phủ ta, tùy tiện hỏi một người trên đường xem bình sinh chí hướng của vương gia Hiên Viên Chiếu ở Bình vương phủ là gì, người ta cũng biết là nạp một trăm mỹ nhân làm tiểu thiếp, ngài nói, còn cần chúng ta tiết lộ sao?"

Hiên Viên Chiếu chặt vật thu hồi ánh mắt, hẳn cũng biết đức hạnh trước kia của mình. Chợt nghe Bình Nhị bừng tỉnh đại ngộ nói: "Vương gia, có phải ngài ngày ngày đêm đêm đều quá mức dững mãnh, ngay cả khi Ly Lạc bị bệnh cũng không bỏ qua, cho nên Ly Lạc cảm thấy quá vất vả, mới có thể..." Lời chưa nói hết vừa nhìn thấy nắm tay Hiên Viên Chiếu liền lập tức thu về.

"Bình Nhị, người đứng là miệng chó không nhả ra ngà voi, tính tình Ly Lạc là thế nào, có thể thuận cho chủ nhân làm thế sao? Vương gia nếu dám không để ý đến ý nguyện của y mà dững mãnh tiến lên, sớm đã bị đá xuống đi quỳ ván giặt rồi."

Bình Tam ha ha cười, rồi lại làm vẻ mặt chân chó nói: "Vương gia, theo ý ta, khẳng định là Ly Lạc trong lòng có chuyện, cho nên

mới rời vương gia đi...” Chuyện Ly Lạc một lòng muốn báo thù, Bình Nhị Bình Tam cũng biết, nói như vậy là muốn thức tỉnh Hiên Viên Chiếu.

“Câm miệng, Ly Lạc không phải người như vậy.” Hiên Viên Chiếu gầm nhẹ nhưng trong lòng lại một mảnh lạnh lẽo. Hắn nghĩ tới trên cổ Ly Lạc luôn đeo một mảnh phỉ thúy, vô luận lúc nào cũng không chịu tháo xuống, chính mình dù đã cho ý rất nhiều bảo vật quý giá cũng không thay thế được mảnh ngọc đó.

Hỏi Ly Lạc đó là vật gì, y chỉ nói là cổ nhân tặng, vốn cho là vật của nhà truyền lại, hiện giờ nghĩ đến, chẳng lẽ chính là vật của gian phu, hiện giờ gian phu nọ đã trở về, Ly Lạc muốn cùng hắn đoàn tụ, cho nên mới khuyên mình nạp thiếp?

Hiên Viên Chiếu đột nhiên đứng lên, trong lòng lửa giận hừng hực thiêu đốt. Bình Nhị Bình Tam đều bị bộ dáng như Tu La địa ngục của hắn dọa cho hoảng sợ.

Chợt nghe tiểu nha đầu bên ngoài hô: “Vương gia, vương phi đã tỉnh.”

Hiên Viên Chiếu vội vàng phất tay áo bỏ đi, để lại Bình Nhị Bình Tam ở phía sau nhìn nhau: Thật tốt quá, chẳng lẽ vương gia rốt cuộc quật khởi, muốn hoàn toàn thoát ly danh hiệu sợ vợ sao?

Hai người về mặt kích động đi theo, phút chốc đã tới Hà Phong Hiên.

Phía dưới mọi người thấy có trò hay, trong thời gian ngắn đã tụ tập đông đủ, chuẩn bị ở ngoài cửa vỗ tay trợ uy cho hành vi trượng phu của Hiên Viên Chiếu.

Kì thật không phải Bình Nhị Bình Tam đối với Ly Lạc có lòng oán hận, thật sự là mấy năm nay trình độ sợ lão bà của Hiên Viên Chiếu đã càng ngày càng sâu. Có đôi khi ngay cả Ly Lạc cũng nhìn không được, nhưng y là người không kìm được tính nóng, cho nên Hiên Viên Chiếu mấy năm qua quỳ ván giặt quả thực không ít.

Chính Ly Lạc cũng rất khổ não, cũng từng bí mật báo Bình Nhị

Bình Tam khuyến khích Hiên Viên Chiếu tiến hành phản kháng. Chỉ là ảnh hưởng đã xây dựng quá sâu, Hiên Viên Chiếu chẳng những không có lá gan này, còn liên lụy Bình Nhị Bình Tam bị mắng.

Dần dần, tất cả mọi người đối với việc Hiên Viên Chiếu khôi phục bình thường đều không ôm hy vọng. Ai ngờ ngay lúc này, bởi một cơ hội ngẫu nhiên, cư nhiên làm cho Hiên Viên Chiếu hùng khởi, bọn họ sao có thể không kích động.

Chỉ thấy Hiên Viên Chiếu nổi giận đùng đùng đi vào nội thất. Ly Lạc vừa mới tỉnh lại, miễn cưỡng dựa vào giường, thấy hắn đi vào, giương mắt hỏi: "Sao lại trở về? Không phải phụ vương gọi người sao? Chẳng lẽ không có chuyện phân phó?"

"Nga... cái kia..." Rõ ràng Ly Lạc vẫn một bộ dáng mệt mỏi, nói chuyện ngữ khí cũng hết sức bình thường, thậm chí có thể nói là ôn nhu như nước, Hiên Viên Chiếu lại thấy chân mềm nhũn, ý định hỏi tội bay đâu mất.

"Không có gì, ta chỉ muốn hỏi thăm người một chút, ngủ dậy có thấy tốt hơn không?" Hắn ngồi vào bên giường cầm tay Ly Lạc: "Mấy ngày nay người gầy đi." Trong lòng lại nghĩ có phải bởi vì không thấy được gian phu cho nên tương tư thành bệnh, bất quá không có can đảm hỏi thử.

Ngoài cửa vang lên một trận "bang bang đông đông", Ly Lạc hướng ra phía ngoài thăm dò, chỉ thấy Bình Nhị cao giọng hồi đáp: "Không có gì vương phi, ta không cẩn thận đá đổ mấy bồn hoa."

Ly Lạc mỉm cười: Bồn hoa lớn như vậy, cho dù không cẩn thận cũng đá vào được sao?

Trong lòng nghĩ thế nhưng cũng không muốn truy cứu, y nói với Hiên Viên Chiếu đang ngồi trước mặt: "Gầy sao? Ta thấy ổn. Người ra ngoài đi chứ, binh bộ hình bộ đều là trọng yếu của quốc gia, người nếu như tiếp nhận chức vị này, phải dụng tâm vì dân chúng, vì hoàng thượng mà làm việc."

Y khụ hai tiếng, trong lòng tính toán đến thời gian quốc sư hồi kinh.

“Không sao cả, người bị bệnh quan trọng hơn. Huống chi quốc gia yên ổn, cũng không có chuyện gì lớn. Ly Lạc, cha vừa mới tìm ta, muốn cho phép ta nạp thiếp.” Hiên Viên Chiêu vừa nói vừa chú ý quan sát sắc mặt Ly Lạc.

Lông mày Ly Lạc nhíu lại: lão vương gia rốt cuộc tìm Chiêu nhi nói rồi sao? Như vậy chứng tỏ thời gian quốc sư về kinh không còn xa, Cừu Năng đáng chết... Trong lòng y bỗng nhiên kích động, ánh mắt nhìn Hiên Viên Chiêu cũng mang theo một tia sắc bén.

Hiên Viên Chiêu tiềm thức lẫn thân thể đều mềm nhũn, cống quýt nói: “Ta không đáp ứng, thật sự đó Ly Lạc, không tin người đi hỏi lão cha. Ta đã dùng ngử khí kiên định kiên quyết bác bỏ, người phải tin tưởng lập trường của ta, tình cảm của ta đối với người sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà thay đổi...”

Hắn còn muốn tiếp tục thao thao bất tuyệt biểu đạt thâm tình không hồi hận của mình đối với Ly Lạc, lại bị cắt đứt bởi âm thanh vật nặng rơi xuống đất từ ngoài viện truyền đến, không khỏi tức giận hét lớn: “Tên khốn Bình Nhị, đi không có mắt à? Già rồi còn đi đá bồn hoa làm gì?”

Ly Lạc ngẩng đầu nhìn vào mắt Hiên Viên Chiêu, thật lâu mới nói: “Không phải đâu vương gia, ta thấy đề nghị của phụ vương tốt lắm, người là vương gia tôn quý, lẽ ra nên vì Bình vương phủ nổi dỗi tông đường, trong ba tội bất hiếu vô hậu là tội nặng nhất, nạp một người thiếp cũng tốt.”

Mặc dù đã sớm biết chuyện này, thậm chí có thể nói là chính mình một tay bày ra, nhưng nghe được vẫn cảm giác trong lòng đau nhức, cho nên Ly Lạc mặc dù ngử khí bình tĩnh, song lời nói đã có chút run rẩy không rõ.

Hiên Viên Chiêu lại không chú ý đến điều đó, hắn trong lòng cả kinh, sau đó là trầm xuống, xem ra lão cha nói không sai, đích thật là Ly Lạc nói ra chuyện này, y tại sao lại muốn như vậy, tại

sao chứ?

“Ly Lạc, có phải gần đây ta làm sai chuyện gì hay không?” Hãn phi thường thành khẩn hỏi, trong lòng không ngừng nhắc mình phải đối với Ly Lạc hữu lễ, miễn cho một khi đoán sai, đêm nay lại phải quỳ ván giặt đến nửa đêm.

“Không có a vương gia, ta cho người nạp thiếp cũng không phải vì người làm sai chuyện gì, người làm sai ta sẽ phạt người quỳ ván giặt, còn có thể cho người nạp thiếp sao? Bất quá ta biết người từ nhỏ đã có một chí hướng vĩ đại là nạp một trăm tiểu thiếp, đương nhiên, một trăm nhiều lắm, thân thể người cũng không chịu được, cho nên ta nghĩ cho người nạp hai người là được.”

Ly Lạc nuốt nước miếng, tiếp tục nói: “Người có thể chọn lựa cô nương mình thích, hiện tại người là vương gia tôn quý, tiểu thư dù nhà tầm thường hay phú quý, dù là thiếp cũng không làm nhục nàng. Nếu người thiết tình yêu thích... vị trí vương phi ta cũng cam tâm tình nguyện nhường lại, ta biết năm năm trước người cùng vương gia đề cập qua muốn bỏ rơi ta, hiện giờ ta cho người đạt được ước muốn, người đáng nhẽ phải cảm tạ...”

Không chờ y nói xong, chỉ thấy Hiên Viên Chiêu “đông” một tiếng đã quỳ gối bên giường, đầu đầy mồ hôi lạnh cuồn cuộn chảy xuống.

“Cái kia... Ly Lạc... ta... ta đã sớm đem tâm tư đó cho thiên lôi thu lại, người... người cũng đừng nhắc lại có được không?” Hãn về mặt cầu xin, bộ dáng như trời sắp sụp xuống đầu.

Ly Lạc không chút nghi ngờ thời khắc ấy y vừa nghe thấy thanh âm đám đông thở dài, ngay chính y cũng sửng sốt, vội vàng đỡ Hiên Viên Chiêu, kinh ngạc nói: “Ta là thiết tình suy nghĩ cho người, người sao...”

Nói đến đây rốt cuộc y cũng không thốt lên lời nữa, hồi hận lúc đầu đem Hiên Viên Chiêu đi quản thật nghiêm, thế nên hôm nay hãn mới sợ mình như thế.

Y không nói lời nào, Hiên Viên Chiêu lại càng thêm sợ hãi, ngẩng đầu cẩn cẩn dực dực nhìn qua, phát hiện Ly Lạc vừa khôi phục thần sắc bình thường, hắc vội vàng muốn nhân cơ hội biểu thị một phen ý nghĩ yêu thương.

Lại nghe Ly Lạc rãi rời nói: "Tốt lắm, ta hiểu rồi, vương gia, người biết quốc sư và đồ đệ của hắc cùng các tùy tùng khi nào vào kinh không?"

Hiên Viên Chiêu vừa nghe Ly Lạc đổi đề tài, tự nhiên cao hứng, cười nói: "Cụ thể thời gian không biết, bất quá hoàng thượng hạn cho quốc sư trước mười lăm tháng tư phải trở về gấp, đại khái cũng vài ngày nữa."

Hắc vừa nói vừa nghi hoặc, thầm nghĩ Ly Lạc sao lại có hứng thú với hành tung của đám người quốc sư.

Trong lòng đột nhiên xẹt qua một ý nghĩ, Hiên Viên Chiêu cả kinh một thân mồ hôi lạnh không ngừng toát ra: Chẳng lẽ tên gian phu kia chính là quốc sư?

Suy nghĩ một chút điều này không phải không có khả năng. Quốc sư Độc Cô Khung từ thuở thiếu niên đã thành danh. Anh tuấn tiêu sái, võ công tài học có một không hai trong thiên hạ, lại cùng đương kim thánh thượng là mạc nghịch chi giao, đến mức hoàng thân quý tộc đều kính sợ, có thể nói là quyền khuynh thiên hạ.

Hắc thân là cung chủ Vô Cực cung, cũng có thể nói phú khả địch quốc. Ly Lạc năm nay ba mươi hai tuổi, đến bây giờ chính mình cũng không biết lai lịch của y, tính toán này nọ vậy tuổi tác Độc Cô Khung cũng bất quá chỉ có ba mươi lăm. Hai người rất có thể trước kia là sư huynh đệ.

Sau bọn họ khẳng định là bởi vì hiểu lầm gì đó mà tách ra, ngày đó Ly Lạc vào kinh tìm kiếm Độc Cô Khung, võ công y cao như vậy tại sao lại ủy thân đến vương phủ? Đương nhiên là vì thông qua vương phủ để biết tình hình Độc Cô Khung, sau đó y gả cho mình, cũng là để khiến cho Độc Cô Khung ghen ghét, dò

xét tình cảm thật của hắn.

Mà Độc Cô Khung sở dĩ bốn năm trước ly khai kinh thành đi du lịch các nơi, có thể là bởi vì không chịu được người mình yêu mến đã thành vợ kẻ khác, rồi lại không dám khinh bạc Bình vương phủ, không thể làm gì khác ngoài ảm đạm rời kinh.

Hiện giờ hiểu lầm giữa hai người không biết vì sao đã giải trừ, vì vậy một người ba ba chạy về kinh thành, người kia nghĩ biện pháp khiến mình nạp thiếp, tìm cách thoát thân khỏi phủ, hay cho ý nghĩ đó nha.

Ly Lạc không hề hay biết Hiên Viên Chiêu ngay lúc ấy đã biên ra cho mình và quốc sư Độc Cô Khung một chuyện tình cầu huyết không gì sánh được, y chỉ thấy đôi phương hai mắt đăm đăm đi vào cõi thần tiên phiêu ngoại, còn bị dọa đến mức lợi hại.

Đang muốn vỗ vỗ vai hắn cho thần trí tỉnh lại, lại thấy hắn một phen kéo vòng trang sức của mình, đem miếng phỉ thúy xanh biếc đặt ở lòng bàn tay, hung tợn hỏi: "Cái này là ai đưa cho người?"

Ngoài cửa bọn hạ nhân nghe lén ai cũng kích động nước mắt lưng tròng: Thật tốt quá, vương gia rốt cuộc cũng khôi phục hùng phong của nam tử hán đại trượng phu.

"Không phải đã nói cho người sao? Là do một cổ nhân tặng." Ly Lạc sợ hắn làm hỏng mảnh ngọc, vội vàng cẩn cẩn dục dục đoạt lại, lại bị Hiên Viên Chiêu nắm lấy cổ tay: "Cổ nhân? Cổ nhân nào? Không phải là Độc Cô Khung tặng đấy chứ?"

"Độc Cô Khung?" Ly Lạc nghi hoặc nhìn Hiên Viên Chiêu: "Người nghĩ đi đâu vậy? Ta căn bản đâu có biết hắn."

Y đột nhiên tỉnh ngộ, không khỏi then quá hóa giận, hét lớn: "Óc người nghĩ cái gì a? Chẳng lẽ người tưởng rằng ta và Độc Cô Khung có chuyện bất chính? Hiên Viên Chiêu, người muốn tìm chết có phải không?"

"Phác thông" một tiếng, kiêu ngạo của Hiên Viên Chiêu lập tức hoàn toàn biến mất, hai chân mềm nhũn quỳ xuống bối rối

nói: "Ta... ta không phải cố ý Ly Lạc, nhưng... nhưng người đột nhiên để cho ta nạp thiếp, lại không ngừng hỏi chuyện của Độc Cô Khung, ta... ta... người cũng không thể trách ta nghĩ đến chuyện này a."

Hắn nói tới đây, phát giác chính mình kì thật không có sai, vì vậy lại nhanh chóng đứng lên.

"Vậy thanh mộc đao trên cổ người là sao? Người có thể nói minh bạch không?" Ly Lạc nhìn thẳng vào Hiên Viên Chiêu, trong mắt tràn ngập hi vọng.

Hiên Viên Chiêu giống như chuột nhìn thấy mèo, trong nháy mắt cúi đầu: "Cái này... cái này... ta cũng không biết, chỉ... chỉ cảm thấy hình như là vật đặc biệt trọng yếu đối với ta, đeo nhiều năm như vậy, không phải không nghĩ tới chuyện ném đi, nhưng ... nhưng vừa nghĩ tới ném đi, đã cảm thấy đau lòng không chịu được..."

Hắn đột nhiên bối rối ngẩng đầu: "Ly Lạc người đừng tức giận... ta là thật sự thích người, thật sự, ta... ta ngày mai sẽ đem thanh mộc đao này ném đi..."

Một bàn tay nhẹ nhàng che miệng hắn, trong mắt Ly Lạc chứa đựng ôn nhu. Đây là lúc vén tấm màn quá khứ, mười bảy năm trước một cổ bụi đã phủ lên chuyện cũ, không nên một lần nữa làm đau xót lẫn nhau.

Đây cũng là át chủ bài cuối cùng của y: Một khi Hiên Viên Chiêu bởi vì trò lừa mang thiện ý mà phần nộ thương tâm, đó chính là lúc mình hoàn toàn chặt đứt đoạn tình duyên này, chuyên tâm báo thù."

"Người không cần ném đi, bởi vì thanh mộc đao này... chính là do ta tặng cho người. Mà mảnh ngọc trên cổ ta, cũng là vật đính ước năm người sáu tuổi đưa cho ta."

Ly Lạc nhẹ giọng nói, trong ánh mắt tràn đầy hạnh phúc cùng cảm động, nhìn thấy vẻ mặt Hiên Viên Chiêu trợn mắt há mồm, không nhịn được muốn đùa hắn: "Người a, lúc sáu tuổi đã biết

tặng vật đính ước, ta thật không biết nên khen ngợi hay là giáo huấn người.”

Chương thứ sáu

(quốc sư Độc Cô Khung đây ha ha)

Xuân nhật ngọc hậu ánh mặt trời xuyên qua lá cây chảy xuống, chiếu vào thân thể ấm áp.

Hiên Viên Chiêu ngồi dưới tàng cây đã một canh giờ, vẫn chưa có ý định đứng dậy.

Bình Nhị Bình Tam cùng đám tôi tớ ngồi ở phía đối diện, xì xào bàn tán, đánh cuộc Hiên Viên Chiêu lần này có thể xoay chuyển thế cuộc hay không, trở thành đương gia tác chủ.

Ly Lạc dựa cửa sổ mỉm cười, nghe thấy đáp án mọi người đều nghiêng về một bên, tất cả mọi người đều cho rằng Hiên Viên Chiếu trải qua một phen đả kích như vậy, khẳng định cá gặp nước mặn sẽ xoay chiều, nếu không sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội lội ngược dòng nữa.

“Bình tam, trong phủ cho phép tụ tập đánh bạc sao?” Y ở trong phòng mỉm cười hỏi.

Bình Tam chạy tới, ha ha cười nói: “Ly Lạc, trong hoàng cung còn không tránh được, huống chi đây chỉ là vương phủ.” Hắn nhìn thấy Ly Lạc vẻ mặt tươi cười, không khỏi lắc đầu hỏi: “Thật không hiểu người, sao lại đem chuyện vài chục năm trước ra nói cho hắn nghe?”

“Lúc cần nói tự nhiên sẽ phải nói, lừa gạt hắn có ích gì?” Ly Lạc thoát nhìn tâm tình rất tốt, đại khái là tảng đá trong lòng vài chục năm rồi cuộc cũng buông xuống được.

Bất quá Bình Tam hiển nhiên không cho là đúng. Hắn ngăm nhìn sắc mặt Ly Lạc, cuối cùng trở lại đội ngũ, quyết thay đổi đáp án, trở thành người đầu tiên cũng là người duy nhất đặt cược Hiên Viên Chiếu không thể xoay chuyển tình huống.

Bọn người hầu cười ầm lên, Bình Nhị vỗ vỗ vai Bình Tam: “Lão tam a, hiện tại người muốn đổi còn kịp, chẳng lẽ người không phát hiện ra vẻ mặt thần sắc ngưng trọng của vương gia? Lấy tính tình của hắn, có thể chịu đựng mấy năm nay bị lừa gạt đùa giỡn vòng quanh như vậy chắc? Ta nói, sợ rằng chút nữa hắn sẽ chạy tới chỗ lão vương gia hỏi tội.”

Một lời chưa xong, quả nhiên thấy Hiên Viên Chiếu đứng dậy, con mắt mọi người đều sáng lên, chỉ thấy hắn đi thẳng đến phòng Ly Lạc, sau khi vào phòng, không tới vài phút đồng hồ, mọi người nghe thấy bên trong truyền ra thanh âm xấu hổ:

“Xin lỗi Ly Lạc, ta nghĩ thật lâu, vẫn là nhớ không nổi chuyện ta và người khi còn bé, bất quá ta nhất định sẽ tiếp tục cố gắng, hơn nữa người yên tâm đi, vô luận ta có thể nhớ lại chuyện trước

kia hay không, ta đều sẽ càng ngày càng yêu người bảo vệ người, ta còn không ngừng nghĩ, muốn ngày ngày ở bên người không xa rời." Hiên Viên Chiếu gắt gao nắm tay Ly Lạc, ánh mắt kiên định, lời nói mạnh mẽ.

Nếu như người này không phải là chủ tử của bọn họ, đám người hầu thua đỏ mắt nhất định đã mở mồm chửi to. Hiên Viên Chiếu hại bọn họ cơ hồ táng gia bại sản, thậm chí có một số đã tiên liệu còn phải cởi quần áo trên người đi gán nợ, dù sao vốn cho rằng lần đánh cuộc này là chắc thắng, không có ai nguyện ý buông tha cho cơ hội kiếm tiền.

"Xong hết rồi vương gia, người xem như hoàn toàn xong rồi." Bình Nhị thì thảo tự nói, bảo lời này giận mà không phát không bằng nói là nguyên rửa luôn rồi. Chỉ có Bình Tam nhờ kịp thời thay đổi chủ ý mà thắng một khoản tiền lớn, trở thành bạo phú chỉ trong duy nhất một ngày, lập tức liền có tên người hầu cơ trí đến nịnh hót.

Ly Lạc mang ý cười nhìn vẻ mặt cầu xin của tên người hầu ngoài cửa sổ, đột nhiên hỏi Hiên Viên Chiếu: "Vương gia, bọn họ thật đáng yêu, người nói có phải không?"

Hiên Viên Chiếu nhìn ra ngoài: "Đáng yêu? Bọn họ đáng yêu chỗ nào? Một đám mặt nhăn như ăn phải khổ qua mướp đắng, nhìn đã biết là thua cuộc." Hiên Viên Chiếu bĩu môi cho là không đúng, trong lòng nói thẳng nào có tên hỗn trướng nào đáng yêu, Ly Lạc thật sự là không có mắt.

Ly Lạc mắt đây ý cười ôn nhu nhìn hắn, một hồi sau lại thu hồi vẻ tươi cười thở dài buồn bã nói: "Người thật sự không nghĩ đến chuyện nạp thiếp sao? Muốn ở cùng một người nam nhân như ta cho đến già? Người phải biết rằng, ta sẽ càng ngày càng già càng ngày càng xấu, vương gia, người thật sự không hối hận sao?"

Hiên Viên Chiếu nắm tay Ly Lạc, ôn nhu cười nói: "Ta cũng sẽ càng ngày càng già càng ngày càng xấu, cho nên chúng ta vĩnh viễn đều xứng đôi." Hắn biết tại sao Ly Lạc phải hỏi câu này, ánh

mắt kiên định xuyên thấu vẻ tươi cười âm đạm của Ly Lạc.

“Cho nên buông tha đi Ly Lạc, không nên đi mạo hiểm báo thù, ta đáp ứng ngươi, sẽ làm cho tên Cừu Năng đó cũng nếm thử được tư vị bị người vu cáo đến chết, để an ủi cho linh hồn nhạc phụ nhạc mẫu. Mặc dù ta không động được đến quốc sư, nhưng Cừu Năng dù là tâm phúc của quốc sư, chỉ cần bố trí kế hoạch chu đáo, chưa chắc sẽ hỏng việc. Cho nên đáp ứng ta, không được đi mạo hiểm, được không?”

Ly Lạc cúi đầu, ngực nhấp nhô kịch liệt, thật lâu sau mới ngẩng đầu lên, ôn nhu nói: “Ngươi đã nói như vậy, ta còn có thể nói không sao? Thân là vương phi của ngươi, đương nhiên nên lấy ý kiến của phu quân làm trọng, có phải không?”

Y tươi cười quỵến rũ, làm cho Hiên Viên Chiêu trong phút chốc đắc ý hí hửng, hăn ngạc nhiên vui mừng nhích sát vào thân thể Ly Lạc: “Nói như vậy, ngươi là muốn vì ta mà học tam tông tứ đức đúng không Ly Lạc?”

Trong nháy mắt Ly Lạc thu lại vẻ tươi cười, trừng mắt hung tợn nhìn Hiên Viên Chiêu, thanh âm xót xa bùi ngùi hỏi: “Biết chuyện ta chán ghét nhất là gì không?”

Trán Hiên Viên Chiêu phút chốc đỏ mồ hôi lạnh: “Nga... tựa hồ... tựa hồ là... là chán ghét người khác... coi người... coi người là nữ nhân...” Xong rồi, chỉ tại mình đẳng trí, sao có thể vì lão hồ trước mắt ngẫu nhiên lộ ra một dáng mèο nhu mì mà đem y biến thành mèο chứ?

“Vậy ngươi hăn là biết nên làm thế nào chứ?” Ly Lạc xoay người, một lần nữa nằm xuống. Mà Hiên Viên Chiêu thì vẻ mặt cầu xin đứng lên.

“Ta... ta biết rồi Ly Lạc, đêm nay ta sẽ mang theo ván giặt vào nhà, u u ô...”

Quốc sư Độc Cô Khung đột ngột trở về khiến cho triều đình trong ngoài đều cực kì kinh động. Hoàng thượng đích thân đến ngôi đình cách kinh thành mười dặm nghênh đón, ngày thứ hai

sau khi Độc Cô Khung quay về, lệnh cho bách cung đến ngự hoa viên vì quốc sư đón gió tẩy trần.

Một nhà Bình vương phủ tự nhiên ở trong nhóm được mời, Bình vương gia đối với Độc Cô Khung dường như không có hảo cảm, chỉ để cho con trai Hiên Viên Chiếu mang Ly Lạc vào, còn mình thì nói phải tiếp gia tín của con cả Hiên Viên Thanh, không đi được.

Ly Lạc cũng không muốn đi, y sợ mình nhìn thấy Cửu Năng lại xúc động mà không kìm được, bất quá Hiên Viên Chiếu nói hoàng thượng đã sớm muốn gặp y, hôm nay nhược như từ chối, sợ rằng không nể mặt hoàng thượng. Y bất đắc dĩ, không thể làm gì khác ngoài thay quần áo rửa mặt, theo Hiên Viên Chiếu đi dự tiệc.

Đến ngự hoa viên, các đại thần sớm đã có mặt. Thục nữ các viện cùng tài tử văn nhân, quý phụ cáo mệnh, thần tử nam tước hợp thành từng nhóm, tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng có nhã hứng.

Ly Lạc cùng Hiên Viên Chiếu xuất hiện lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người, y cũng tự nhiên nhìn lại từng người một, trong lòng âm thầm than thở, Lộ quốc cường đại không phải không có đạo lý. Vốn nên nhiều kẻ ăn chơi tỵ hội, đập vào mắt lại đều là những nhân vật xuất sắc cực kì, cũng khó trách dân giàu nước mạnh tứ hải thẳng bình.

Hiên Viên Chiếu cùng các vương gia và đại thần quen thuộc bắt chuyện, một bên đem Ly Lạc giới thiệu cho bọn họ. Đến lượt Thất vương gia cùng Cửu vương gia, Thất vương gia Hiên Viên Chiêm liền cười nói: "Nghe nói đường đệ luôn sợ vợ như sợ cọp, hôm nay nhìn thấy, vương phi lại là phong hoa vô song ôn nhu động lòng người, thật sự không thể làm người ta liên tưởng đến sư tử Hà Đông, chẳng lẽ lời đồn đại là nhằm sao?"

Hiên Viên Chiếu oán hận trừng mắt nhìn Hiên Viên Chiêm, thầm nghĩ tên khốn này là có chủ tâm, lần trước ta nói hấn sợ hãi nam thiếp, cho nên hấn cố ý đem nay báo cừu, vì vậy liền lớn

tiếng nói: "Đó là chuyện đương nhiên, đồn đại là thứ không thể tin, chẳng lẽ Chiêm đường ca không biết sao?"

Cửu vương gia Hiên Viên Dã một bên ha ha cười nói: "Nếu đồn đại có lầm, ta đây cũng không sợ, theo đường ca, không bằng hôm nào chúng ta cùng đi Câu Lan Viện dạo chơi đi. Ta nghe nói trước kia người lưu luyến Hoa Tùng cùng Hồ Điệp công tử, toàn bộ cô nương kinh thành cũng đều vì người mà điên cuồng mê muội."

Hiên Viên Chiêu thoáng chút nữa bị ngen, khụ hai tiếng cũng không dám đáp lời, trong lòng đem Hiên Viên Dã mắng đến mười ba đời. Hết lần này đến lần khác Ly Lạc ở bên người chỉ cười dịu dàng, cũng không trả lời, hắn không nhìn ra tâm tư người yêu, cũng không dám tùy tiện mở miệng, chợt nghe Hiên Viên Chiêm cười trộm nói: "Như thế nào? Đường đệ sợ vương phi về hỏi tội, cho nên không dám nói phải không?"

"Ai... ai nói? Ta chỉ là đang nuốt nước miếng thôi." Mặt mũi là không thể mất, cùng lắm thì trở về quỳ ván giặt một đêm, Hiên Viên Chiêu ở trong lòng đại thán xui xẻo: Khỏi ván giặt ở nhà cũng mòn vẹt rồi, xem ra lại phải mua khối mới.

Nghĩ tới đây, càng thêm hận Hiên Viên Chiêm, đột nhiên trông thấy phía sau Hiên Viên Chiêm một bóng dáng yếu điệu đang tiến đến, trong lòng hắn sùng sốt, thầm nghĩ tên Hiên Viên Chiêm này, dám mang nam thiếp của mình đến.

Trên mặt hắn hiện ra một nụ cười nhẹ, hào tình vạn trượng nói: "Không phải chỉ là đi dạo Câu Lan Viện sao? Đây có là gì? Chỉ cần Chiêm đường ca dám phụng bồi, ta cùng cửu đệ sẽ liệu mình bồi quân tử."

"Ta có gì không dám, không phải chỉ là đi kỹ viện thôi sao? Ta lại không giống đường đệ, trong nhà còn có vương phi quản giáo, ta đi đâu mà không được?" Hiên Viên Chiêm ha ha cười, đột nhiên chợt nghe sau lưng một thanh âm ôn nhu mềm mại: "Phu quân, người vừa mới nói muốn đến nơi nào?"

Lập tức về mặt Hiên Viên Chiêm như vừa nuốt phải một con cóc, một hồi lâu mới cứng nhắc xoay người lại, xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu, liên thanh nói: "Hong Linh, ta... ta có thể đi nơi nào, có người ở nhà, ta nào còn có tâm tư đi nơi khác a..." Nhìn về mặt hắc đường như sắp khóc, ngay cả Ly Lạc cũng ngây ngẩn cả người.

Một thái giám lại gần bọn họ, cung kính nói: "Hoàng thượng cho mời vương gia cùng vương phi, thỉnh nhị vị cùng nô tài đến Phù Dung đình khấu kiến." Nói xong đi trước dẫn đường.

Hiên Viên Chiếu cùng Ly Lạc không để ý tới sống chết của tên Hiên Viên Chiêm khổ mệnh nữa, bỏ lại hắc đi theo thái giám kia lên phía trước. Mắt thấy Phù Dung đình, Ly Lạc đột nhiên thấp giọng ha ha cười rộ, Hiên Viên Chiếu khó hiểu, hỏi ý cũng không nói, chỉ cười đến nghẹt thở, hồi lâu mới nói: "Ta không sao, chỉ cười trên đời này quả nhiên núi cao còn có núi cao hơn. Ta vốn xem như mình có ngự phu thuật, ai ngờ hôm nay vừa nhìn mới biết người mạnh còn có người mạnh hơn, người tên Hong Linh kia, đúng là lợi hại hơn ta nhiều."

Hiên Viên Chiếu cũng mỉm cười, nhỏ giọng nói: "Chuyện xưa của hai người bọn họ cũng có thể xem là truyền kì. Nhớ ngày đó Hiên Viên Chiêm còn là tên hoa hoa công tử, ai ngờ chơi hoa nhiều, cuối cùng có một ngày lại có đóa hoa khiến hắc khốn đốn. Đợi đến lúc có thời gian, ta sẽ đem chuyện xưa của bọn họ nói cho người nghe."

Ly Lạc gật đầu, chợt nghe phía trước thái giám cao giọng xướng: "Tuyên vương gia cùng vương phi vào khấu kiến." Ý không khỏi chĩnh lại sắc mặt, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trong Phù Dung đình, hoàng đế trẻ tuổi mặc long bào tử kim quan cùng một thanh niên khác khí chất có vài phần tiên phong đạo cốt đang ngồi đối diện, trong lòng căng thẳng, tất nhiên biết người kia chính là quốc sư Độc Cô Khung.

Hiên Viên Chiếu phảng phất biết suy nghĩ trong lòng Ly Lạc,

lặng lẽ nằm tay y, cùng y sóng vai chậm rãi lên đài.

Trong Phù Dung đình, hoàng đế Hiên Viên Trường Không vui vẻ đứng lên, chào đón nói: "Chiếu nhi, ra mắt quốc sư đi, các người hẳn đã có duyên gặp mặt vài lần, bất quá hơn bốn năm qua, chỉ sợ đã quên rồi." Nói xong lại hướng Độc Cô Khung: "Đệ đệ này hiện giờ của ta quả thực khó lường, cùng lúc giữ chức binh bộ cùng hình bộ thượng thư, so với mấy lão già trước kia còn tốt hơn nhiều."

Độc Cô Khung vẻ mặt thản nhiên, tựa hồ đối với ai cũng không nỡ nụ cười, nghe vậy chỉ gật đầu một cái nói: "Chúc mừng hoàng thượng có được hiền thần."

Hiên Viên Trường Không cười: "Người đừng có bộ dáng người chết như vậy có được không? Không phải chỉ là một người tình sao? Trẫm sẽ ban cho người thật nhiều, dùng cả mấy năm cũng không hết." Nói xong lại lôi kéo Hiên Viên Chiếu và Ly Lạc cùng tọa, một đôi tinh quang bắn ra bốn phía đến trước mặt Ly Lạc thì ngừng lại, lộ ra vài phần tán thành.

Nhắc tới tình nhân, Độc Cô Khung quả nhiên thu lại thần tình lạnh nhạt, ảm đạm nói: "Bốn năm, tất cả những địa phương hẳn có thể đi qua ta đều đã tìm mấy lần, nhưng ngay cả nửa điểm tung tích của hẳn cũng không tìm thấy, chỉ sợ là hẳn cố tình giấu ta, cả đời này cũng đừng mơ tìm được."

Hắn nói xong lại thở dài, sau đó ngẩng đầu giãn mặt cố cười nói: "Mà thôi, tối nay nhắc lại chuyện thương tâm đó làm gì." Vừa nói vừa châm cho mình một chén rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Hiên Viên Trường Không giải thích hẳn trong lòng đau khổ, cũng không trách cứ, chuyển hướng Ly Lạc: "Đường đệ ta từ một tên ăn chơi trác táng chuyển biến thành một lương đồng nhân tài như hôm nay, không thể không kể đến công của vương phi, đến đây, để cho trẫm mời người một chén."

Ly Lạc đương gắt gao nhìn chăm chăm Cừ Nặng tọa dưới

đình, nghe vậy cả kinh quay đầu lại, vội vàng khiêm tốn nói: “Hoàng thượng quá khen, vương gia là thiên tư thông tuệ, mới có thành tựu hiện giờ.” Y không nghĩ tới Hiên Viên thân là hoàng đế lại bình dị gần gũi như thế, dưới tình huống bình thường, hoàng đế sẽ không mời rượu bất kì kẻ nào, chính mình nếu nghiêm túc bàn đến, bất quá chỉ là một tên thảo dân, cho dù có cái danh vương phi chống đỡ, cuối cùng cũng là một người nam phi mà thôi.

Hiên Viên Chiêu vội vàng cướp lời: “Ly Lạc quá khiêm nhường, ta nào có thiên tư thông tuệ, rõ ràng là người dạy tốt, hắc hắc.” Hắc bốn ý muốn thay Ly Lạc tranh công, không tiếc hạ thấp chính mình, ai ngờ làm cho Hiên Viên Trường Không thấp giọng bật cười. Hắc vui vẻ nói: “Trẫm sớm nghe nói về việc vương phi có ngự phu thuật, vốn còn chưa tin, hiện giờ xem ra đúng là đồn đại không sai. Chiêu nhi à, ngày mai trẫm ban cho người mấy tấm ván giặt tốt, đều là gỗ tùng thượng đẳng, quý nhiều cũng không hư.”

“Hoàng huynh người nói bậy bạ gì đó.” Hiên Viên Chiêu hỗn hển: “Ly Lạc đối với ta vô cùng ôn nhu, chưa từng bắt ta quý ván giặt. Đừng cho là ta không biết, người trên triều hô phong hoán vũ nói một không hai, nhưng đến tấm cung rồi, không phải cũng bị tên phản tặc kia khống chế sao?”

Hiên Viên Trường Không khụ một tiếng, trách mắng: “Nói bậy, trẫm thân là thiên tử, sao lại bị người quản chế được, đừng có nghe bọn thái giám cung nữ đồn đại.” Mặc dù hắc nói như thế, nhưng Ly Lạc lại miễn cảm nhận thấy con người tinh quang lờ lờ bắt đầu du di.

“Thiệt, lừa gạt ai đây, người vốn ra lệnh cho Trần tướng quân đi tấn công Tiểu Sơn quốc, sao lại ngừng đánh? Còn có, vốn có Tuyệt Lợi quốc gặp thiên tai, đến biên cương chúng ta cướp đoạt lương thực gia súc, người vốn muốn lợi dụng cơ hội này nuốt Tuyệt Lợi quốc, sau sao lại đổi ý, chủ động tặng đồ đi giúp nạn

thiên tai?"

Hiên Viên Trường Không tựa hồ có chút không thể bảo trì tư thế ngay ngắn chỉnh chỉnh vạt áo, nhưng vẫn nghiêm nét mặt nói: "Lấy đức thu phục người thô, trầm chỉ là đột nhiên suy nghĩ cẩn thận đạo lý này, thế nào? Tuyệt Lợi quốc sau không phải cảm kích đến rơi nước mắt và xưng thần sao?" Hãn suy nghĩ một chút, nhìn Hiên Viên Chiêu khóe miệng kéo đến lỗ tai, rốt cuộc không nhìn được lạng lẽ hỏi nhỏ hãn: "Thật sự... thật sự rõ ràng như vậy sao?"

Ly Lạc "đông" một tiếng từ trên ghế ngã xuống, Hiên Viên Chiêu hoảng hốt vội vàng nâng y dậy, một bên ân cần hỏi ngã có đau không, một bên đá cho cái ghế hai cước giúp Ly Lạc hết giận, lại oán giận Hiên Viên Trường Không nói chuyện quá lớn, đem oan uổng đổ hết lên đầu hoàng đế bệ hạ.

Đương rồi ren, chợt nghe Độc Cô Khung ngửa mặt lên trời thở dài, đập bàn mà ca: "Khanh khanh ta ta, lưỡng tình tương duyệt, đưa mắt đây vườn phồn hoa, độc ta tịch tịch, thiên sơn tịch tịch, sao lại tịch tịch..." Tiếng ca kết thúc, dưới tiệc rượu có một người gục xuống.

Chưa có người nào từng nghĩ, quốc sư Độc Cô Khung trước giờ đều lạnh nhạt cư nhiên cũng có một mặt như vậy, các đại thần quý tộc coi hãn như tiên nhân mà sùng bái, hôm nay mới giật mình phát giác vị quốc sư này cũng từ nhân gian khói lửa lớn lên, vô luận hãn có địa vị thế nào công lực thế nào, đều chạy không thoát một chữ tình.

Hiên Viên Trường Không cùng Hiên Viên Chiêu đen mặt, bất quá Độc Cô Khung lại giống như người say bình thường, ca xong liền ngã quy xuống, ngủ thiếp đi.

Mặc dù diễn viên chính của yến hội nửa chừng say rượu bỏ về, nhưng trận tiệc rượu đêm ngự hoa viên này cả chủ và khách vẫn rất vui. Tới nửa đêm, từng đám người túm năm tụm ba ra về, Hiên Viên Trường Không lưu Hiên Viên Chiêu cùng Ly Lạc vào

trong cung nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai đợi Ly Lạc tỉnh lại, Hiên Viên Chiếu đã cùng Hiên Viên Trường Không vào triều. Bọn cung nữ thái giám hầu hạ y rửa mặt, thấy y hòa ái dễ gần, cũng không bày ra bộ dạng vương phi, liền tích cực hỏi han y bình thường quản giáo vương gia Hiên Viên thế nào, khiến cho Ly Lạc mặt đỏ tới mang tai, không có biện pháp đáp trả.

Khó khăn trốn thoát được, cung nữ hầu hạ Hiên Viên Trường Không lại nói: "Hoàng thượng có chỉ, vương phi chiều hôm nay lại đến, giữa trưa hoàng thượng muốn cùng Tuyên vương gia vương phi dùng bữa, nói vương phi không cần câu thúc, chỉ coi như tiệc rượu gia đình."

Ly Lạc bất đắc dĩ đành phải đáp ứng, bởi vì thượng triều có việc, Hiên Viên Chiếu nhất thời không thể thoát thân, cung nữ nọ sợ y phiền muộn, kêu mấy tiểu thái giám dẫn y đi ngự hoa viên du ngoạn.

Dọc theo đường đi, hoàng gia lâm viên quả nhiên là khí phái tinh xảo, đình đài thủy tạ, kì hoa dị thảo nhiều không đếm xuể, Ly Lạc nhìn hoa cả mắt, đột nhiên chuyển người một cái, trước mắt là một mảng rừng trúc xanh biếc.

Ly Lạc thích nhất trúc, không khỏi liền dừng cước bộ, một tiểu thái giám nói: "Phiến gậy trúc này là ngày đó thân thủ quốc sư gieo xuống, hiện giờ mỗi sáng sớm, ngài đều phải tới nơi này luyện kiếm, vương phi nếu như muốn nhìn, chờ một chút nô tài dẫn người đi xem."

Ly Lạc giật mình, nét mặt không khỏi lộ ra ý cười, nói: "Sự phụ ta bình thường thích gậy trúc, không nghĩ tới quốc sư đệ nhất võ học thiên kiêu cũng thích loại này."

Y tinh tế nhìn lại, thầm cảm thấy kinh ngạc, chỉ thấy gậy trúc nọ can xanh biếc lộ ra một chút màu tím, rồi biến màu tím sậm, đúng là một loại tử trúc hết sức đắt tiền xa hoa, gậy trúc của sự phụ mình cũng là phẩm loại này.

Chợt nghe phía sau có tiếng bước chân rất nhỏ vang lên, bóng dáng thon dài cao ngất của Độc Cô Khung hiện ra trong đám sương, hắn nhìn thấy có người, chỉ hơi nhần một chút mi, cũng không nhiều lời, đi vào trong rừng trúc.

Tiểu thái giám vội vàng kéo góc áo Ly Lạc, thúc giục y mau đi. Trong lòng Ly Lạc lại tồn tại đoạn tâm tư khác, chẳng những không lùi, ngược lại tiến lên một bước nói: "Nghe nói quốc sư võ công thiên hạ vô song, kiếm thuật càng không người địch nổi, tại hạ thường ngày cũng vũ đao lộng kiếm, không biết có thể có may mắn được nhìn tận mắt một phen?"

Độc Cô Khung quay đầu, trong mắt phong mang hiện ra.

Ly Lạc không chút sợ hãi, thản nhiên cùng hắn đối mặt, nét mặt tươi cười thủy chung không tan.

Chợt thấy Độc Cô Khung xoay người sang chỗ khác, thản nhiên nói: "Người nếu như thích, xin mời." Nói xong lại nhàn nhạt quét mắt nhìn tiểu thái giám một cái, nhất thời bọn họ bị dọa đến biến sắc, lần lượt nói với Ly Lạc: "Vương phi may mắn, được quốc sư coi trọng, chúng ta phải cáo lui đây."

Ly Lạc gật đầu nói: "Các người đi đi, ta xem xong sẽ đi tìm các người." Nói xong cất bước đi vào rừng trúc, đứng cách Độc Cô Khung năm thước, cảm giác bốn phía đã là kiếm khí tận trời.

Độc Cô Khung cũng không bắt chuyện với y, kiếm thức vung lên, người cũng động theo, chỉ thấy hắn trong rừng trúc di chuyển như con thoi, tiêu sái tự nhiên như lá đón gió, như thuyền lướt sóng. Long du cửu thiên, ngạo thị phong lôi.

Lá trúc ào ào rơi xuống, kiếm khí quanh quần không dứt. Ly Lạc đứng bên cạnh nhìn, mặc dù thân thể thẳng tắp như cây giáo bình thường, trong lòng lại là sợ hãi không thôi. Y tuyệt đối không ngờ Độc Cô Khung tuổi còn trẻ, võ công đã đăng phong tạo cực như thế.

Nghĩ lại, nếu như mình cùng hắn đối chiến, trong vòng năm trăm chiêu nhất định sẽ thua. Có lẽ chỉ có sư phụ mới có thể cùng

hắn ganh đua cao thấp. Bất quá, Độc Cô Khung lợi hại như thế, Cừu Năng chưa chắc có thể so sánh được với hắn, mặc dù được hắn chân truyền, nhưng mình cũng được sư phụ chân truyền, nhược như thật muốn báo thù, hắn là còn có đường sống.

Đúng lúc này, Độc Cô Khung đã thu kiếm, nhìn về phía Ly Lạc ánh mắt xuất hiện một tia tán thưởng, lạnh nhạt nói: "Khó trách Hiên Viên Chiêu thua bởi tay ngươi, quả nhiên là có can đảm, ngay cả đồ đệ ta, xem hết bộ Du Long kiếm pháp này cũng không có sắc mặt như thường vậy."

Ly Lạc hơi cúi đầu nói: "Quốc sư quá khen, ta chỉ là bởi vì quá rung động, cho nên quên đi phản ứng của thường nhân đứng đó mà thôi."

Độc Cô Khung lắc đầu, không vui nói: "Ta không thích người nói láo trước mặt ta." Suy nghĩ một chút, lại lầm bầm thở dài nói: "Quên đi quên đi, chính là tính tình này khiến cho hắn rời xa, hiện giờ làm sao, ai, có người yêu có người sợ thật tốt..." Một bên tự thán, không thèm nhìn Ly Lạc, cất bước bỏ đi.

Ly Lạc nhìn bóng lưng cô đơn của hắn, nhớ tới chuyện tối hôm qua, trong lòng không khỏi kì quái, thầm nghĩ chẳng lẽ quốc sư quyền thế che trời xuân phong đặc ý lại cũng có một đoạn tình thương tâm? Hắn nếu như thích một người, có ai có thể cự tuyệt được hắn.

Một bên nghĩ, cất bước ra khỏi rừng trúc, đã thấy Hiên Viên Chiêu thở hồng hộc chạy tới, đầu đầy mồ hôi, vừa thấy y đến liền nắm chặt tay y, thở phào nhẹ nhõm nói: "Hoàn hảo hoàn hảo, ngươi cuối cùng không xúc động, ta vừa nghe thấy ngươi ở trong rừng tử trúc nhìn Độc Cô Khung luyện kiếm, lo ngươi xúc động sẽ ra tay."

"Cho nên ngươi không để ý gì mà chạy tới đây." Ly Lạc đau lòng lau mồ hôi cho hắn: "Thân là vương gia, lại ở trong hoàng cung đại viện chạy như điên, dù gì ta cũng không phải ngốc tử, tính báo thù cũng nên tìm Cừu Năng, tìm quốc sư làm gì?"

Hiên Viên Chiêu suy nghĩ một chút, không nhin được cười nói: "Đúng thật nga, bất quá lúc ấy ta không có suy nghĩ gì nhiều." Lời này nói ra thật bình thường, nhưng bao nhiêu tình ý toàn bộ đều ẩn chứa trong đó.

Ly Lạc trong lòng ấm áp, cúi đầu muốn rơi lệ, vội vàng cố nhin xuống, lại ngẩng đầu ôn nhu nói: "Người yên tâm đi, ta nếu đã vì người mà bỏ đi ý nghĩ này, chắc chắn không nhắc lại, người đừng lo lắng cho ta."

Hiên Viên Chiêu cười gật đầu, chợt nghe xa xa thái giám cao giọng xướng: "Hoàng thượng giá lâm."

Chỉ thấy Hiên Viên Trường Không vừa lắc đầu vừa đi tới: "Ta đã nói rồi, Độc Cô cũng không phải lão hổ, sẽ không đem Ly Lạc ăn vào bụng, người khẩn trương như vậy làm gì, trên đường người qua còn có mười mấy cung nữ thái giám ngơ ngác đứng nhìn thần trí bay đầu mất đấy."

Hiên Viên Chiêu hừ nói: "Đó là do bọn họ chuyện bé xé ra to định lực không đủ, sao lại trách ta?"

Hiên Viên Trường Không lắc đầu: "Người a người a, trước mặt trăm dám cường từ đoạt lý, có bản lĩnh, người ở trước mặt Ly Lạc làm như vậy, ta mới phục."

Chưa dứt lời, Ly Lạc không nhin được bất đắc dĩ nói: "Hoàng thượng, chẳng lẽ tiếng xấu của ta đã rõ ràng đến mức ấy sao?"

Hiên Viên Trường Không cười khan: "Không có không có, hắc hắc, trăm chỉ là phi thường vui mừng, nếu không phải người, tiểu tử này sao có thể thành tài a." Hắc lúc này hoàn toàn không có phong phạm bá chủ hoàng đế, chỉ giống một người ca ca thật tốt đang sùng nịch đệ đệ.

Đoàn người cười nói rời đi, lại ngồi cùng một chỗ uống trà, loáng cái đã đến giữa trưa.

Tối trưa, Hiên Viên Trường Không phân phó bày thiện tại Đàm Phong lâu, mời quốc sư Độc Cô Khung tiếp khách, bốn người đã ngồi vào chỗ của mình, Hiên Viên Trường Không vẫn không

ngừng nhìn ra ngoài, một hồi lâu mới thở dài nói: "Quên đi, mọi người ăn tự nhiên."

Hiên Viên Chiếu đến gần, ha ha cười: "Hoàng huynh sao cứ nhiên vẫn không đối phó được? Có muốn huynh đệ ta truyền thụ cho người mấy chiêu dụ mỹ nhân tâm đắc không?" Vừa dứt lời, chợt nghe Ly Lạc ho khan một tiếng, lập tức hấn bị dọa đến mức chỉnh vạt áo ngồi ngay ngắn.

Hiên Viên Trường Không không nhịn được cười: "Người xem người còn có cái dạng này, trẫm làm sao dám để người dạy? Chẳng lẽ để người dạy trẫm quỳ ván giặt như thế nào sao?"

Hiên Viên Chiếu hung tợn trừng mắt nhìn hấn: "Không, ta dạy cho người quỳ ván giặt như thế nào đỡ đau nhất."

Độc Cô Khung không cùng bọn họ đáp lời, cứ thế gấp thức ăn. Hiên Viên Trường Không cùng Hiên Viên Chiếu và Ly Lạc cũng ngừng nói cười mà tập trung vào ăn. Phút chốc, bốn người đã dùng cơm xong, Hiên Viên Trường Không lên tiếng: "Ta nghe nói ngày đó Chiếu nhi sơ dĩ mới biết Ly Lạc hai ngày đã vội vàng lấy vào cửa, chính là do bị khúc kiếm vũ dưới tàng cây hạnh của người mê hoặc, vừa lúc hôm nay khí trời ẩm áp, trong đình viện lại trống trải, không biết Ly Lạc có thể cho trẫm mở rộng tầm mắt không?"

Ly Lạc vội nói: "Quốc sư kiếm thuật vô song, có người ở đây, ta nào dám bêu xấu, hoàng thượng không nên làm khó tại hạ." Ý không muốn lộ ra thực lực của mình, nhưng Hiên Viên Trường Không lại kiên trì muốn xem, cuối cùng ngay cả Độc Cô Khung cũng lên tiếng: "Vương phi hôm nay đã xem kiếm thuật của ta, nhưng lại không để cho ta xem kiếm pháp của vương phi, nếu hoàng thượng may mắn, không bằng vương phi dâng cho chúng ta một đoạn đi?" Hấn nói như vậy khiến cho Ly Lạc không có cách nào cự tuyệt.

Ý tứ quốc sư rõ ràng là có qua có lại, cũng là, người ta đã cho người xem qua, người không có lý do gì không cho người ta xem,

cuối cùng Ly Lạc bất đắc dĩ đành phải đứng dậy vào trong viện, bên cạnh có thị vệ chuyển lên một thanh kiếm. Y ngưng thần tĩnh khí, đột nhiên bóng dáng chợt lóe, chính là bộ kiếm vũ ngày trước múa cho Hiên Viên Chiếu: Lạc tình kiếm pháp.

Hiên Viên Trường Không cùng Hiên Viên Chiếu đều nhìn đến ngây người, bởi vậy không ai chú ý tới Độc Cô Khung sắc mặt đại biến, cuối cùng hắt dút khoát đứng lên, nhìn không chớp mắt vào bóng dáng Ly Lạc tung bay trong không trung, hai bàn tay nắm chặt.

Hiên Viên Chiếu hồi phục tinh thần, phát hiện dị trạng của Độc Cô Khung, trong lòng hẩn kinh ngạc, thầm nghĩ chẳng lẽ Độc Cô Khung đã phát giác ra thân phận của Ly Lạc? Cũng không đúng, Cừu Năng còn chưa có chết, Ly Lạc cũng không tiến hành ám sát, vậy sao hẩn lại có cái dạng này?

Đang muốn hỏi, Ly Lạc đột nhiên ngừng lại, thu lại kiếm thức, hướng hoàng thượng hơi hơi ôm quyền nói: "Đã bêu xấu với bệ hạ." Nói xong liền tỏ ý về ngôi.

Đột nhiên một thân ảnh xông đến, Độc Cô Khung ra tay như gió, một chiêu đã bắt được cổ tay Ly Lạc, sắc mặt lúc trắng như quỷ, lúc ửng hồng như lửa, một đôi mắt phượng ẩn chứa tinh quang nhìn Ly Lạc, môi mấp máy động, như muốn nói lại thôi.

Hiên Viên Chiếu cũng vội vàng xông đến, đoạt lấy tay Ly Lạc, không vui nói: "Quốc sư làm cái gì vậy? Có gì có thể từ từ nói."

Độc Cô Khung lúc này mới nỗ lực thở hỗn hển vài hơi, khôi phục thành bộ dáng lạnh nhạt ban đầu, trầm giọng: "Xin lỗi, ta nhất thời quá mức kích động thất thổ, làm cho hoàng thượng và vương gia chê cười." Nói xong lại nhìn thẳng về phía Ly Lạc, một hồi lâu sau mới mở miệng hỏi: "Ta chỉ muốn hỏi một chút, sư phụ người người phương nào, bộ kiếm pháp này người học được từ đâu?"

Ly Lạc cùng Hiên Viên Chiếu liếc mắt nhìn nhau, lập tức nhận thấy trong này khẳng định có chuyện. Liên quan đến sư phụ

mình, Ly Lạc đầu chịu nói thật, cúi đầu nghĩ sơ mới ngẩng lên nói: "Ta từ nhỏ đã bị vương gia đưa đến chỗ hảo hữu của ngài để học nghệ, bộ kiếm pháp này là trong một lần lên núi lấy củi được một người qua đường dạy. Hẳn ngụ ở đó ba ngày, đợi đến khi ta lãnh hội xong liền rời đi, ta và sư phụ cũng không biết hẳn là ai."

Độc Cô Khung vẻ mặt vô cùng thất vọng, gật đầu nói: "Nguyên lai là như vậy." Hẳn lại liếc mắt nhìn Ly Lạc một cái, hướng Hiên Viên Trường Không nói: "Hoàng thượng, ta lúc này tâm tình bất ổn, thứ cho ta không thể theo cùng." Nói xong cũng không cáo lui liền rời đi.

Hẳn không nói, Hiên Viên Trường Không cũng không hỏi, tiệc rượu vội tan, Ly Lạc cùng Hiên Viên Chiêu trở lại vương phủ. Thấy Hiên Viên Chiêu đến thư phòng, Ly Lạc liền đi về hướng đông viện nơi ở của lão vương gia.

Lão vương gia đang ở thư phòng cùng Bình Đại đánh cờ, nhìn thấy y qua, liền đơn giản hỏi han lần này đến hoàng cung tiệc rượu thế nào. Ly Lạc vừa nói vừa cẩn thận quan sát, đợi khi nói đến biểu hiện của Độc Cô Khung sau khi mình múa kiếm, quân cờ của lão vương gia cũng rơi xuống "ba" một tiếng, hẳn kinh ngạc ngẩng đầu, thất thanh hỏi: "Cái gì? Người múa bộ Lạc tình kiếm pháp trước mặt Độc Cô Khung? Ai, người đưa nhỏ này, người... Mà thôi, vậy Độc Cô Khung hẳn nói thế nào?"

Ly Lạc nói: "Ta bảo là do người qua đường dạy ta. Vương gia, đến cùng giữa quốc sư cùng sư phụ ta đã xảy ra chuyện gì? Hẳn không chịu nói, ta đoán người nhất định biết."

Bình vương gia giơ quân cờ lên, nhìn ngoài cửa sổ một hồi lâu thật lâu sau đó mới thở dài một tiếng nói: "Quên đi, lần sau người về hỏi sư phó của người, chuyện người khác ta cũng không tiện nhiều lời."

Ly Lạc con người vừa chuyển, thì thảo nói: "Độc Cô Khung đêm qua cùng sáng nay đều biểu hiện tựa hồ đối với tình nhân nhớ mãi không quên, chẳng lẽ là sư phụ đoạt lão bà nhà người

ta? Cho nên mới làm cho người ta hận người đến mức này?”

Chưa nói hết, Bình vương gia thất thủ liền đem chén trà bên cạnh quăng nát bầy, hấn tức giận trừng mắt với Ly Lạc: “Tiểu hài tử nói bậy bạ gì đó? Sư phó của người... người xem bộ dáng kia của sư phó người, hấn nếu có lão bà, không bị người khác cướp đi đã may lắm rồi, làm sao có thể đi đoạt lão bà người khác, lão bà của Độc Cô Khung tốt đến vậy sao?”

Ly Lạc giang tay nói: “Cũng đúng, sư phụ tướng mạo bình thường, lại là người mơ hồ, chỉ biết đi nuôi chim nhỏ thú nhỏ bị thương, chưa từng thấy ngài để tâm đến chuyện phong nguyệt. Ta cũng không thấy ngài đề cập đến có người nào ngài nhớ mãi không quên. Bất quá đã như vậy, sao Độc Cô Khung lại có bộ dáng đó a?”

“Tiểu quỷ người đừng nghĩ linh tinh nữa.” Bình vương gia khoát tay: “Được rồi, đi ra ngoài đi, người còn ở đây ta lại chẳng được Bình Đại.”

Ly Lạc thấy bộ dáng hấn có ý không muốn cho mình biết, biết hỏi thăm cũng vô dụng, nghĩ năm năm nay chưa từng trở về thăm sư phụ, một ngày nào đó phải về một chuyến. Sư phụ người đơn thuần mơ hồ, khẳng định sau hai ba câu nói sẽ bị mình truy ra. Nghĩ tới đây, y liền cáo từ.

Trong nháy mắt hơn một tháng trôi qua, hôm đó, Ly Lạc đến chỗ Bình vương gia từ biệt, nói muốn đi thăm sư phụ, Bình vương gia biết y thuận tiện muốn đi hỏi thăm chuyện Độc Cô Khung. Đây cũng không phải chuyện có thể cự tuyệt, hấn chỉ thấy kì quái.

“Chiếu nhi tiểu tử đồng ý cho người đi sao? Hấn hiện tại một ngày cũng không chịu rời người.” Bình vương gia vuốt chòm râu cười hỏi.

Ly Lạc nói: “Ta không nói cho hấn, một khi nói cho hấn, thế nào hấn cũng đòi đi theo. Nhưng hấn hiện tại không thể so với trước, thân kiêm hình bộ cùng binh bộ nhị chức, há có thể buông

bỏ bốn phận, cho nên phụ vương người cũng phải thay ta giữ bí mật, nghìn vạn lần không thể nói ta đi đâu.”

Nói đến đây Ly Lạc lại cảm thấy đau đầu. Hiện tại Hiên Viên Chiếu rất có tiền đồ, nhưng động đến những chuyện liên quan đến mình, bản tính cố hữu của hắn lại hiện ra rành rành.

Lần trước mình nói muốn đi thôn quê chơi, đâu có một ngày sẽ trở về, kết quả người này trước mặt mình không dám nói gì, hóa ra sau đó hắn bỏ lại một đồng công vụ trong nha môn chạy tới đây, còn phần chần nói nếu như hoàng thượng trách tội, có thể cách chức hắn, như vậy hắn liền có thể ngày ngày ở cùng mình. Ly Lạc đã tức giận đến mức bắt hắn quỳ ván giặt đến nửa đêm, nhưng tiểu tử đó vẫn như cũ không có ý hối cải.

Bởi vậy hiện giờ Ly Lạc nào dám nói cho Hiên Viên Chiếu chuyện này, đến chỗ sư phụ ít nhất phải hơn một tháng, tên kia mà biết, khẳng định chân thấp chân cao đi xin hoàng thượng từ chức. Ở phương diện này, chính mình uy hiếp thế nào cũng không được.

Đầu Bình vương gia cũng bắt đầu đau nhức, nhìn về phía Ly Lạc nói: “Người đi lần này, trong phủ lại gặp nạn mất. Tính tình của Chiếu nhi, ngoài người ra còn ai trị được hắn. Không được, người nếu muốn đi phải có biện pháp, nếu không ta cũng không cho người đi.”

Ly Lạc bất đắc dĩ, nghĩ thầm nhìn xem ta toàn gặp những người kiểu gì thế này. Y móc từ trong ngực ra một phong thư, đưa cho Bình vương gia nói: “Nếu vương gia hỏi, ngài đem phong thư này cho hắn xem là được, khẳng định hắn sẽ nghe lời.” Nói xong khoác đồ tiêu sái rời đi.

Quả nhiên, đợi đến khi Hiên Viên Chiếu từ trong triều trở về, biết được Ly Lạc sáng nay đã rời đi, không khỏi nháy dưng. Chúng tôi tớ có kinh nghiệm đều hiểu được vương phi không có ở đây, vương gia bạo long không có người nào có thể chế trụ, cho nên đã sớm đi tị nạn, chỉ còn lại độc có Bình vương gia một người

chống đỡ đại cục.

Cũng may trong tay Bình vương gia còn có một vương bài, hần mỉm cười nhìn con trai đang nổi giận bưng bưng, móc từ trong túi ra thư của Ly Lạc.

Quả nhiên, Hiên Viên Chiêu vừa nhìn thấy thư của Ly Lạc, cả người giống như cây cà héo rũ. Qua nửa ngày, hần mới lết được về phía Hà Phong Hiên.

"Ly Lạc viết cái gì a?" Bình vương gia ở phía sau cười hỏi, nhận được quả trứng mắt của con trai. "Còn hỏi, ta không tin ngài có thể tìm được hiểu kì mà chưa mở ra xem."

Bình vương gia ha ha cười, thầm nghĩ đứa nhỏ Ly Lạc này thật đúng là hiểu được nhược điểm của con trai mình mà xuống tay. Y trong thư nói, nếu Hiên Viên Chiêu dám từ quan hoặc hồ đồ, y sẽ ở bên ngoài cả đời không trở về, nếu như hần đồng ý ngoan ngoãn vào triều, vì nước vì dân tận lực, một tháng sau đợi mình về sẽ hảo hảo khen thưởng, mà khen thưởng cái gì, cũng không cần phải nói.

Hiên Viên Chiêu từ sau đêm đó bắt đầu phòng không gối chiếu, liên tiếp như vậy ba ngày, liền có Hiên Viên Dã đến mời hần.

Hiên Viên Dã cũng không biết nội tình, nghĩ thầm vốn nghe đường ca sợ vợ như sợ cọp, hiện giờ nghe nói vương phi xuất môn, nên hảo hảo phong lưu khoái hoạt một phen. Dù sao cũng không ai biết, chỉ hai người len lén đi ra ngoài là xong.

Hần bàn tính đến đây, kết quả bị Hiên Viên Chiêu oai phong lẫm liệt răn dạy một trận, không thể làm gì khác hơn ngoài xám mặt đi về, vừa đi vừa nói: "Thật là, ai biết cái người Ly Lạc kia mặc dù vắng mặt, nhưng uy thế sót lại vẫn còn, u u ô..." Chưa nói xong, vai chột bị một người đụng phải, hần nhìn lại, chỉ thấy một bóng người lão đảo tiến về phía vương phủ.

"Kì quái, sao nhìn giống Ly Lạc thế nhỉ?" Hiên Viên Dã khó hiểu quay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy dưới ánh sáng yếu ớt của

cây đèn lồng trong tay, trên mặt đất rõ ràng là một vết máu.

Chương thứ bảy

(Độc Cô Khung cùng Tần Dật)

Hiên Viên Chiếu tiến bước Hiên Viên Dã, thầm nghĩ tiểu tử này quả thực so với mình năm năm trước không có gì khác nhau. Hắc lặc đầu cười cười: Cũng không biết lúc nào tên tiểu tử đó có thể gặp được một người lợi hại đến quản giáo hắn, cũng giống như mình đã gặp được Ly Lạc.

Nhắc tới Ly Lạc, lòng hắn tự nhiên mềm lại, thậm chí cả quãng thời gian quý ván giặt cũng trở nên tốt đẹp. Ánh mắt hắn rơi vào tấm ván giặt ở đầu giường, bước tới nâng nó lên nhẹ nhàng vuốt ve, cười khổ nói: "Huynh đệ a huynh đệ, thời gian người cùng ta ở bên nhau cũng coi như không ít, ai, mấy ngày nay Ly Lạc không có ở đây, không có ta ở bên người, có thấy tịch mịch không? Nhưng không có Ly Lạc, ta quý người làm gì? Không phải tự mình đi chịu tội sao? Nếu bây giờ Ly Lạc xuất hiện trước mặt ta, cả đêm nay ta quý người cũng được."

Hắn chưa nói xong, chợt nghe thấy một tiếng động nhỏ, giống như tiếng ngói vỡ trên đầu.

Hiên Viên Chiêu lúc này không còn là tên tiểu tử năm năm trước, trong lòng cả kinh, liền phi thân ra ngoài, không chờ chân chạm mặt đất, dùng khinh công bay lên mái nhà.

Nhìn chung quanh không có vết chân người, hắn hừ một tiếng: "Giỏi thay cho hắn, đã thoát được rồi." Nói xong ngồi xổm người xuống xem mái ngói, chỉ thấy quả nhiên bị vỡ một khối, bên cạnh có vết máu đỏ sẫm.

Hiên Viên Chiêu thầm nghĩ kì quái, chẳng lẽ là tên thích khách bị thương? Không lẽ trong hoàng cung có chuyện? Trong lòng vừa nghĩ vậy, liền lập tức kêu Bình Đại Bình Nhị đến, phân phó bọn họ canh gác các nơi trong phủ cho tốt, tuyệt không cho phép thích khách kia trốn thoát.

Hắn lập tức thay đổi y phục tiến cung. Hiên Viên Trường Không vẽ mặt bất mãn ra tiếp, không vui nói: "Làm gì? Ly Lạc nhà các người không có ở đây, nhịn không được phòng trống lại nhìn ta sung sướng không vừa mắt có đúng không? Có lời gì nói mau, hắn còn đang ở trong phòng chờ ta."

Hiên Viên Chiêu trong lòng kinh ngạc, thấy bộ dáng Hiên Viên Trường Không giống như không hề biết chuyện gì, cũng không nói gì nhiều, chỉ nói luyện thuyên hai câu liền nhanh chóng cáo lui đi ra. Phía sau truyền đến tiếng mắng phần hận của Hiên Viên Trường Không, kèm theo một tiếng "khuông lang", không biết vật xui xẻo nào bị mình liên lụy, bỏ mình trong tay hoàng đế đương nổi giận.

Hiên Viên Chiêu trở về phủ, kêu Bình Đại Bình Nhị lên hỏi, hai người họ đều nói ngay cả một con ruồi cũng không thể bay qua. Lúc này hắn mới yên tâm, thầm nghĩ đại khái là có vị vương công đại thần nào đó bị hành thích, cũng chỉ có thể chờ đến ngày mai, đến lúc đó có người bị đâm, nhất định sẽ kinh động hoàng thượng, chắc chắn sẽ lùng bắt. Đến lúc đó hắn đem thích khách

bắt được trong phủ đưa đến, mọi sự liền đại cát.

Hiên Viên Chiêu hết sức tín nhiệm năng lực của đám người Bình Đại. Hắn trở lại Hà Phong Hiên, nghĩ về Ly Lạc trong chốc lát rồi mới đi ngủ. Ngủ không tới hai canh giờ, đột nhiên tiền viện truyền đến thanh âm ầm ầm, khiến hắn bừng tỉnh dậy.

Bình Tam vào bẩm báo: "Vương gia, quả thật có người bị đâm, hiện tại quan binh đang ở trong thành lòng bắt, có một đội ngự lâm quân đã tới phủ chúng ta. Chúng nô tài không dám kinh động lão vương gia, người xem có để cho bọn họ lục soát không."

Hiên Viên Chiêu đứng lên mặc quần áo nói: "Không hay rồi, lúc này đã xuất động, chứng tỏ người bị đâm là một vị quyền cao chức trọng, bởi vậy hoàng huynh mới sốt ruột như thế. Cũng không biết là ai, chúng ta đi hỏi một chút."

Tới trong sân, viên quan dẫn đầu ngự lâm quân vội vàng tiến lên chào, Hiên Viên Chiêu khoát tay nói: "Không cần đa lễ, cho người của ngươi cùng hạ nhân trong phủ ta đi lục soát. Đêm qua trong phủ ta rất có thể có thích khách ẩn giấu, trên mái ngói vẫn nhìn thấy vết máu." Lại phân phó Bình Nhị Bình Tam: "Các ngươi phải phối hợp với ngự lâm quân cẩn thận lòng bắt, nhưng không được kinh động cha ta, hiểu chưa?"

Bình Đại Bình Nhị nhận mệnh rồi đi, mấy trăm ngự lâm quân đi theo bọn họ tiến về các nơi trong vương phủ. Viên quan ngự lâm quân cảm động nói: "Vương gia thật là hiếu đại nghĩa mới ủng hộ chúng ta như thế, so với người khác..."

Hiên Viên Chiêu chỉ lo lắng cho người bị đâm, không chờ hắn nói xong, bèn khoát tay chặn lại: "Không cần phải nói, ta biết. Tiền Minh ta hỏi ngươi, người bị đâm là vị vương công đại thần nào? Hiện tại ra sao? Còn sống không?"

Tiền Minh vỗ đùi, thở vắn than dài nói: "Sống cái gì a, đợi đến lúc phát hiện ra thì đã chết lâu rồi, quốc sư giận điên lên, chẳng những chúng ta, ngay cả môn đồ thủ hạ dưới tay hắn cũng đều xuất động. Lệnh trong vòng ba ngày nhất định phải bắt được

hung thủ, nghìn đao vạn chém báo thù cho Cừu đại nhân.”

Hiên Viên Chiêu nghe xong trong lòng nhất thời lạnh toát, mặt hắc tái mét, tâm thần đại chấn không khỏi lung lay, tiến lên kéo cổ áo Tiền Minh lớn tiếng hỏi: “Ai? Người nói là ai bị đâm? Là Cừu Năng sao? Đồ đệ bảo bối Cừu Năng của quốc sư?”

Tiền Minh bị bộ dáng sắc bén của hắc dọa đến nhảy dựng lên, còn tưởng rằng hắc và Cừu Năng quan hệ thâm hậu, vội vàng nói: “Đúng vậy, chính là Cừu đại nhân. Ai nha bị thảm a, bị một kiếm đâm thủng lồng ngực. Bất quá thanh kiếm Cừu đại nhân nắm trong tay khi chết cũng có vết máu, nói vậy tên thích khách kia cũng bị thương. Theo ta thấy, thích khách trốn trong vương phủ khẳng định chính là người giết Cừu đại nhân, vương gia may mắn...”

Tiền Minh còn nói những gì, Hiên Viên Chiêu đã nghe không vào nữa. Hắc buông Tiền Minh ra, cúi đầu vội vàng đi vòng quanh, lẩm bẩm nói: “Không, sẽ không, khó có khả năng là Ly Lạc. Ly Lạc đã đi ra cửa, y khẳng định là đi thăm sư phụ, đã ba ngày trôi qua, sao có thể xuất hiện ở kinh thành. Đúng, không sai, y đã đáp ứng với ta sẽ không hành sự lỗ mãng, không sai, không phải là y. Cừu Năng khẳng định là kết thù với người khác, cho nên... Không sai, chính là như vậy...”

Những lời này nói là phân tích, đúng hơn là tự an ủi mình. Đáng tiếc là ngay cả chính Hiên Viên Chiêu cũng biết, những lời an ủi này chỉ là lừa mình dối người, thử hỏi, Cừu Năng được Độc Cô Khung chân truyền, có ai có thể giết chết hắc, trừ bỏ Ly Lạc, hắc căn bản không nghĩ ra được người thứ hai.

“Ân, sắc mặt quốc sư tệ lắm, thành thật mà nói, ta chưa từng nhìn thấy bộ dáng kia của hắc, ai chẳng biết Cừu đại nhân là đệ tử đặc ý nhất của hắc. Ai, xảy ra chuyện như vậy, vương gia người cũng phải cố nén bi thương a, hung thủ nhất định khó thoát...” Tiền Minh không muốn bỏ phí cơ hội nịnh hót vương gia, không ngừng tiến lên an ủi, bộ dáng tựa hồ thống khổ vô cùng.

“Ta cố nén bi thương cái rắm.” Hiên Viên Chiêu tức giận nhìn Tiền Minh: “Hắn chết ta càng cao hứng, quốc sư tức giận liên quan gì tới ta, hắn sinh khí sao, ta so với hắn còn muốn sinh khí gấp bội.” Hắn kiên định cước bộ, suy nghĩ xem nên làm gì bây giờ, hiện tại làm sao khiến cho ngự lâm quân ngừng lục soát? Đã bắt đầu rồi, từng góc trong vương phủ đã bị lục soát, không phải nói ngừng là ngừng được.

Hiên Viên Chiêu càng thêm lo lắng chính là, Ly Lạc bị thương, còn không biết thương thế ra sao. Cừu Năng võ công không phải tầm thường, đòn cuối cùng trước khi chết uy lực càng thêm đáng sợ.

Vừa nghĩ đến thương thế của Ly Lạc, Hiên Viên Chiêu lòng như lửa đốt, hận Ly Lạc không thể ngay lập tức xuất hiện trước mặt mình. Quản cái gì Độc Cô Khung Độc Cô Phú, ngay cả hoàng đế ca ca thiên hoàng lão tử tới, hắn cũng phải đem Ly Lạc gắt gao ôm vào trong ngực không buông tay.

Vừa mới nghĩ như vậy, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập, hai thanh âm đồng thời vang lên: “Đại nhân, vương gia...”

Hiên Viên Chiêu cùng Tiền Minh xoay người, chỉ thấy Bình Đại dìu một người bước tới, một đội ngự lâm quân đi bên cạnh đều thần sắc ủ rũ không cam lòng.

Không chờ Bình Đại bấm báo, Hiên Viên Chiêu xông lên đón lấy người kia, rõ ràng minh bạch, không phải Ly Lạc còn ai vào đây.

“Đại nhân, chúng ta tìm được thích khách rồi, nhưng người hầu vương phủ lại nhất quyết không cho chúng ta động vào hắn, lại càng không cho trói lại.” Tên ngự lâm quân bắt đầu ủ rũ cáo trạng với người đứng đầu, còn Bình Đại nói khẽ với Hiên Viên Chiêu: “Người bị ám sát là Cừu Năng, thích khách chính là Ly Lạc, vương gia, chuyện này...”

Hiên Viên Chiêu khoát tay, trầm giọng nói: “Mọi việc ta đều

đã rõ, Bình Đại, người làm tốt lắm, lập tức đi truyền thái y tốt nhất thái y viện lại đây, bảo bọn họ mang đến dược vật tốt nhất.”

Bình Đại chần chờ một chút, cuối cùng lộ ra vẻ tươi cười vui mừng: “Hài tử này năm năm trước vẫn chỉ biết hồ đồ, giờ đã trở thành một nam tử hán đại trượng phu có đảm lược. Hẳn vui vẻ lĩnh mệnh rồi đi.”

Ly Lạc đột nhiên ngẩng đầu lên, trong đôi mắt thần sắc vừa là khiếp sợ vừa là cảm động, môi y mấp máy cả nửa ngày, mới run rẩy nói: “Hiên Viên, ta... ta xin lỗi người, ta... đã không tuân thủ lời hứa với người, người... người không cần vì ta mà trở mặt với quốc sư... Người nghìn vạn lần không thể... làm như vậy, thế lực quốc sư... áp lực của hoàng thượng... Hiên Viên...”

Thương thế của y đau đớn vô cùng, mất máu quá nhiều dẫn đến vô lực, nói đứt quãng mấy câu, thấy bộ dáng Hiên Viên Chiêu không để ý tới, trong mắt hắc thần sắc càng thâm trầm kiên định khó dò vô cùng. Y biết ý hắc muốn giữ lại mình, trong lòng quynh lên, liều mạng tránh ra cũng không được, không thể làm gì khác hơn ngoài việc quay về phía tên Tiền Minh đang đứng ngậy ra như phỗng phía sau mà hô: “Các người không phải muốn bắt thích khách sao? Còn đứng đấy làm gì? Nhanh chóng lại đây bắt ta đi.”

Tiền Minh phục hồi lại tinh thần, thương cảm thay cả đời đầu lĩnh ngự lâm quân cũng chưa từng gặp qua chuyện đáng ngạc nhiên như vậy: Vốn vương gia đang oán giận, sau khi nhìn thấy thích khách xong, lại chuyển từ tích cực phối hợp lòng bắt sang cực lực ôm ấp thích khách không cho bọn họ hành động. Mà phạm nhân được vương gia liều mạng bảo vệ lại cứ nhiên chủ động gọi mình ra bắt y.

“Mau tới đây bắt ta đi, các người... các người không mang ta đi, trở về ăn nói thế nào với quốc sư?” Khí lực Ly Lạc dần dần yếu đi, thần trí cũng từ từ mơ hồ, y hô hoán xong, liền ngất đi.

Ta cũng muốn mang người trở về a, nhưng người xem vương

gia bộ dáng giống như lão hổ, ai dám đoạt người trong lòng hã a, ta không thể trêu vào quốc sư, nhưng ta cũng không thể trêu vào vương gia. Trong lòng Tiền Minh liên tục kêu gào: U u ô, quả nhiên vận mệnh hạ nhân như chúng ta đúng là bi thảm a.

Hiên Viên Chiêu đứng lên, ôm chặt Ly Lạc nói với Tiền Minh: "Ta không nói nhảm với các người, cảm ơn các người giúp ta tìm ra Ly Lạc, nhưng ta tuyệt đối sẽ không giao lại y. Ta cũng sẽ không khiến các người khó xử, người trở về có thể đem chuyện vừa nãy nói cho Độc Cô Khung, nói hã muốn bắt hung thủ cứ tới chỗ của ta mà bắt."

"Vương... vương gia..." Tiền Minh hô lớn, bị Hiên Viên Chiêu quay đầu lại trừng cho một cái, nhất thời bị dọa đến rớt nửa cái mạng, chỉ bất quá hã còn có chức trách, không thể không kiên trì đến cùng: "Vương gia... chúng ta... chúng ta trở về phải nói rõ ràng cho quốc sư, cái này... người này là... là người như thế nào với ngài? Ngài sao... ngài sao lại che chở y như vậy?"

"Người này? Người hỏi y là gì của ta?" Hiên Viên Chiêu cúi đầu ha ha cười, sau đó thanh âm thoắt trở nên êm ái: "Y là người quan trọng nhất trong số mạng của ta, là người yêu của ta, là vương phi của ta." Hã bỗng nhiên ngẩng đầu, lạnh lùng nói: "Người cứ trở về nói với Độc Cô Khung như vậy."

"Vâng...vâng... vương gia, ty chức lập tức sẽ đi." Tiền Minh bị dọa đến ôm đầu trốn như chuột, không nói hai lời mang theo ngự lâm quân rời khỏi vương phủ. Thẳng đến ra đường cái, khẩu khí hã mới trở lại, tự nhủ: má ơi, tưởng là ai, nguyên lai chính là một trong những nam thê hung hã nổi tiếng kinh thành a, hã hã, xem ra có trò hay rồi, quốc sư, Tuyên vương gia..." Hã vừa mới cười khúc khích, lại nhớ tới chính mình còn phải phụng mệnh quốc sư, sắc mặt đột nhiên chuyển biến, chỉ thiếu điều sụt sùi khóc lớn.

Tiếng chim hót ríu rít làm Ly Lạc bừng tỉnh khỏi cơn mê. Y mở mắt ra, chợt nghe thấy tiếng Hiên Viên Chiêu thấp giọng phân

phó Bình Nhị Bình Tam cùng mấy người gia phó: "Đi, đem mấy con chim đáng hận trên cây ngoài cửa sổ đuổi hết đi cho ta, chúng nó ầm ỹ như vậy, vạn nhất đánh thức Ly Lạc thì làm sao?"

Hiên Viên, Ly Lạc cả kinh, toàn bộ cơn buồn ngủ chạy đâu mất, y giương mắt nhìn về phía đầu giường, là giường trưởng quen thuộc, lại nhìn trên người, cũng là áo quần quen thuộc, nơi này chính là Hà Phong Hiên không sai. Mỗi một đồ vật đối với y mà nói, đều là quen thuộc đến mức thân thiết.

Khóe miệng y thoáng hiện một nét cười khổ, Hiên Viên đến cùng vẫn là lưu lại mình, mặc cho bao nhiêu phiền toái do hành động này mang lại. Y bắt đầu hồi hận, thật sự hồi hận, tại sao không thể ức chế được cảm xúc, nhìn thấy Cửu Năng trên đường, sao không thể làm bộ như không quen biết, tại sao lại đi theo hắn về kinh thành để tìm thời cơ ám sát?

Hiên giờ thù của cha mẹ đã được báo, nhưng y lại hại đến người mình yêu thương nhất. Y cố gắng ngồi dậy, cúi đầu nhìn, vết thương trên người đã được băng bó cẩn thận. Trong lòng cảm giác vô cùng ấm áp, nhớ đến lời nói lúc trước của Hiên Viên Chiếu, vậy là các ngự y không dám chậm trễ, đã dùng đến thuốc cầm máu tốt nhất.

Có thể vẫn có biện pháp. Ly Lạc nghĩ thầm trong lòng. Y không thể để Hiên Viên Chiếu vì mình mà đối chọi với Độc Cô Khung, đừng nói đến quyền thế của Độc Cô Khung, chỉ riêng võ công của hắn, cả mình và Hiên Viên Chiếu đều không phải đối thủ, một khi hắn ôm hận trong lòng, ngày sau sẽ bất lợi cho Hiên Viên Chiếu ...

Ly Lạc rùng mình một cái, không dám nghĩ xa hơn nữa. Không được, người nào làm người ấy chịu, y phải đi tìm Độc Cô Khung nói cho rõ ràng, chuyện này là ân oán riêng của mình và Cửu năng, không có nửa điểm quan hệ đến Hiên Viên Chiếu.

Không hại hắn, không liên lụy đến hắn, chính mình chỉ có thể làm đến nước này. Tương lai âm dương vĩnh viễn cách biệt, cũng

chỉ có thể than trời một câu. Nghĩ đến việc bỏ đi tình yêu say đắm trong lòng mười bảy năm trời, nghĩ đến Hiên Viên Chiếu mất đi mình sẽ ra sao, Ly Lạc liền cảm thấy tim như bị dao cắt.

Chỉ là hiện tại hồi hận đã không còn kịp nữa, hưởng chi báo được thù, nỗ lực của y bao năm qua cũng không uổng phí. Y chỉ nuối tiếc, kiếp này không thể cùng Hiên Viên Chiếu ở bên nhau đến đầu bạc răng long.

“Ly Lạc, sao ngươi lại ngồi dậy?” Hiên Viên Chiếu vừa bước vào phòng, nhìn thấy Ly Lạc ngồi trên giường nhú mày suy nghĩ thần sắc bi thương, không khỏi kinh hãi, vội vàng chạy đến dìu y nằm xuống, nói: “Không sao cả, đừng lo lắng, thái y nói vết thương mặc dù sâu nhưng cũng không chí mạng, là may mắn trong bất hạnh, chỉ là mấy tháng từ nay về sau phải hảo hảo tịnh dưỡng, bởi vì mất máu quá nhiều...”

“Vương gia, sao ngươi không vào triều?” Ly Lạc ngăn lại bài miêu tả của Hiên Viên Chiếu về thương thế của mình, thật sự bởi vì y hiểu rõ chính mình bị thương đến mức nào.

“Vào triều làm gì? Ta đang chờ Độc Cô Khung đến đây. Nói không chừng hoàng đế ca ca cũng đến.” Hiên Viên Chiếu bình chân như vại nói, nhìn thấy sắc mặt của Ly Lạc trong nháy mắt chuyển sang lo lắng, hắt vội vàng che miệng Ly Lạc, nhẹ giọng nói: “Ngươi yên tâm, thế lực của Độc Cô Khung ta rất rõ, lúc nào không được đặc tội hắt tự nhiên ta cũng không đi trêu chọc. Nhưng hiện tại tình huống bất đồng, vương phi của ta bị thương, còn muốn ta vì phần hòa khí nọ mà đem y mặc cho người ta xử trí, làm như vậy, Hiên Viên Chiếu ta còn có thể xem là nam nhân sao?”

Hắt vuốt ve Ly Lạc trong lòng mình, ôn nhu nói: “Ly Lạc, ta cũng biết ngươi tốt với ta, không muốn liên lụy ta, nhưng ngươi không thể chỉ suy nghĩ từ góc độ của ngươi, ngươi cũng nên nghĩ cho ta, có phải không? Ngươi yên tâm, chuyện này ta đã cân nhắc cẩn thận, thứ nhất, chuyện Cửu Năng hãm hại nhà

người đã rõ ràng rành, trong tay lão cha đã có chứng cứ, cho nên hẳn không chiếm được phần lý, mà người vì phụ mẫu người nhà báo thù đó chính là chuyện kinh thiên địa nghĩa.

Thứ hai, luận về thân phận, người là vương phi, hẳn bất quá chỉ là một tên quan tứ phẩm nho nhỏ, coi như là á đồ của Độc Cô Khung, so với người còn kém một khoảng xa. Mặc dù hẳn chết đi, nhưng cũng đã đâm bị thương người, đây chính là trọng tội, không truy cứu sai lầm của hẳn là may rồi. Cho nên chuyện này kì thật xử lý sẽ không giống như người tưởng tượng, người cứ yên tâm đi."

Ly Lạc vội la lên: "Ta yên tâm? Ta sao có thể yên tâm? Lý do thứ nhất thuộc về quá khứ, nhưng lại là ân oán của Hạ triều, hoàng đế ca ca của người sẽ không đứng về phía ta. Điều thứ hai, người căn bản chính là cưỡng từ đoạt lý, làm sao ta có thể yên tâm, không được, ta..."

Y vừa muốn ngồi lên, lại bị Hiên Viên Chiêu ấn xuống, lúc này hẳn hoàn toàn ngang ngược vô lý: "Ân, ta mặc kệ, dù sao thế nào cũng mặc kệ, chỉ cần ta còn sống không kẻ nào có thể mang người đi, dù ta không làm vương gia nữa cũng phải bảo vệ người."

Đột nhiên trên mặt hẳn hiện ra thần sắc mong đợi, ha ha cười: "Nếu như ta có thể bỏ đi danh hiệu đó thì tốt quá, hai người chúng ta có thể lui về chốn núi rừng, sống quãng đời còn lại nơi thanh sơn bích thủy, sau đó chờ đợi chuyển thế đầu thai, kiếp sau một lần nữa tiếp tục cuộc sống vợ chồng..."

Nói chưa hết lời, chợt thấy có Bình Đại bầm báo: "Vương gia, hoàng thượng cùng quốc sư giá lâm, hiện đã ở ngoài cửa phủ, lão vương gia lệnh cho người nhanh chóng thay quần áo nghênh đón."

Hẳn suy nghĩ một chút rồi nói: "Lão vương gia cũng bảo để cho Ly Lạc người an tâm dưỡng thương, quốc sư sẽ không mang người đi, ngài nói cùng lắm thì ngài bồi hoàn một việc bất nghĩa,

bất quá chuyện bất nghĩa này có lẽ cũng có thể trở thành chuyện tốt không chừng. Ngài phân phó người chỉ được ở trong Hà Phong Hiên tĩnh dưỡng, chuyện phía sau không cần quan tâm.”

Bình Đại nói xong, kêu tiểu nha hoàn chờ ở bên ngoài vào: “Sơn Tú, mau bưng thuốc lên cho vương phi dùng, còn có thuốc bổ ở phòng bếp, người phải dâng cho vương phi uống hết, hiểu chưa?”

Ly Lạc lúc này nào có tâm tư uống thuốc ăn canh, nhưng Hiên Viên Chiêu điểm vào mấy huyệt đạo của y, chế trụ y hành động, khiến cho y chỉ có thể trơ mắt nhìn người yêu đi xa, không thể làm gì được.

“Bình Tam, Bình Tam...” Y lo lắng hô, quả nhiên Bình Tam vọt vào, lo lắng hỏi: “Làm sao vậy Ly Lạc? Khó chịu chỗ nào?”

“Không, người... nhờ người ôm ta ra tiền viện.” Thấy Bình Tam lập tức lui ra phía sau vài bước, y không nhìn được lại năn nỉ nói: “Cầu người tam ca, chúng ta không đi ra, chỉ trốn phía sau cây hoặc chỗ nào đó, ta muốn tận mắt nhìn thấy Chiêu nhi bình an, nếu không... nếu không ta...” Y gấp đến độ hai tay nắm chặt mép giường, dưới tình thế cấp bách ngay cả xưng hô năm năm trước cũng dùng đến.

Bình Tam gật đầu, lại khó xử nói: “Ly Lạc, ta hiểu tâm tình của người, nhưng... nhưng chuyện này không đơn giản như vậy, âm thầm ra ngoài xem tình hình cũng được, nhưng... nhưng mấu chốt là, ta ôm người đi ra ngoài, một khi bị vương gia biết được...” Hắn rút cổ lại, trong phủ ai chả biết Hiên Viên Chiêu chẳng những là lão bà nô, còn là bình dấm chua hạng nhất, hắn dám ôm Ly Lạc ra ngoài, bị tên kia biết được thì sao còn có hoa quả mà ăn điểm tâm?

Ly Lạc tức đến nổ đom đóm mắt, bất đắc dĩ nói: “Người yên tâm đi tam ca, hắn không dám đâu, hắn mà dám động đến người, ta giáo huấn hắn.” Nói xong, Bình Tam mới yên tâm gật đầu cười nói: “Được, như vậy thì không có vấn đề, cho nên Ly Lạc

người nhớ kĩ, nghìn vạn lần không thể chủ động đi ra nhận tội nha.”

Ly Lạc không nghĩ tới hẳn sẽ nói câu này, không khỏi vừa cảm kích vừa hối hận, thầm nghĩ sớm biết như thế, lúc đầu đã không kích động mà báo thù, kết quả hại bao nhiêu người lo lắng, chỉ là... Ai, y thở dài một hơi, Bình Tam đã cống y đứng lên.

Trong tiền viện Bình vương phủ, bầu không khí ngưng trọng quỷ dị, Hiên Viên Chiêu cùng Độc Cô Khung trên mặt đều hiện ra nụ cười lạnh, một bên lão vương gia sắc mặt ngưng trọng không nói lời nào, mà hoàng đế Hiên Viên Trường Không ở giữa thì đang cố giảng hòa.

“Xem kìa xem kìa, các người đang làm cái gì vậy. Chiêu nhi, vương phi tại sao lại hạ sát Cừ Nặng? Chẳng lẽ y ý mình là vương phi mà hoành hành không cố kị? Sao còn có kiêu căng phép nước gì nữa? Còn có người, chẳng những không đại nghĩa diệt thân, cư nhiên còn bênh vực tội phạm, trước mặt ngự lâm quân lạm dụng chức quyền, có phải người cho rằng trẫm không dám tước danh hiệu vương gia của người?”

Hiên Viên Trường Không chỉ vào mũi đường đệ của mình, mặc dù ngữ khí nổi giận, vẻ mặt lại không hề lãnh khốc phần hận, chỉ có vẻ bất đắc dĩ tiếc rên sắt không thành thép.

“Hoàng huynh, người vội vã như vậy làm gì? Ly Lạc là ai người cũng biết, sao có thể sớm kết luận như vậy, y thích thú việc vô duyên vô cớ chạy đi hạ sát Cừ Nặng hay sao? Huống chi chính y cũng bị trọng thương.” Hiên Viên Chiêu bất mãn trừng mắt nhìn Hiên Viên Trường Không, không một chút sợ hãi: “Nói cho người biết, Cừ Nặng mười bảy năm trước đã hãm hại cả nhà Ly Lạc ở Hạ triều, khiến cho người nhà Ly Lạc trừ y ra đều bị xử tử, người nếu muốn xem, ở đây lão cha ta có toàn bộ chứng cứ.”

Hiên Viên lão vương gia phối hợp đem một chiếc hộp chuyển lên, Hiên Viên Trường Không nghi hoặc mở ra, bên trong lộ ra một mảnh lụa bạch, hẳn càng xem thần sắc trên mặt càng âm

tình bất định, cuối cùng hắc đem mảnh lụa bạch đưa cho Độc Cô Khung, tức giận rít gào: "Xem đi, người dạy ra được loại đồ đồ gì vậy, chuyện hèn hạ vô sỉ như vậy cũng làm được."

Độc Cô Khung tiếp nhận nhìn qua vài lần, liền đem mảnh lụa thả vào trong hộp, thản nhiên nói: "Lời nói của một bên không đáng tin, huống chi nếu như đó là sự thật thì sao? Hoàng thượng, chẳng lẽ người quên, Cừu Năng là thám tử do tiên đế phái đến Hạ triều, đây là lí do vì sao tuổi hắc lớn hơn so với ta nhưng ta vẫn hết lòng chỉ dạy. Bởi vì tiên đế muốn tiêu diệt Hạ triều, Cừu Năng mới hãm hại Ly Lạc, cũng là vì Lộc quốc chúng ta mà chuẩn bị. Chỉ tiếc tiên đế đột nhiên băng hà, tân hoàng đế đăng cơ thủ hiếu ba năm, không được khởi binh đao, kết quả làm cho Đại Danh Quốc chiếm tiện nghi."

Hắc dừng một chút rồi nói: "Mặc kệ thế nào, Cừu Năng vẫn là thần tử của Lộc quốc, hơn nữa đối với Lộc quốc hắc vẫn trung thành tận tâm, hắc lại là đồ đồ của Độc Cô Khung ta, có người giết hắc, ta lại không trừng trị, hoàng thượng, ngài bảo ta sau này sao khiến cho người phục."

"Nga, này..." Hiên Viên Trường Không nhất thời ghen lời, nghi hoặc nhìn Độc Cô Khung, thầm nghĩ không đúng a, Độc Cô Khung người này bình thường tính tình mặc dù lãnh đạm, nhưng không phải người không biết lý lẽ. Cừu Năng tuy là vì Lộc quốc làm việc, song thủ đoạn quá sức hèn hạ, nếu như bình thường, Độc Cô chắc chắn cũng không tha cho hắc, sao lần này ngay cả trăm cũng không nể mặt, chẳng lẽ có ẩn tình chi đây?

Trong sân nhất thời không ai nói chuyện nữa, Hiên Viên Trường Không cúi đầu nghĩ kĩ, đột nhiên ngẩng lên nói: "Chuyện này các người tự mình xử lý đi, trăm trong cung còn chút chuyện phải trở về giải quyết." Hắc nói xong liền phân phó thái giám ở lại, lần này đúng là đưa thân vào chỗ nước đục.

Bình vương gia đắm chiêu nhìn hoàng đế xa giá rời đi, sau đó dời mắt đến người Độc Cô Khung, nhàn nhạt mở miệng hỏi: "Tới

nước này, hoàng thượng đã phất tay, quốc sư tính xử lí thế nào? Trên có trời xanh, ta cùng khuyến tử tuyệt sẽ không để cho Ly Lạc chịu nửa phần ủy khuất.”

Độc Cô Khung cũng thản nhiên nói: “Ly Lạc còn sống, các người không chịu để cho y chịu nửa phần ủy khuất, mà Cừu Năng đã chết, ta nửa đời phiêu linh, bên người chỉ có một người tri âm ấm lạnh, hiện giờ cũng bỏ đi, lão vương gia bảo ta bỏ qua thế nào được?”

Lời của hắn vừa thốt ra, Bình vương gia lập tức giương mắt nhìn trời. Lúc này ngay cả Hiên Viên Chiêu cũng phát giác nội tình có điểm bất bình thường, chỉ là dưới loại tình huống này không biết hỏi sao, chợt nghe Độc Cô Khung âm trầm nói: “Lão vương gia đâu cần tại hạ rào đón vòng quanh, Tần Dật ở nơi nào, mong rằng lão vương gia có thể bảo cho, Độc Cô Khung cảm kích vô cùng.”

“Tần Dật là ai? Bẩm vương sao có thể biết hắn ở nơi nào?” Bình vương gia thu hồi ánh mắt nhìn trời, tiếp tục giả bộ hồ đồ.

Còn Hiên Viên Chiêu hồ đồ thật sự, này... chuyện này sao lại đột ngột thay đổi, cái gì Tần Dật, cái gì tri âm ấm lạnh, phi, Cừu Năng đã gần năm mươi tuổi, Độc Cô Khung dùng loại từ này đến nghe qua cũng thấy nổi gai ốc.

Mà Ly Lạc trốn ở sau cây nghe thấy lời ấy, thân thể không khỏi chấn động, Tần Dật, không phải là tên sư phụ sao? Quả nhiên là sư phụ cùng Độc Cô Khung có quan hệ, chẳng lẽ... chẳng lẽ đúng như mình phỏng đoán, hai người có mối hận đoạt thê sao?

Lại thấy Độc Cô Khung lạnh lẽo mở miệng: “Lão vương gia nếu muốn giả bộ hồ đồ, tại hạ cũng đành vậy, hoàng thượng đã mặc kệ chuyện này, nhưng kinh thành không thể do Bình vương phủ các người một tay che trời. Ta không thể đương trường giết vương phi, song y ám sát đại thần trong triều, lại không chấp pháp, đạo lý này chính là muốn nghịch lại hoàng thượng, không

thể có cách giải thích nào khác.”

Hắn nói xong bèn vung tay lên: “Người đâu, vào trong phủ thỉnh vương phi theo chúng ta đến hình bộ đại lao ở mấy ngày.” Suy nghĩ một chút lại cười lạnh nói: “Ta biết hình bộ là địa bàn của vương gia, bất quá vương gia tuy là hình bộ thượng thư, cũng chưa chắc đã làm chủ hoàn toàn, trong khi ta có hơn mười đệ tử tại nơi đó.”

“Người dám.” Hiên Viên rống giận, bước một bước đến che trước mặt Độc Cô Khung: “Ai dám động đến Ly Lạc, ta cùng hắn liều mạng.”

“Vương gia nếu cho rằng mình có thể là đối thủ của ta, xin mời rút kiếm.” Độc Cô Khung đứng chấp tay, cao ngạo mà nói, luận võ công của hắn, đích xác có thể có khẩu khí này.

“Khoan...” Bình vương gia cân nhắc tình hình, ý thức được nếu như dùng sức mạnh, thực lực bên mình quả có kém hơn một chút, không thể làm gì khác ngoài kiên trì giảng hòa đến cùng, khuyên bảo hết lời: “Quốc sư, không phải ta nói rồi sao, Tần Dật đã sớm quên đi tình cảm đó, ngươi hãy bỏ qua cho hắn đi. Lại nói tính tình của hắn ngươi không phải không biết, mơ mơ màng màng lại nóng nảy, cứ cho là ngươi tìm được hắn, sao biết được hắn có phải người tri âm ấm lạnh như miệng ngươi nói không? Tội gì phải làm khổ mình như vậy.”

“Quả nhiên...” Độc Cô Khung nét mặt thần sắc đại biến, đôi mắt bắn ra tinh quang kinh người, thế nhưng thân thể lại có chút run rẩy, hắn chuyển hướng Bình vương gia: “Quả nhiên ngươi biết Tần Dật ở nơi nào, Ly Lạc kia chính là đệ tử của hắn đúng không? Nói cho ta biết, mau nói cho ta biết hắn ở nơi nào, ta tìm hắn hai mươi năm, suốt hai mươi năm ngươi biết không?”

Bình vương gia thối lui một bước, sợ Độc Cô Khung quá mức kích động sẽ bước tới bóp cổ hắn, nhưng vẫn không ngừng khuyên bảo: “Đúng vậy, hai mươi năm, ngươi còn có cái gì mà không bỏ được...”

Không chờ hẵn nói xong, Độc Cô Khung lắc mình một cái đã tới trước mặt hẵn, thấp giọng quát: "Không cần người nhọc lòng quan tâm, nhanh chóng nói cho ta biết Tần Dật ở nơi nào, nếu không ta lập tức đem con dâu người đi."

"Người... người đối với lão nhân gia cũng không có nửa điểm tôn kính sao? Tần Dật mà biết người đối với ta như vậy, nhất định sẽ không bỏ qua cho người." Bình vương gia còn muốn chống lại đến cùng, song chứng kiến Độc Cô Khung đưa tay ra phía trước định sai người lục soát vương phủ mang Ly Lạc đi, hẵn vẫn rất thức thời mà bỏ cuộc.

"Ân, hẵn ở Cửu Châu đảo trong Mai Hoa cốc dưới chân núi Lung Hoa." Bình vương gia hô to.

Hiệu quả hết sức kinh người. Tay Độc Cô Khung đang giơ lên lập tức buông xuống, sau đó cung kính lui ra phía sau hai bước, hướng Bình vương gia vái một cái, vẻ mặt tươi cười nói: "Đa tạ lão vương gia đã chỉ bảo, Độc Cô Khung cảm kích vô cùng."

Sau đó hẵn ngẩng đầu lên nói với quan binh chung quanh: "Được rồi, tất cả rút trở về đi. Mặc dù Cửu Năng là vì quốc gia mà hãm hại Ly gia, song Ly Phàm tướng quân một nhà trung nghĩa, thủ đoạn Cửu Năng sử dụng thật sự quá hèn hạ. Ta tuy là sư phó của hẵn, cũng không thể bênh vực cho hẵn, vương phi vì phụ mẫu mà báo thù chính là chuyện kinh thiên địa nghĩa, không có gì phải nói. Tiền Minh, người cứ dựa theo lời của ta mà quay về bẩm báo với hoàng thượng, thuận tiện báo lại cho người, ta có chuyện riêng phải rời đi mấy tháng."

Giọng nói chưa tan, người hẵn đã như chim đại bàng phóng lên trời, vượt qua đám quan binh, trong nháy mắt biến mất ngoài tường viện.

"Này... này... công phu biến sắc mặt của quốc sư cũng quá sức lợi hại." Tiền Minh líu lười, sau đó cười cười hướng Bình vương gia cùng Hiên Viên Chiếu cáo lui, trong phút chốc người trong sân phủ đã đi sạch sẽ.

Ly Lạc kinh ngạc đến bất động, y tuyệt đối không ngờ mọi chuyện thay đổi đột ngột, cuối cùng lại có kết cục như vậy.

Hiên Viên Chiêu đột nhiên phát hiện ra y, vội vàng chạy tới, đau lòng nói: "Ly Lạc a, không phải đã nói người đừng ra sao? Sao vẫn không nghe lời?" Hắc vừa nói vừa giải khai huyết đạo cho người yêu: "Tốt lắm, không cần lo lắng nữa, mọi chuyện đã được giải quyết trọn vẹn rồi."

"Trọn vẹn cái rắm." Ly Lạc vỗ mạnh lên tay Hiên Viên Chiêu một cái, vội vàng chạy về phía Bình vương gia hét: "Người... người... sao có thể đem chỗ của sư phụ ta nói cho tên kia, hắc... Giữa bọn họ có mối thù đoạt thể, không chừng sư phụ ta sẽ chết trong tay hắc, ta tình nguyện chết cũng không nguyện ý để sư phụ đến đổi mệnh cho ta."

"Ai... ai nói giữa bọn họ có mối thù đoạt thể? Ai nói vậy?" Bình vương gia khó hiểu nhìn Ly Lạc: "Sư phó của người chính là thể tử của Độc Cô Khung, bọn họ có mối thù đoạt thể thể nào được? Ai nha, chuyện xưa của bọn họ người không biết đâu, sau này ta sẽ nói lại cho người nghe, bây giờ nhanh chóng trở về phòng dưỡng thương đi."

"Cái...cái gì?" Thương cảm cho Ly Lạc một lần nữa chịu đả kích: "Ta... sư phụ ta là thể tử của Độc Cô Khung? Đây... điều này sao có thể? Ngài... ngài năm nay mới ba mươi bảy tuổi."

"Người không thấy bộ dáng của hắc mới chỉ hai mươi thôi sao?" Bình vương gia cười phản bác: "Ly Lạc người yên tâm, ta cũng biết sư phó của người mấy năm nay vẫn còn tình cảm với Độc Cô Khung nên mới nói cho hắc biết địa điểm kia. Sư phó của người a, vừa mơ hồ lại vừa quật cường, để cho hắc chủ động cúi đầu là căn bản mất hết mặt mũi. Ai nha, lại nói tiếp ta cũng vậy, rất ích kỉ, vì bảo vệ người mà đem Độc Cô Khung đẩy cho sư phó người giải quyết."

Thần kinh Ly Lạc lần nữa đứt đoạn, Hiên Viên Chiêu sốt ruột, một phen ôm ngang người y, trước mặt tất cả hạ nhân đang xì

xào bản tán đi thẳng vào Hà Phong Hiên.

Chương cuối

Đêm lạnh như nước, bên trong Bình vương phủ lại trở lại yên bình. Nguyệt quang đầu hạ thấp thoáng, hoa mộc hữu tình, thật là một buổi đêm hiền hòa an tĩnh.

“Vương gia, người nói sư phụ ta cùng Độc Cô Khung khi xưa đến cùng có chuyện gì chứ?” Ly Lạc nghiêng người dựa vào tường, vừa uống thang thuốc bổ vừa dăm chiêu hỏi.

“Àn, đợi đến lúc bọn họ trở về không phải sẽ biết sao? Đừng lãng phí tinh thần ở chỗ này đoán mò, người phải dưỡng thần, biết không?” Hiên Viên Chiêu từng muống từng muống bón canh gà cho người yếu, tràn ngập ân cần ôn nhu đáp lời. Đột nhiên nhớ tới một chuyện, không khỏi nhướng mày.

“Ly Lạc, nếu người đã trở lại vương phủ, sao không tới gặp ta để ta giúp người nghĩ biện pháp mà phải một mình trốn đi?” Đây là mắc mớ trong lòng hắn, nếu như không giải khai, cả đêm hắn

không thể ngủ yên.

Ly Lạc chỉ nhìn về mặt cũng biết trong lòng hẳn đang nghĩ gì, thở dài một hơi nói: "Người không nên suy nghĩ nhiều, ta lúc ấy giết Cừu Năng, tự nghĩ cũng không trốn thoát được độc thủ của quốc sư, cho nên muốn lặng lẽ trở về gặp mặt người lần cuối, ta... ta mặc dù biết một khi quay về vương phủ, rất có thể khiến người mắc vạ, nhưng... nhưng ta thật sự không nhìn được."

Y lại thở dài nói: "Ta tự nói với mình, chỉ liếc mắt một cái, liền chỉ liếc mắt một cái, cuối cùng dùng khí lực thi triển kinh công, không cho người phát giác, cũng không nghĩ khi đó mất máu quá nhiều, bị người phát hiện. Sau vương phủ tứ phía đều canh gác nghiêm ngặt, ta cũng không ra được, lúc này mới có chuyện phía sau phát sinh, ta đã nghĩ đủ các loại kết cục, lại không nghĩ rằng cuối cùng lại có kết quả như vậy."

"Nguyên lai là như vậy a." Hiên Viên Chiêu cười thật sâu: "Ly Lạc, như vậy chứng tỏ trong lòng người vẫn có ta, ta rất cảm động a." Hắn buông bát đến bên người Ly Lạc: "Ân, hiện tại người cảm thấy thế nào? Vết thương có đau nhức không?"

"Hoàn hảo, không đau nhức, cũng không choáng đầu, kì thật vốn bị thương không nặng." Ly Lạc cười đáp, nhìn thấy ánh mắt Hiên Viên Chiêu chợt sáng lên, y đột nhiên cả kinh, trong lòng có dự cảm bất hảo.

"Người... người muốn làm gì? Hiên Viên, ta cảnh cáo người..." Y hét lớn, bất quá đã không còn kịp rồi.

Hiên Viên Chiêu một tay đem y cầm giữ trong ngực, cẩn thận không đụng tới vết thương: "Ly Lạc, ta nhìn đã ba ngày, để cho ta làm đi, ta cam đoan không đụng tới vết thương, không làm người đau nhức, có được không?" Mối hận hạ xuống người Ly Lạc liên tiếp những cái hôn nhẹ.

"Không được, lập tức bỏ ta ra, người tên sắc lang này ." Ly Lạc gầm nhẹ, đáng tiếc y hiện tại từ lão hổ đã biến thành bệnh miêu chính tông, cho nên vẫn bị Hiên Viên Chiêu cời mất áo

ngoài.

“Làm một chút thôi, người ngồi ở trong lòng ta, chúng ta áp dụng tư thế ngồi, ta vừa mới chứng kiến trong xuân cung xong.” Hiên Viên Chiêu tiếp tục cởi bỏ quần áo Ly Lạc.

“Cút ngay, nếu không lập tức đi quỳ váng giặt cho ta...” Thanh âm thấp đi nhiều, mà trong tiếng hô cũng mang theo thở dốc mê người, Ly Lạc cũng bắt đầu khó nhịn.

“Ta đêm mai quỳ có được không? Đêm mai ta nhất định quỳ, quỳ bao lâu cũng được, nhưng đêm nay...” Câu nói kể tiếp dần dần bị làn môi nóng bao phủ, phút chốc, trong phù dung trường phủ truyền ra trận trận rên rỉ mất hồn thực cốt.

Ánh trắng như ngà, luyện hoa nghìn dặm, sáng tỏ dưới ánh trăng, có vô số những mối tình thắm thiết, nguyện thiên hạ hữu tình nhân sẽ thành gia quyến.

- Chính văn hoàn-

Phiên ngoại: Kĩ viện kinh hồn ký

<http://kenji.sszone.idv.tw/>

(hình phạt cho bạn trẻ Chiếu nhi ^^)

Lại nói, trải qua chuyện ám sát Cừu Năng, thanh danh Ly Lạc trong kinh thành xem như đại phát. Mọi người bội phục y võ công cao cường đồng thời đối với Cừu Năng hèn hạ vô sỉ hết sức oán giận, nhưng chuyện trà dư tửu hậu người người ưa thích nhất, lại là lời đồn Tuyên vương gia Hiên Viên Chiếu sợ vợ như sợ cọp.

Ngày nọ lâm triều, sau khi hoàng đế xử lý xong quốc sự, các đại thần tùm năm tùm ba ra về.

Trong đó có vị quan viên tên Lâm Diệu vừa thăng chức lễ bộ thượng thư, mới từ nơi khác được triệu hồi về kinh nhậm chức. Hẳn năm xưa cũng là quý tộc đệ tử, tuổi còn trẻ thường cùng

Hiên Viên Chiếu vào kinh thành qua lại. Sau buổi triều, hắc liên đến bên Hiên Viên Chiếu hàn huyên vài câu rồi cười nói: “Nhớ năm đó, ta từng cùng vương gia lưu luyện chốn yên chi thủy phần, hiện giờ đã trưởng thành, tất nhiên không còn hồ đồ như trước, chỉ bất quá từ biệt đã lâu, nghĩ đến Ngọc Nhuận cô nương ở Lương Ngọc Các cầm nghề nhất định đã cao hơn một bậc, không bằng hai người chúng ta lại đến đó thưởng thức một hồi, thế nào?”

Hiên Viên Chiếu trong lòng cả kinh, âm thầm kêu khổ: lão huynh, ngươi không phải làm khó ta sao? Trong nhà còn có vương phi đại nhân sư tử Hà Đông, ngươi bảo ta cùng người đi dạo kỹ viện, ngươi thế này...thế này không phải cố tình cho ta cơ hội đi thân cận với ván giật huynh đệ sao? Một bên nghĩ vậy, một bên tìm lý do từ chối.

Đột nhiên Cửu vương gia Hiên Viên Dĩ cùng mấy thần tử trẻ tuổi khác hăng hái bừng bừng tiến đến, Hiên Viên Dĩ ha ha cười: “Lâm Diệu, ngươi ra ngoài làm quan năm năm, giờ mới trở về, không nghe lời đồn bên ngoài là chuyện bình thường, nhưng mấy năm nay chẳng lẽ ngươi không về nhà lần nào? Chuyện của đường ca ta và vương phi của hắc liên chưa từng lọt vào tai sao?”

Lâm Diệu kinh ngạc nói: “Chuyện gì? Ta chưa từng nghe nói a.” Lập tức cười khổ: “Mấy năm nay thật ra có trở về kinh thành mấy lần, nhưng lần nào trở về cũng vội vàng rời đi, cha mẹ dưới gối hầu hạ còn không đủ, làm sao có thời giờ ra đầu đường tửu quán nghe đồn đại.”

“Thảo nào.” Hiên Viên Dĩ phát chiết phiến, động tác tiêu sái cực kì: “Ta nói cho ngươi a, đường ca ta, đương kim Tuyên vương gia Hiên Viên Chiếu, lại là người sợ lão bà nổi tiếng kinh thành. Ngươi rủ hắc liên đi kỹ viện, còn không bằng giết hắc liên đi cho xong, ha ha ha.”

Lâm Diệu kinh ngạc nói: “Sao có thể? Nghe nói Tuyên vương phi là nam tử, sao dám càn rỡ thế, huống chi vương gia văn võ

song toàn, sao lại sợ một nam phi, lời đồn này thật vô lý.” Nói xong quay đầu nhìn Hiên Viên Chiêu, nghĩ chờ hẳn chứng thực.

Hiên Viên Chiêu sao chịu mất mặt ở nơi đông người thế này. Huống chi liếc mắt một cái nhìn quanh, toàn bộ đều là thần sắc đùa giỡn không có hảo ý.

“Đương nhiên, Lâm Diêu, lời đồn thất thiệt không thể tin, ta đường đường nam nhi bảy thước, lại là vương gia tôn sư, sao có thể đi sợ lão bà, không phải chỉ là nói đùa thôi sao? Người đừng nghe bọn hăn.” Hiên Viên Chiêu hào khí can vãn vỗ ngực.

Lâm Diêu mừng rỡ nói: “Ta đã nói rồi, vương gia sao có thể là người sợ vợ, nói như vậy, đêm nay vương gia có thể cùng đi với ta đến Lương Ngọc Các một chuyến phải không?” Hăn nhất định không buông tha, bắt Hiên Viên Chiêu phải cùng hăn đi đến Lương Ngọc Các, khiến cho Hiên Viên Chiêu đầu choáng mắt hoa.

Hiên Viên Dĩ dùng chiết phiến che miệng cười trộm, sau đó nhìn sang Hiên Viên Chiêu: “Đường ca, nếu là tiểu đệ ta tin lời đồn đãi, ta đây xin chịu tội với người, để biểu hiện thành ý của ta, hôm nay Lương Ngọc Các sẽ do ta làm chủ, thỉnh các vị đại nhân đều đến, thế nào?”

Mọi người hô vang, Hiên Viên Chiêu tức giận đến xanh mét mặt, oán hận nhìn bộ dáng chỉ lo thiên hạ bất loạn của tên đường đệ ghê tởm, thầm nghĩ hăn thế này không phải là để ta đi chịu tội sao? Rõ ràng cố tình muốn đem ta đẩy vào trong hố lửa vạn kiếp bất phục.

Chỉ là lời đã nói ra, vô luận thế nào cũng không thu lại được. Hiên Viên Chiêu kiên trì đến cùng, ước hẹn gặp mặt mọi người giờ Dậu buổi tối tại Lương Ngọc Các, gian Đông Sương. Không biết có phải ảo giác hay không, hăn tựa hồ phát hiện trên đầu đầy quạ đen gào thét.

Ủ rũ ra về, nhìn thấy Hiên Viên Chiêm từ phía sau đi đến, không khỏi lập tức tìm cách kéo tên này cùng đi.

Hiên Viên Chiêu mặt đầy xuân phong tiến ra đón, không đợi

hắn mở miệng, Hiên Viên Chiêm đã cười lạnh nói: "Định kéo ta cùng xuống nước có phải không? Xin lỗi, không cần lo lắng, ta sợ nam thiếp nhà ta muốn chết, ta sợ cũng dám thừa nhận, không như người nào đó nam tử hán đại trượng phu. Tốt lắm, người nên nhanh chóng ngấm đi, nhanh tìm ra lý do nào đó để chuẩn ra khỏi gia môn mà không bị vương phi Ly Lạc nghi ngờ."

Hiên Viên Chiếu hận đến nghiến răng, nghĩ thầm tên khốn này rõ ràng ở ngay phía sau, cũng không biết ra giải cứu ta, người chờ xem, xem ta sau này tìm cơ hội báo thù.

Chỉ là lúc này làm sao bây giờ? Hiên Viên Chiếu vào trong nha môn ngồi đến giữa trưa cũng không nghĩ ra đến cùng nên thẳng thắn với Ly Lạc hay là nên giấu diếm. Cuối cùng hắn quyết định nhìn thái độ Ly Lạc mà lựa, vẫy tay gọi một thân binh tới, phân phó mấy câu, rồi chuẩn bị ra về.

Vào cửa phủ, Ly Lạc đang ở trong viện chăm sóc cây non, nhìn thấy hắn, không khỏi lập tức dừng việc trong tay đến đón, cười nói: "Hôm nay sao trở về muộn vậy? Bình Đại mua được ở chợ hai con dê, trong phủ có sữa dê uống, đang chờ người đấy."

"Nga, trong nha môn vướng một số việc." Hiên Viên Chiếu nhắm mắt Ly Lạc hôn trộm một cái, đổi lại trên lưng trúng một chưởng, nghe Ly Lạc cả giận: "Không ngấm lại mình là thân phận gì, sao còn hành động như vậy, bọn hạ nhân nhìn thấy thì nói thế nào? Người không biết xấu hổ nhưng ta biết."

Hiên Viên Chiếu cực thích nhìn bộ dáng này của Ly Lạc, trong lòng ngứa ngáy, chỉ hận là ban ngày, mình cũng không phải đối thủ của Ly Lạc, nếu không nhược như vào phòng... Ai, không nghĩ nữa, nghĩ tiếp thì tí nữa thật không có cách nào ăn cơm.

Bất quá nhìn bộ dáng Ly Lạc, hôm nay tâm tình tựa hồ không tồi, có lẽ... có lẽ có thể lựa chọn thẳng thắn một chút.

Cái gì gọi là có tật giat mình, Hiên Viên Chiếu lo sợ nhìn Ly Lạc hơn mười phút, đến khi chính hắn cũng cảm thấy kì quái, mới cố lấy hết dũng khí nói với Ly Lạc: "Ly Lạc, nếu như... nếu có một

ngày người biết ta đi kĩ viện... đương nhiên, thật sự chỉ là giả thiết thôi a, người biết đấy, thì..." Những lời còn lại của hắn khi thấy con mắt Ly Lạc nheo lại thì tự động nuốt vào bụng.

"Ân, người muốn đi kĩ viện?" Đôi môi Ly Lạc hé ra hợp lại, rõ ràng là quyến rũ mà phong tình vô hạn, nhưng trong mắt Hiên Viên Chiêu, lại tựa như cá mập muốn ăn thịt người.

"Không... không có... tuyệt đối không có, hắc hắc, ta sao có thể có loại ý nghĩ trời đánh, ngũ lôi oanh kích đó, ta chỉ là... chỉ là nói... nói nếu như..." Hiên Viên Chiêu lấp bắp muốn làm sáng tỏ, sau đó lập tức vỗ ngực cam đoan: "Trời đất chứng giám, từ sau khi ta cùng Ly Lạc người lập gia đình, không còn đến kĩ viện lần nào nữa."

"Ân, thôi đi, thật ra ta tin tưởng người, người mấy năm nay rất cố gắng an phận thủ thường." Khóe miệng Ly Lạc cong lên, xoay người sang chỗ khác: "Bất quá nếu muốn người tiếp tục an phận thủ thường, chỉ sợ không dễ dàng gì."

Trên đầu Hiên Viên Chiêu mồ hôi lạnh nhỏ giọt, hắn vội vàng giơ tay áo lên lau đi, hắc hắc cười nói: "Có, có, có Ly Lạc người giám sát, ta nhất định tiếp tục an phận thủ thường, ân, ta tranh thủ nửa đời còn lại hoàn toàn cáo biệt với ván giặt hảo huynh đệ."

Ly Lạc nhin không được cười thành tiếng: "Được rồi được rồi, ta bất quá chỉ nói vui thôi, tốt lắm, nhanh đi ăn canh đi, sữa dê lạnh uống mất ngon."

Đứng trước cửa kĩ viện, Hiên Viên Chiêu lòng đầy mâu thuẫn không biết có nên tiến vào hay không.

Hiên Viên Chiêu a Hiên Viên Chiêu, lần này đi vào, một khi bị phát hiện, cả đời đừng hòng giải thích được rõ ràng. Hắn trong lòng thở dài.

Đêm đó, hắn đã an bài từ trước cho thân binh đến phủ gọi vào nha môn có việc, giúp hắn thuận lợi thoát thân. Ngồi vào cỗ kiệu của quan tứ phẩm bình thường đi tới trước cửa Lương Ngọc Các,

Hiên Viên Chiêu thầm nghĩ muốn xoay người chạy trốn.

Nếu không thì dứt khoát lấy cớ đau bụng chuồn đi, mặc dù ngày sau nhất định sẽ bị cười nhạo, nhưng còn tốt hơn so với việc để Ly Lạc biết mình đi kĩ viện. Hiên Viên Chiêu chưa kịp nhắc chân, chợt nghe thấy thanh âm mừng rỡ của Lâm Diệu từ phía sau truyền đến.

"Ai nha, vương gia quả nhiên thủ tín, đến đây, chúng ta vào đi thôi." Lâm Diệu cùng Hiên Viên Dĩ và mấy người đại thần giúp vui ào ào tiến lên, ôm lấy hân cùng vào Lương Ngọc Các.

Trời cũng muốn diệt ta a. Hiên Viên Chiêu thở dài, chuyện tới nước này, cũng chỉ đành tùy cơ ứng biến.

Trải qua năm năm, Ngọc Nhuận phong hoa tuyết đại sớm đã xuống sắc, mặc dù nàng vẫn xinh đẹp, nhưng không còn là đầu bài của Lương Ngọc Các, hoa khôi tên tuổi như nàng bởi vì không tìm được người thích hợp gả ra ngoài, cũng phải trải qua kiếp sống da thịt, so với cảnh tượng nở mày nở mặt vô hạn trong quá khứ, hiện tại cuộc sống của nàng hết sức quần bách.

Bất quá đám người Hiên Viên Chiêu đương nhiên không biết chuyện đó. Khi bọn hân nói muốn Ngọc Nhuận cô nương đến đánh đàn, lão bản rõ ràng sửng sốt một chút, sau đó cười khổ nói: "Các vị đại gia, hiện tại cô nương đánh đàn của Lương Ngọc Các chúng ta so với Ngọc Nhuận đều tốt hơn nhiều, nhất là tiểu oanh nhi đầu bài nơi này, đó là do danh sư dạy ra..."

Lâm Diệu không nhịn được nói: "Người đông dài cái gì? Chúng ta gọi Ngọc Nhuận cô nương, người đem người ra cho chúng ta. Người là lão bản của Lương Ngọc Các, không thể không biết những ai đang ngồi đây chứ? Hân thoát nhìn hết sức nôn nóng, khiến cho Hiên Viên Chiêu cảm thấy rất kì quái.

Lão bản sắc mặt hơi biến, vội vàng cười nói: "Vâng vâng vâng, ta đi, ta đi." Nói xong trốn nhanh ra ngoài.

Qua rất lâu, mới nhìn thấy từ ngoài đi vào một người nữ tử, tuy là nghệ thuật vũ y, tóc mây cao ngất, song trên khuôn mặt

không thể che đậy một tia mỗi mội, mùi thơm nồng đậm cũng không cách nào át được hơi thở tình sắc rõ rệt trên người, kẻ sáng suốt vừa nhìn đã biết nàng mới làm loại chuyện gì.

Ngọc Nhuận biếng nhác đi tới nhĩ gian, đợi nàng xem rõ mọi người ngồi trong, cước bộ không khỏi thoáng ngừng, sau một khắc nàng liền xoay người sang chỗ khác, thân thể yếu ớt như hoa đào sau mưa nhẹ nhàng run rẩy, thật lâu mới nói: "Ta đã là hoa tàn bại liễu, không mặt mũi nào gặp lại cố nhân, thỉnh các vị đại nhân mời các tỷ muội khác ra tiếp." Nói xong liền vội vã bước đi, trong thanh âm cũng mang theo một tia ghen ngào.

"Ngọc Nhuận." Lâm Diệu đứng dậy lớn tiếng la, lại nghe lão bản ở ngoài cửa nói: "Các đại nhân đã cho người mặt mũi là phúc khí của người, còn không trở về cho ta."

Ngọc Nhuận bất đắc dĩ đành phải xoay người lại, nhưng lại thủy chung cúi đầu, cũng không chịu nói thêm câu nào nữa, đi tới ngồi bên cây đàn. Nàng ngơ ngẩn nhìn vật yêu mến đã lâu chưa đụng tới, trong nhất thời không biết là mộng hay ảo.

Chợt nghe ngoài cửa truyền đến tiếng lão bản: "Ai nha vị đại gia này, người không thể đi vào, nơi đây đã có người..." sau đó một thanh âm lạnh lùng êm tai: "Phòng này có lẽ người khác không tiến vào được, bất quá nếu như ta muốn vào, Tuyên vương gia hẳn sẽ không phản đối."

Trên đầu Hiên Viên Chiêu mồ hôi chảy xuống thành giọt, bọn người Hiên Viên Dĩ kinh hãi quay đầu, chỉ thấy ngoài cửa một thanh niên áo vải đang đứng đó, khuôn mặt tuấn mỹ, hơn nữa tuy là áo vải, nhưng lại không thể che đậy được luồng phong hoa cao quý tỏa ra từ y.

Không ai biết người thanh niên đột nhiên xuất hiện này là ai, chỉ có Hiên Viên Dĩ lơ mờ đoán được thân thế y. Lâm Diệu đang muốn mở miệng ngăn cản, lại nghe Hiên Viên Chiêu cười nịnh nọt nói: "Bất quá là tìm hoan... nghe hát... nghe hát mà thôi, mời vị huynh đài này... vào đi."

Người thanh niên nọ nhanh bước vào phòng, ngồi phía sau mọi người, ánh mắt dừng lại trên mặt Ngọc Nhuận cô nương xem xét đánh giá.

“Người...” Lâm Diệu không vui, đang muốn nói gì đó, chân ở dưới bàn lại bị đạp cho một cước, sau đó hẩn kinh ngạc nhìn thấy Hiên Viên Chiêu tự mình rót một chén trà đưa đến bên người kia, vẫn cười nịnh nọt: “Huynh đài uống chén trà giải khát đi, chúng ta đang muốn nghe Ngọc Nhuận cô nương đánh đàn, huynh đài tới vừa lúc.”

Thanh niên nọ cười một tiếng: “Đúng vậy, tới sớm không bằng tới đúng lúc, nếu không làm sao có cơ hội làm quen với Tuyên vương gia.” Ý tuy lời nói khiêm cung, ngữ khí lại lạnh như băng, chỉ thấy mồ hôi Hiên Viên Chiêu đã biến thành dòng suối nhỏ từ trên mặt chảy xuống.

“A, đường huynh, phòng này rất nóng có phải không? Người xem mồ hôi người ra ướt đầm quần áo rồi.” Hiên Viên Dĩ rung chiết phiến, sung sướng cười trên nỗi đau khổ của người khác, nhưng lại bị thanh niên trừng mắt một cái, nói không ra lời.

Đột nhiên một tiếng đàn u oán cất lên, nguyên lai là Ngọc Nhuận không biết khi nào đã cầm lấy huyền cầm. Lần này ngay cả tâm thần của thanh niên nọ cũng bị hấp dẫn, chỉ nghe tiếng nàng mở miệng xướng:

Dựa đình cao, hận như phương thảo

Mọc um tùm nhổ sạch còn sinh

Nhớ liễu trở xanh lúc chia lìa

Tay áo hồng biệt nơi bờ nước

Âu sầu thất sắc

Chẳng còn tươi đẹp cùng trời đất

Đêm trăng một giấc u mộng

Xuân phong mười dặm nhu tình

Tiếc là không làm gì được, vui vẻ dần trôi theo nước chảy

Dây đàn đứt đoạn

Tơ xanh hương diệt

Sao chịu được từng mảnh phi hoa nở muộn

Mưa bụi tàn vũ cũng dứt

Giữa lúc tòa ngưng

Hoàng oanh lại khóc mấy tiếng. (tạm dịch)

Tiếng ca uyển chuyển thê lương, giống như ẩn giấu vô số tâm sự, trong nhất thời mọi người trên ghế đều ngẩn ngơ.

Ngọc Nhuận nhẹ nhàng đứng lên xá bái, nức nở nói: "Tiện thiếp đã là thân tàn, sao dám mong quân tử nhớ nhung, xuân phong mười dặm nhu tình, chẳng qua chỉ là giấc tàn mộng. Hôm nay nhìn thấy mặt quân, đã trọn an ủi bình sinh, một khúc đàn này, cắt đứt mọi lưu luyến. Chỉ nguyện quân tử sau này an khang, nghìn vạn lần trân trọng."

Câu nói không đầu không đuôi làm cho tất cả mọi người ngây ngẩn, lại nhìn Ngọc Nhuận, đã là lệ rơi đầy mặt, buông tay áo muốn rời đi.

Chợt thấy Lâm Diệu đứng lên lớn tiếng nói: "Ngọc Nhuận, ta trải qua thiên tân vạn khổ mới có hôm nay, tất cả đều là vì ngươi, sao hôm nay lại nói ra những lời đó? Ở trong lòng ta, ngươi vĩnh viễn là một nữ nhi băng thanh ngọc khiết có nụ cười yếu ớt dịu dàng."

Người ngồi đó có ai không phải kẻ thông minh, chỉ nghe hai người một hỏi một đáp liền hiểu được đại khái. Hiên Viên Dã thổ dài nói: "Ai, xem ra là một đoạn chuyện tình thương tâm a." Ngay cả chiết phiến trên tay cũng không mở ra mà buông xuống.

Ngọc Nhuận kinh hãi ngẩn đầu, nàng vốn không muốn cùng Lâm Diệu nói chuyện, sợ hấn bị người ta lên án, ai ngờ hấn lại chủ động nói ra, lãng phí một phen tình ý của mình, không khỏi vừa nóng lòng vừa lo lắng, thì thào nói: "Ta không nhận ra ngươi..." Nói xong đi thẳng ra cửa.

Lâm Diệu bước nhanh tới trước giữ lấy Ngọc Nhuận, trong đôi mắt ánh lên vẻ kiên định, lớn tiếng nói: "Năm năm trước ta không

thể thực hiện lời hứa đối với người, hại người chịu rất nhiều khổ sở, hiện giờ ta trở về, sẽ không còn để tâm cái gì thanh danh danh dự nữa, chẳng lẽ lấy một thanh lâu nữ tử sẽ không còn danh dự sao? Đương kim hoàng thượng là người trọng hiền tài, ngay cả Tuyên vương gia cũng cưới một nam phi thì sao? Chuyện của chúng ta có gì sai trái."

Hắn dừng một chút lại nói: "Hôm nay dù bị đuổi ra khỏi gia môn, ta cũng nhất định lấy người. Người xem, ta sợ người chịu ủy khuất, đặc biệt thỉnh Tuyên vương gia đến đây, chỉ cần hắn làm mai cho hai người chúng ta, còn có ai dám chê cười người." Hắn cầm lấy bàn tay trắng nõn mềm mại của Ngọc Nhuận, nói như chém đinh chặt sắt: "Ta muốn kết hôn với người, Ngọc Nhuận, ta đã có năng lực bảo vệ người."

Nước mắt Ngọc Nhuận không thể ngừng rơi: "Người... người vì sao vẫn hay xúc động như thế? Ta sao có thể so sánh với Tuyên vương phi, ta tuy là nữ tử, nhưng xuất thân thanh lâu, hiện giờ lại đã là hoa tàn bại liễu, chẳng lẽ người muốn bị toàn bộ người trong kinh thành chê cười sao? Ngay cả nếu người đồng ý, ta cũng nhất quyết không chịu, người mau mang chuyện hôm nay nói quên đi, sau này đừng tới gặp ta nữa, nếu không ta chết cho người xem."

Chính lúc khó chia lìa này, thanh niên xông vào lúc trước đột nhiên đứng dậy, đôi mắt đẹp trước hết liếc Hiên Viên Chiêu một cái, mới vui vẻ tiến lên: "Cần gì muốn chết muốn sống, thanh lâu nữ tử, hoa tàn bại liễu, khó lắm mới có được một người chí tình chí nghĩa. Thân phận Lương Ngọc Các cô nương đem phối với lễ bộ thượng thư đương triều có thể kém một ít, nhưng nếu là muội muội của ta, có lẽ cũng không đến nỗi làm nhục Lâm thượng thư."

Nói xong y lại liếc mắt nhìn Lâm Diệu một cái, gật đầu cười nói: "Nam tử hán đại trượng phu, cố nhiên nên có một phần trầm ổn thái sơn trước mặt cũng không đổi sắc, bất quá thỉnh thoảng

xúc động một chút, kì thật cũng rất đáng yêu. Hơn nữa, tình cảm trung trinh không thay đổi, càng làm cho người ta ngưỡng mộ, so với người nào đó... hừ..." Y lại liếc mắt nhìn Hiên Viên Chiếu một cái, thấy thân thể đối phương đã sớm phát run, mới nở nụ cười hàm súc không rõ ý tứ, xoay người đi ra ngoài.

Xảy ra chuyện gì vậy? Người thanh niên vội vã bỏ đi, làm cho Lâm Diệu cùng Ngọc Nhuận đều ngây dại, theo ánh mắt của y nhìn về phía Hiên Viên Chiếu, chỉ thấy hắn vẻ mặt cầu xin, bộ dáng khóc không ra nước mắt.

"Nhìn cái gì? Ta bị hai người các ngươi hại thê thảm có biết không?" Hiên Viên Chiếu xông đến, chỉ vào mũi Lâm Diệu: "Người muốn ta làm mai sao không nói sớm? Ta cũng có thể thẳng thắn nói với Ly Lạc, chuyện tốt như vậy y sẽ không phản đối, nhưng còn bây giờ thì sao? Hiện tại chuyện tốt cũng biến thành chuyện xấu, ta đã dám lừa gạt y, tội danh này so với phiêu kỵ còn nghiêm trọng gấp một trăm lần, biết không?"

Càng về sau Hiên Viên Chiếu cư nhiên khóc rống lên, cũng không để ý đến hình tượng vương gia của hắn: "U u ô, thương cảm cho nửa đời còn lại của ta a. Ván giặt huynh đệ, người rất nhanh sẽ phát huy công dụng, thương cảm thay ta đã vất vả kiên trì đến bây giờ, hai tháng, suốt hai tháng ta không phải quỳ ván giặt, bộ dễ dàng sao? Vốn đang muốn tiếp tục bảo trì kỉ lục này, hiện tại toàn bộ xong đời rồi, a a a a, lão thiên gia a, người đối với ta rất không công bình."

Hiên Viên Dĩ bước đến, lắc đầu thở dài nói: "Hai người các ngươi, đến bây giờ còn không hiểu sao? Vừa rồi chính là Tuyên vương phi Ly Lạc, chỉ cần y nhận Ngọc Nhuận làm muội muội, trong kinh thành còn có ai dám chê cười các ngươi, bất quá đương nhiên, trước tiên cần làm cho Ngọc Nhuận biến mất, sau đó lấy thân phận muội muội của vương phi gả cho lễ bộ thượng thư là tốt nhất."

Hắn vỗ vỗ vai Lâm Diệu: "Tiểu tử ngươi quả có phúc khí a, chỉ

cần vương phi đại nhân của đường ca ta lên tiếng, không cần các người ra tay, chuyện này khẳng định sẽ thành công. Còn mấy người chúng ta đây đương nhiên là hảo huynh đệ, sẽ không tiết lộ ra ngoài, chỉ thương cảm cho đường huynh của ta... ha ha ha..." Hắc nhìn về phía Hiên Viên Chiêu tỏ vẻ đồng tình, nhưng lại không nhìn được cười thành tiếng.

"Làm sao bây giờ? Ta làm sao bây giờ a?" Hiên Viên Chiêu vốn ngồi ử rử trên mặt đất, lại đột ngột bò lên: "Không được, ta phải nhanh chóng hồi phủ, có lẽ trở về sớm một chút, hình phạt của Ly Lạc sẽ nhẹ hơn." Hắc nói xong liền rút từ đâu ra một tờ ngân phiếu, hung tợn nói với Hiên Viên Dĩ: "Trước tiên giúp Ngọc Nhuận chuộc thân rồi hẵng nói, người cái tên cười trên nỗi đau khổ của người khác, ta sẽ không bỏ qua cho người."

"Tựa hồ... ta khiến cho Tuyên vương gia gặp phải phiền toái rất lớn có đúng không?" Lâm Diệu nhìn bóng dáng Hiên Viên Chiêu biến nhanh như thỏ, dăm chiêu hỏi.

"Nói thừa, vừa mới đây vương phi đích thân tới, người không phát hiện ra linh hồn nhỏ bé của đường ca ta đều bay mất sao? Ta dám cam đoan, hắc cả đời cũng nhớ kĩ lần đi kĩ viện kinh hồn này." Trong giọng nói Hiên Viên Dĩ chẳng có tí ti thông cảm.

"Vậy... vương gia sau khi trở về sẽ phải chịu trừng phạt thế nào? Thật sự đi quỳ ván giặt sao?" Lâm Diệu mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhìn Ngọc Nhuận bên người, càng cảm giác Ngọc Nhuận ôn nhu vẫn là tốt nhất, mình cưới được nàng làm nương tử, thật sự là may mắn a.

"Ân, chuyện này chỉ có bọn họ biết thôi." Hiên Viên Dĩ khóe miệng tươi cười, nhìn bóng lưng Hiên Viên Chiêu đã biến mất đằng xa. Ngoài cửa sổ, có ngọn gió đêm nhu hòa đang từ từ thổi lại.

— toàn văn hoàn —